

A Q U I H I H A G A N A !

=====

OPERACIO ALIMENT SOLIDARI

A LA CIUTAT VELLA

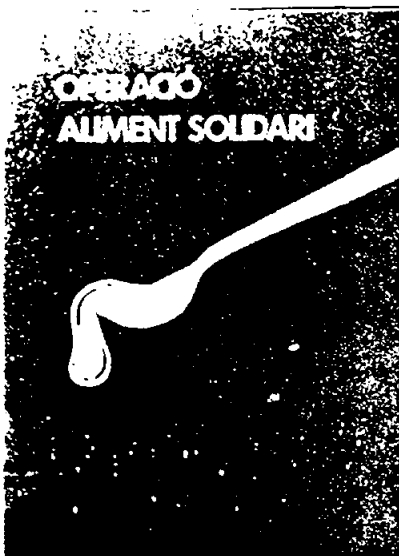

Retalls de premsa : Diaris i revistes

La Vanguardia
Avui
El Periódico
El Diari Barcelona
El País

Interviu
El Món
Avant
i Butlletins

BARCELONA - 1987

AQUÍ HI HA GANA!

RECOLLIDA D'ALIMENTS BÀSICS DEL 2 AL 8 DE FEBRER
c/ Rec Comtal - junt a l'Arc de Triomf

RECOLLIDA DE DINERS

Caixa de Barcelona: 01-293-560-08
Caixa de Catalunya: 02-026093-33
Caixa de Pensions: 825-2227-20

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL CASC ANTIC
telèfon 315 26 23

AVUI

AQUÍ HI HA GANA!

RECOLLIDA D'ALIMENTS BÀSICS DEL 2 AL 8 DE FEBRER
C/ Rec Comtal - tocant a l'Arc del Triomf

RECOLLIDA DE DINERS:

Caixa de Barcelona: 01-293-560-08
Caixa de Catalunya: 02-026093-33
Caixa de Pensions: 825-2227-20

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL BARRI ANTIC
telèfon 315 26 23

EL PAIS

AQUÍ HI HA GANA!

**OPERACIÓ
ALIMENT SOLIDARI**

RECOLLIDA D'ALIMENTS BÀSICS
del 2 al 8 de febrer
al c/ Rec Comtal - junt l'Arc de Triomf

RECOLLIDA DE DINERS

Caixa de Barcelona : 01-293-560-08
Caixa de Catalunya : 02-026093-33
Caixa de Pensions : 825-2227-20

Associació de Veïns
del Casc Antic
telèfon 315 26 23

Campaña de solidaridad en Ciutat Vella para denunciar el hambre en el barrio

DANIEL CAPELLA, Barcelona
La Asociación de Vecinos del Casc Antic realizará una campaña denominada "Operació Aliment Solidari", mediante la que pretende denunciar el hambre que padecen numerosos colectivos marginados del barrio de Ciutat Vella de Barcelona.

Además de una campaña pública, en colaboración con otras entidades ciudadanas, para divulgar esta realidad, los promotores de la campaña recogerán alimentos para repartirlos. Esta acción tendrá, según sus organizadores, carácter simbólico, porque consideran que la solución del problema del hambre es una responsabilidad de los poderes públicos.

Del 14 al 18 de febrero se recogerán, en un lugar aún no determinado, todo tipo de alimentos que serán entregados a los colectivos necesitados por las entidades que habitualmente atienden a los marginados.

La campaña cuenta con el apoyo del consejo municipal del Distrito I, que ha cedido un local y teléfonos para su realización. Sin embargo, la concejal responsable de Servicios Sociales del Ayuntamiento de Barcelona, Francesca Masgoret, se negó a apoyar la campaña por considerar que acciones de este tipo no tienen cabida en la actual política municipal.

Los promotores de la campaña se han dirigido ya a entidades vecinales y comerciales para solicitarles, a través de un manifiesto,

su cooperación en este proyecto, que "quiere romper la ocultación de la existencia de hambre, como consecuencia extrema de la marginación en nuestra ciudad, e iniciar un real movimiento de solidaridad, sin caer en la pura acción de beneficencia".

Durante la campaña también se recogerán fondos para constituir un comité permanente que pueda canalizar más adelante la posible creación de un comedor popular, cursos de dietética y otras actividades, que serían autogestionadas por los colectivos marginados de Barcelona.

Recogida de juguetes

Por otra parte, el comité intercomarcal de la Unió de Joves de Unió Democràtica de Catalunya (UDC) ha organizado, por tercer año consecutivo, una campaña de recogida de juguetes para distribuirlos entre los niños internados en centros asistenciales y de protección de menores.

La organización juvenil ha hecho un llamamiento a los militantes de aquel partido y a diversas entidades para que colaboren en la campaña. Los jóvenes democristianos coordinan la campaña desde el teléfono 215 55 66, al que los donantes de juguetes pueden llamar para ofrecer sus aportaciones. Los promotores de la campaña se encargan de recoger los juguetes en el domicilio del donante y distribuirlos posteriormente a los niños.

EDITORIAL

Nuestra hambre de cada día

LAS estadísticas, que dan visiones de conjunto e impresionan cuando se refieren a grandes magnitudes, señalan que actualmente hay en el mundo 800 millones de hombres mal nutridos y que desde ahora al año 2000 morirán de hambre 500 millones de ellos. Tales cifras son espeluznantes, pero por su misma dimensión nos hacen olvidar los problemas individuales que ayudan a formarlas. Es lo que no quisiéramos que ocurriera respecto al hambre y a la miseria que existe en la misma Barcelona. La solidaridad con todos los seres humanos que mueren diariamente por desnutrición, sobreviven en condiciones precarias y tienen menos de lo que mínimamente es exigible para todo hombre, no nos libera de tender la mano a quienes están en otro grado de necesidad, sino que debe estimularnos a ejercer la natural solidaridad con el prójimo más cercano.

Con el lema "*Aquí hi ha gana*", la asociación de vecinos del Casc Antic de Barcelona, pondrá en marcha una campaña para despertar conciencias. Los que viven en el barrio en el que nació la ciudad saben que el manto histórico oculta mucha miseria actual. Con el índice de tuberculosis infantil más alto de Europa, una brutal tasa de paro del 40 por ciento, un desahucio por día y más de 100 ancianos hallados muertos de hambre en un año, las glorias de ser la cuna de la ciudad no las rechazan, pero las consideran como aval suplementario para que se tomen las medidas correctoras que la más elemental capacidad de convivencia exige. Y tienen razón, ya que la Barcelona que despierta a nuevos horizontes y recupera la ambición de progreso que la hizo importante, no puede olvidarse de sus ciudadanos necesitados.

En el Casc Antic saben de antemano que su campaña no resolverá todos los casos concretos que hay planteados. Tampoco lo pretenden, aunque no se limitan en sus aspiraciones. Su objetivo principal es servir de estímulo con una recogida de alimentos y de aportaciones económicas para que las autoridades se muevan y elaboren los planes necesarios para romper con el cerco de pobreza que destroza, tanto de alma como de cuerpo, a un sector de barceloneses de derecho y residencia. Si un número significativo de convecinos, pertenecientes a todos los barrios, se mueve en favor de los más pobres, la voluntad popular estará expresada. Y la ayuda material que les presten, canalizada a través de organismos especializados y protegida de toda la picaresca que a veces acompaña las acciones generosas, será la base para una actividad municipal mucho más amplia y profunda. Que es la realmente necesaria para que se solucione el problema. El grito de "*Aquí hi ha gana*" ha de ser una llamada de atención que, lanzada desde el Casc Antic, debe servir para to-

El Casc Antic arroja su bolsa de miseria a la cara de la ciudad

JAVIER BELMONTE

■ Quien más y dónde. Dado que el barrio del Casc Antic cuenta con un presupuesto para el año que viene "aquí hay hambre". A comienzos de este mes de febrero la asociación de vecinos de la zona de la calle Triunfo, al lado de la plaza de las Fontanas para los que se pagan los alquileres de 75.000 pesetas al mes, se juntaron para hacer las más importantes donaciones de alimentos de Barcelona.

La campaña "Aquí no se gana" empezará con la recolección de alimentos de las tiendas de proximidad, supermercados, supermercados y tiendas de alimentación para repartirlos en las escuelas-casas en conjunto con la gente necesitada.

Justicia social

"La recogida de alimentos es solo una excusa para sensibilizar a la gente sobre el problema. No pretendemos hacer caridad, sino reclamar justicia social", explica uno de los promotores de la campaña.

Según estudios que maneja la asociación de vecinos del Casc Antic, el 40 por ciento de los sueldos de los trabajadores del barrio de Barcelona durante 1986 se redujeron como un desahucio tanto a los salarios, a la Guardia Urbana, como a la mayoría de una persona anciana "añeja en su domicilio donde generalmente vivía sola".

Tuberculosis infantil

Dado que el Casc Antic posee otro triste record. Según Prudenci Sánchez, presidente de la asociación de vecinos el barrio tiene el índice de casos de tuberculosis infantil más alto de Europa. En pocas ocasiones estos niños enfermos pertenecen a familias en las que el paro es absoluto y, por tanto, no tienen acceso a la asistencia de la Seguridad Social.

A niños y ancianos son las víctimas principales de la marginación. Una asistente social del barrio trabaja con un chaval de 7 años que ha sido sorprendido más de una vez robando alimentos en los mercados de la zona.

En el colectivo de los marginados de barrio destacan también grupos de africanos, arábes y otros minorías étnicas que en el mayor de los casos viven en las más bajas pensiones del Casc Antic y, sin posibilidad de acceder al mercado de trabajo, acaban recurriendo a la mendicidad.

"Españoles y extranjeros tienen otro problema añadido: no votan y, por tanto, ni el gobierno ni la oposición municipal tienen un motivo urgente para preocuparse por ellos", reconocían en la asociación de vecinos.

Más de 200 personas asistieron a la noche del martes a la

Campaña 'Aquí hi ha gana' para denunciar que los casos de pobreza son más cada día

Los vecinos recogerán alimentos y dinero para sensibilizar a Barcelona

Paro, hambre desahucios y enfermedades, muy por encima del resto de Barcelona

Derechos constitucionales como el de una vivienda digna son conculcados en el barrio

Una espiral fatídica que empieza con el paro

■ Por la mañana se les puede encontrar en los bancos del paseo de Picasso, por la tarde en los del Born; de noche, duermen en las escaleras de la estación de Francia o en los accesos a las estaciones de metro del barrio. A veces, piden dinero o tabaco a quienes entran o salen de los bares nocturnos del Casc Antic.

Quienes no tienen casa son a parte más visible de la general de pobreza del Casc Antic. Pero hay más casos. Se empieza por perder el trabajo o, en el caso de los jóvenes, por no conseguirlo nunca. Luego viene el corte del agua o la luz por falta de pago y, más tarde, el desahucio, pero para entonces ya ha aparecido el hambre.

A la puerta de las iglesias del barrio pueden verse decenas de personas avergonzadas por tener que pedir. Algunos recurren a la delincuencia, casi siempre de poca monta. La mayoría piden ayuda a vecinos, en general con economías poco boyantes. De cuando en cuando, se acercan a los comercios de Santa Catalina, pero no siempre pueden ayudarles.

asamblea convocada por la asociación de vecinos para poner en marcha la campaña en el barrio. De entre los asistentes salieron los voluntarios que se encargaron de recoger las donaciones de alimentos en los locales del antiguo cine Triunfo, ahora del Patronato Municipal de la Vivienda, que ha cedido al consell de distrito, en principio favorable a la campaña.

No todos estuvieron de acuerdo en que Cántas se encargara de repartir los alimentos que se recojan. Una mujer de la asociación recordó que hace cinco años la institución diocesana se negó a prestarle ayuda porque no estaba casada por la iglesia.

Derechos conculcados

Los vecinos estudian crear un comedor popular en el barrio, si el dinero que recauden da para ello. "En cualquier caso, debe quedar claro que lo que hacemos no es beneficencia, sino un acto simbólico para denunciar que derechos constitucionales como el de tener una vivienda digna, enseñanza o asistencia sanitaria son conculcados más que nunca en esta ciudad", aseguran.

La recogida de alimentos comenzará la primera semana de febrero en el local cercano al Arco del Triunfo y, desde hoy, los interesados en colaborar en la campaña "Aquí hi ha gana" pueden llamar al teléfono 015.26.23.

Campanya a Barcelona

La Ciutat Vella vol que s'elimini la misèria del barri

Barcelona / L.G.

"Aqui hi ha gana!" es el crit que l'Associació de Veïns i Comerciants del districte de la Ciutat Vella ha llançat a tota la població de Barcelona esperant una resposta solidària, una mobilització de denúncia i consciència que impliqui tots els barcelonins en la misèria existent a la ciutat i els faci exigir a les institucions públiques, aparentment inoperants o impotents, la consecució d'uns drets bàsics de subsistència i l'eliminació de les desigualtats socials més importants.

La campanya està ben organitzada i és ambiciosa. Es tracta de recollir durant una setmana, del 2 al 8 de febrer, tots els aliments i els diners possibles per a reparar-los posteriorment entre la gent que els necessita. «Sabem que la caritat perpetua el problema, no l'arregla, i que cal «en-senyar a pescar», però mentre s'a- prenen a pescar hom pot morir de gana; per això comencem per donar peix i també estem disposats a ensenyar a pescar» — diuen els portaveus de la campanya, a la qual ja s'han adherit una trentena d'entitats, entre elles Acció Solidària contra l'Aïtur, Amics de les Nacions Unides, el CLEMEN, el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, l'Associació de Mestres Rosa Sensat, Creu Roja de la Joventut, Justícia i Pau, l'Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya i el Centre Excursionista de Catalunya, per posar una mostra ben varia-

nal, entre d'altres, Raimon, Lluís Llach, Quico Pi de la Serra, Paco Candell i Teresa Pàmies.

Els aliments, recollits al carrer del Rec Comtal, al costat de l'Arc de Triomf (antic cinema Triomf), i els diners — que poden ingressar-se als comptes corrents 01-293560-08 de la Caixa de Barcelona; 825-02-2227-20, de la Caixa de Pensions; i 02-026093-33, de la Caixa de Catalunya — seran repartits primer al barri vell i després a altres barris de Barcelona on també hi ha bosses de misèria.

El barri vell, però, és el que ofereix les dades més esgarrifoses. «En aquest barri ja estem cansats de l'amor per les nostres pedres i la indiferència per la seva gent. En aquest barri, on els veïns fa quinze anys que lluiten per revifar-lo, en deu anys s'han aconseguit cent vint-i-set pisos nous o rehabilitats, però en el mateix temps nou mil veïns han marxat, cansats, i altres amb més problemes els han reemplaçats».

Els veïns del barri vell han comprovat que el primer pas que condueix a la misèria és l'atur. Més del 40 per cent dels habitants de la Ciutat Vella (districte I) no tenen feina. El segon és la interrupció dels subministraments domèstics (aigua, gas, llum...) per falta de pagament. El tercer és quedar-se sense habitatge pel mateix motiu. A la Ciutat Vella es produeix com a mínim un desnonament

Els pisos de la Ciutat Vella són petits, ombrívols i mancats de les més elementals condicions higièniques

més en el cas dels ancians que viuen sols (el barri en té l'índex més alt de Barcelona).

Segons aquestes dades, proporcionades per l'Associació de Veïns i Comerciants de la Ciutat Vella, cada tres o quatre dies es recollint un ançà que ha mort sol a casa seva. La mortaldat infantil també és gran i l'esperança de vida es prop de deu anys inferior a la de la resta de la ciutat.

També els índexs de tuberculosi són significatius: entre cent mil persones de la Ciutat Vella es van detectar cent vint-i-cinc casos de tuberculosi, mentre que a Sant Gervà-

nes se'n van detectar vint-i-sis.

Segons els iniciadors de la campanya, «les administracions públiques semblen més aviat interessades a ocultar el problema. Aquí tot va bé, ja som eutròpeus, ja som olímpics, la París-Dakar passa per Barcelona. La marginació és, diuen, un mal inevitable en període de crisi. Deu ser per això que assistim cada any al vergonyós espectacle de la reducció progressiva dels pressupostos destinats a serveis socials, amb el pretext de la manca de competències o de la pretesa inoperància de les ajudes individualitzades».

tents socials per a tot el districte i a l'edifici de dos milions. «El motiu de fons d'aquesta qüestió política institucional no és altre que la baixa rendibilitat política de les atencions socials a uns sectors de la població sense representació i amb escassa capacitat de reivindicació col·lectiva i, per tant, poca presència pública».

Es per això que els veïns i els comerciants de la Ciutat Vella fan un crida a tots els veïns de la ciutat perquè la seva aportació solidària a la seva conscienciació tinguin un veritable presència pública, perquè a la Barcelona olímpica «hi t

Borrell pide que el 5% del presupuesto del Ayuntamiento sea para servicios sociales

Unió exige una actuación eficaz para atender las bolsas de pobreza de la Barcelona olímpica

Unió Democràtica exige al consistorio una eficaz actuación sobre las bolsas de pobreza existentes en la Barcelona olímpica. Francesc Borrell, presidente del comité de gobierno de UDC, insiste en que se destine el 5% del presupuesto municipal a servicios sociales.

Francesc Borrell, presidente del comité de gobierno de Unió Democràtica de Catalunya, pide que el Ayuntamiento atienda la petición de Convergència i Unió de que se destine el 5 por ciento del presupuesto municipal a servicios sociales para atender las bolsas de pobreza y la marginación existentes en la Barcelona olímpica.

El primer dirigente de Unió y concejal de Convergència i Unió desde 1979, Borrell afirma que se sorprendió e indignó por unas declaraciones que el actual alcalde, Pasqual Maragall, formuló recientemente a «La Vanguardia».

Una doble cara de la ciudad de Barcelona está apareciendo en estos últimos tiempos: la olímpica y la pobre. Ya el congreso de Unió —partido coaligado con Convergència— celebrado los días 8 y 9 del pasado noviembre, analizó, en palabras de Francesc Borrell, «la situación de pobreza y de marginación existente en nuestra sociedad, situación que está más agudizada en la ciudad de Barcelona».

Uno de los objetivos congruente del gobierno de Unió para 1987 es promover la «solidaridad social», lo que explica el llamamiento hecho a las instituciones y a los propios partidos. Francesc Borrell explica: «Nuestra ideología democristiana nos lleva a proponer que las instituciones de nuestro país ayuden a paliar la pobreza de los estratos sociales más necesitados. Es necesario que el Ayuntamiento de Barcelona asuma su responsabilidad social, porque no hace nada que puede para erradicar la miseria en la ciudad».

Pronunciamientos sobre la marginación

A lo largo de los últimos meses se han ido registrando diversos pronunciamientos sobre la Barcelona olímpica y pobre. Unió ha elegido de Eulalia Vintro, cabeza de la candidatura barcelonesa del PSUC para las municipales. En sus primeras declaraciones como candidata dijo a «La Vanguardia» el 19 de diciembre: «Los Juegos Olímpicos no han de hacer olvidar las necesidades de la ciudad. La Barcelona no tan brillante también existe. Existe la Barcelona menos vistosa de la marginación, de la pobreza, de las tensiones sociales, del paro, del fracaso escolar, de una tercera edad mal atendida,

Francesc Borrell, del grupo municipal de CIU y dirigente de UDC

de unas minorías étnicas en situación difícil».

Otro los pronunciamientos recientes es el de la asociación de vecinos del Casc Antic, barrio donde se concentra una de las más importantes bolsas de pobreza de la ciudad y a no demasiada distancia de la zona donde se construye la Villa Olímpica, que ha iniciado una campaña para llamar la atención a las administraciones con competencias y de sensibilización ciudadana que lleva como lema genérico, «aquí hi ha gana».

Borrell replica a Maragall

En este contexto se producen unas manifestaciones de Maragall. «Maragall —dice Borrell—, en sus declaraciones a doble página en este diario, también habla de 'bolsas de pobreza' pero pasa a denominarlas 'bolsas de miseria' y entiende por miseria la pobreza irreversible, la de la gente sin esperanza de salir de la misma. Ante este hecho social cuya gravedad nadie cuestiona, Maragall dice que el poder político no sabe mucho lo que tiene que hacer».

Añade que «pese a ello, Maragall afirma que los ayuntamientos podrían solucionar el problema si tuviesen más recursos económicos. Dice que el Ayuntamiento de Barcelona hace lo que puede, pero que son muchos los que piden pan y el alcalde asegura que de pan no hay para todos. Maragall agrega que nos tenemos que olvidar de ellos, a pesar de que hay mucha gente que lo pasa muy mal».

Francesc Borrell comenta que hay otros políticos que piensan igual que Pasqual Maragall y que por ello Unió intenta convencerlos de que están cometiendo un error: «Hay cosas que, por su gravedad, son prioritarias, y Barcelona no hace todo lo que debería para solucionarlas. El

Ayuntamiento tendría que atender la reiterada petición que a lo largo de este mandato viene formulando el grupo municipal de Convergència i Unió para destinar el 5 por ciento del presupuesto municipal a paliar esta miseria, porque la cantidad que ahora destina el consistorio barcelonés es totalmente insuficiente, y la poca que dedica a estas cuestiones tampoco está repartida con eficacia».

«Otras instituciones —afirma—, como Caritas Diocesana, hacen proporcionalmente mucho más con menos dinero. La preparación de los Juegos Olímpicos debe ser una magnífica ocasión para afrontar con generosidad la erradicación de las bolsas de pobreza de nuestra ciudad».

Los Juegos Olímpicos

Sobre los JJ.OO. y teniendo en cuenta la urgencia de la labor a realizar para su organización, Borrell señala que el comité de gobierno de Unió pide al Ayuntamiento y al Comité Olímpico Español que, con la participación de las instituciones y las fuerzas políticas del país, constituyan inmediatamente el comité organizador de los Juegos Olímpicos. Comenta que esta constitución va ya muy retrasada según cálculos anunciados en su día por Maragall, mientras que Albertville, la ciudad sede de los Juegos Olímpicos de invierno, ya dispone de su comité organizador desde hace varias semanas.

Unió pide que, tan pronto se constituya dicho comité, se dé a conocer el proyecto definitivo de los Juegos, cuyo contenido tendría que recoger información detallada sobre la infraestructura a realizar en cada una de las áreas olímpicas en Barcelona y en Cataluña en general, sobre el conjunto de las instalaciones de-

portivas olímpicas y sobre la estructura organizativa de los Juegos.

El dirigente de Unió señala que también debería darse a conocer el presupuesto de cada uno de los tres apartados anteriores, que puede ascender a 400 mil millones de pesetas, la manera como se piensa financiarlos y las etapas de la realización con el 'timing' correspondiente».

No al aumento de los precios de metro y bus

En otro orden de cosas, Borrell, que es el único representante de la oposición municipal en el consejo de administración de las compañías de metro y de autobuses, apoya al conseller de Economía de la Generalitat y candidato de CIU a la alcaldía de Barcelona, Josep M. Culler, quien se opone al aumento de precios solicitados por ambas compañías.

Ofrece estas razones para justificar la postura de Culler: «El transporte público en toda Europa es cubierto aproximadamente en un 50 por ciento por el Estado y en un 50 por ciento por el usuario. En Barcelona, sin embargo, si se atendiera la demanda de las compañías, el pagado por el usuario tendería a pasar del 60 al 70 por ciento».

Francesc Borrell considera que «para superar la crisis hay actualmente una fuerte contención salarial por debajo del índice del coste de la vida, y por ello no tiene sentido que el incremento propuesto por las dos compañías esté muy por encima del citado índice. Finalmente, el contrato-programa para el período 1986-1988, que regula la compensación del déficit de las compañías de transportes, aún no ha sido firmado y, por tanto, no obliga a las partes».

ORIOL DOMINGO

La misèria no és demagògia

Teresa Pàmies

a Europa no haguéssim tingut les baixes temperatures encara patim, els dirigents de comunitat Econòmica Europea unien decidit lliurar excedents ntaris a organitzacions com Creu Roja i Càritas perquè distribuïts entre les víctimes s gelades o sigui: els més s i desvalguts de la societat púplicia. L'onada de fred no at aquests pobres. Ja hi eren, hi són i el seu nombre nta, amb neu o sense.

ntitats considerables de man- ucre, llet, cereals, oli i vi ex- s, o sigui, *sobranis*, són em- tzer mats no pas perquè hi gent per a consumir-los er tal de mantenir els preus s en el mercat. Una baixada reus permetria a les capes umils comprar i consumir aleshores no caldria que la omprés i emmagatzemés els ts. Així de senzill i tanma- és aquesta la lògica del capi- e sinó una de les seves dicions més escandaloses. recordar-ho avui no fem de- ia, i tampoc no és demagògia que l'aparell burocràtic admi- u del Mercat Comú és l'e- de funcionaris més ben pagat pa, inclosos els senyors i se- que han decidit la distribu-

La decisió de repartir excedents alimentaris de la CEE a les víctimes del fred que aquest any ha envaït Europa posa en evidència, per Teresa Pàmies, d'una banda, l'esforç comunitari per mantenir uns preus elevats de productes de primera necessitat —i per això hi ha excedents—; i, de l'altra, l'existència de bosses de pobresa, que normalment, no tenen, accés a aquests excedents.

ció dels excedents entre els euro- peus que passen gana, doblement mortificats quan la fam va acompa- nyada del fred en cases i barris amb prou feines suportables a l'estiu, quan «toia cuca viu».

No fan demagògia els homes i les dones de l'Associació de Veïns del Barri Antic de Barcelona en pro- moure l'operació «Aliment solida- ri», a la qual ja ha fet referència l'AVUI 18-1-87. Tampoc no pot titllar-se de demagògia la tasca de Càritas entre els més desvalguts de la nostra, oficialment cofoia, Barce- lona. Amb tenacitat i discreció, Cà- ritas resol problemes urgents, inde- fugibles i inajornables a famílies en atur, vells en la indigència i l'aban- dó, joves marginats que resisteixen la temptació de la delinqüència, mares solteres rebutjades pel *pater familias* presoner de prejudicis i també de la misèria..., un món que és el nostre, anomenat, per alguns, «bosses de misèria» com si es trac- tés d'un fardell d'escorbantes per a llençar al contenidor de la canto- nada.

Des d'una esquerra maximalista podria al·legar-se que la solució no és la caritat ni una operació «Ali- ment solidari», però això sí que fóra demagògia. Els partits d'es- querra es proposen canviar una so- cietat generadora de misèria i d'in- justícies per una de més humana, igualitària i honesta. Sí, perfecte, però mentrestant hi ha gent que passa gana, la passa ara, aquí, i quan diem gana volem dir humilia- ció i desesperació. L'esquerra orga- nitzada no és pot limitar a anunciar *lendemains qui chanteront* (un futur exultant) i elaborar programes me- ravellosos, primfilar sobre fórmules o persones en temps electorals. Tota iniciativa, vingui d'on vingui, capaç de promoure i assolir soluci- ons a problemes humans concrets, ha de tenir el suport dels partits d'esquerra i dels sindicats de classe.

Hi ha gent que passa gana, que viu al ras (si gela, l'Ajuntament els obre la porta reixada del metro perquè s'hi aixoplugin), famílies desnonades, joves sense possibilitat de fer-se una persona autònoma en

el treball manual o intel·lectual; desequilibrats físics o anímics per efectes de la gana, la vergonya, la frustració i la ràbia que genera el contrast. El luxe, l'ostentació dels triomfadors, el lèxic optimista dels governants, els honoraris desorbi- tats dels «divos» de la cançó, de l'esport, de la medicina, de la tele- visió o del cinema: els sous i privi- legis dels diputats europeus, la funció dels quals és un misteri, les sucoses comissions d'advocats as- sessoros de multinacionals i am- baixades, d'aparells militars o civils vinculats al govern; fortunes que abans eren fruit del geni comercial, de l'audàcia o de l'ambició dels qui muntaren la indústria i el comerç d'un capitalisme encara creatiu i ro- bust.

Les grans fortunes canvien de butxaca però no van a parar a la dels pobres. De pobres, n'hi ha cada dia més encara que no siguin com els d'abans. La pobresa, com tot, és relativa. No s'hi val a dir que a la barraca on els infants moren de fred o són rosegats per

les rates, hi ha un aparell de televi- sió. No s'hi val. La gana és gana amb televisió o sense i la societat de consum té més interès a vendre televisors que en la nutrició i habi- tatge. Aquesta és una de les altres contradiccions del capitalisme però, que voleu!, la majoria dels ciutadans d'aquest país no sembla disposada a fer la revolució. I els problemes més urgents no poden esperar la revolució.

En la crida de l'Associació de Veïns del Barri Antic hi ha una vo- luntat explícita d'emplaçar els ciutadans davant la seva responsa- bilitat, car no tot és culpa d'una ad- ministració pública deficient. Tots hi tenim la nostra part de complici- tat. Després de denunciar, amb dades, la situació del barri, el docu- ment afegeix: «Volem, també, con- tribuir a trencar el procés *insolidari* i *defensiu dels sectors ciutadans que es creuen aliens, vacunats contra els pe- rills de la marginació, estimulant la promoció d'iniciatives de caire solidari i de suport mutu*».

Mentre no siguin creades les con- dicions per a un canvi de sistema polític, mentre no siguem capaços de guanyar la majoria amb opcions revolucionàries, cal actuar, denun- ciar, ajudar en el sentit d'aquesta operació, encara que alguns, e: i de sempre, la titllin de demagògia.

A LA VORA DE...

Aquí hi ha gana

Josep M. Espinàs

«A l darrera de les grandiloqüents notícies d'inauguracions del moll de la fusta, de les obres de la Casa de Caritat, o els problemes d'aparcament del Liceu o del Palau de la Música, es consoliden els «ghettos» de la Ciutat Vella, poblats per gent amb greus problemes, que van des del deteriorament del comerç tradicional fins a la gent que acut cada dia a les botigues de menjar o a l'Associació de Veïns perquè té gana».

Això diu l'Associació de Veïns del Barri Antic. I diu també que en deu anys s'han aconseguit 127 pisos nous o rehabilitats, però que en el mateix temps 9.000 veïns han marxat, cansats, i —ho subratllo; perquè és molt important— *altres més problemes els han reemplaçat.*

I la declaració definitiva: «en aquest barri ja estem cansats d'amor per les nostres pedres i d'indiferència hipòcrita per la seva gent».

L'Associació de Veïns del Barri Antic s'ha decidit a fer una denúncia clara amb la campanya «Aquí hi ha gana» i organitzant una «operació aliment solidari», una recollida de menjar la primera setmana de febrer a l'antic cinema Triunfo, al carrer del Rec Comtal. Si l'operació obté un resultat suficient es posaran en marxa iniciatives concretes —com un centre d'assessorament i menjador— indiscutiblement útils, però per damunt de tot es tracta de divulgar, a través d'aquests actes simbòlics, una situació real.

És terrible haver de reconèixer que en aquesta ciutat que s'il·lusiona globalment amb el seu futur hi ha «bosses de misèria» que van empitjorant; sempre hi ha hagut desvalguts en la nostra societat —i en totes les societats—, però costa

d'admetre que avui dia es puguin anar consolidant nuclis de pobresa total, que marginen tants habitants de les atencions culturals, higièniques, educatives, etc., que té dret a rebre tot ciutadà. A la Ciutat Vella és on hi ha més barcelonins sense feina, sense serveis elementals —aigua, electricitat— perquè no els poden pagar, sense diners per a menjar. I aquesta situació desastrosa no és conseqüència, temporal, d'un fet singular i catastròfic, sinó que ja és arrelada per la incapacitat de l'Administració pública de resoldre-la.

A vegades, alguns exponents d'aquesta població desassistida «pugen» a la ciutat «normal», i nosaltres ens anguniegem. Ens anguniegem perquè pertorben la imatge o la convivència, més còmoda, dels nostres barris, però no ens anguniegem per tot allò que hi ha al darrera d'aquests «intrusos» i que no veiem: els nuclis de la Barcelona miserable. Els «intrusos» poden ser recollits «paternalment» o ésser duts a comissaria, però els barris deprimits, les «fàbriques de malestar» continuen sense rehabilitació.

La «inseguretat ciutadana» no és, en el fons, que et puguin robar al carer de Muntaner. L'autèntica inseguretat ciutadana és l'existència d'extensos sectors de població sense els drets mínims.

Es fan alguns esforços, d'acord. Salvem sempre la bona voluntat dels qui la tenen. Però no n'hi ha prou. Això és el que proclama l'Associació de Veïns del Barri Antic, i segur que hi estan d'acord d'altres barris urbans. «Aquí hi ha gana»... Sí, però no tan sols hi falten aliments materials; hi falta el ressò eficaç i permanent d'una presa de consciència col·lectiva.

Escaso interés institucional por la recogida de alimentos para Ciutat Vella

D. C., Barcelona

La asociación de vecinos del Casc Antic de Barcelona denunció ayer la falta de colaboración de la Generalitat y del Ayuntamiento de Barcelona en la realización de la campaña *Alimento solidario*. La iniciativa intenta concienciar de la existencia de hambre física en el distrito de Ciutat Vella, y prevé la recogida de alimentos del 2 al 8 de febrero, y la recepción de fondos para crear un *comedor popular*.

Según Prudenci Sánchez, presidente de la asociación de vecinos del Casc Antic, la concejal de Servicios Sociales del Ayuntamiento de Barcelona, Francesca Masgoret, se negó a apoyar la campaña por estimar que sus fines no entraban en la actual política municipal. Por su parte, Margarita López de los Servicios Sociales de la Generalitat, se ha limitado a ofrecer algunos excedentes de azúcar, aceite, harina y sémola, según la misma fuente.

La campaña *Alimento solidario*, que cuenta ya con la colaboración de una 30 entidades y empresas, recogerá alimentos básicos y no perecederos como medida simbólica de denuncia. Además, se han abierto tres cuentas de ahorro con la intención de recoger los fondos para crear un *comedor popular* que a la vez sea centro de formación y asistencia para personas necesitadas.

La primera parte de la campaña finalizará con un debate público en el que intervendrán Francisco Candel, Joan Gomis, Teresa Pàmies, José Martí Gómez y Juan García Nieto, así como los cantantes Lluís Llach, Raimon, Pi de la Serra y Ovidi Montllor, que aún no han decidido si actuarán.

Recogen comida para paliar el hambre en Ciutat Vella

La Asociación de Vecinos del Casc Antic de Barcelona recogerá alimentos en toda la ciudad entre los días 2 y 8 de febrero para paliar el hambre que han detectado en un importante colectivo del barrio. La campaña, que llevará el lema "Aquí hi ha gana", está dirigida principalmente a personas que no acuden a los canales habituales de ayuda benéfica.

Los vecinos recaudarán además fondos destinados a la construcción de un comedor popular donde se facilitará leche gratuita a las madres con niños de corta edad. Según un miembro de la Asociación, algunos maestros han detectado que muchos niños del barrio acuden a clase sin haber comido. En el Casc Antic, que pertenece al distrito de Ciutat Vella, hay censadas 36.000 personas. Según datos judiciales, en el barrio se registra un desahucio diario.

"Queremos romper la cortina de humo que hay en torno a la población marginada", dijo ayer Prudenci Sánchez, presidente de la Asociación, quien añadió que las diferentes Administraciones dirigen sus presupuestos a la "población normalizada, que son aquellos que tienen problemas de aparcamiento pero no de hambre". El portavoz de los vecinos afirmó ayer que el Ayuntamiento les ha negado la ayuda a esta campaña por estar en contra del enfoque de la misma. Por su parte, la Generalitat se ha comprometido a tramitar unas partidas excedentarias de azúcar, aceite y harina procedentes de la Comunidad Europea.

El Casc Antic recoge comida como protesta

■ Barcelona. – La asociación de vecinos del Casc Antic empieza el lunes su campaña de recogida de comida. Los alimentos, que no deben ser perecederos, pueden entregarse hasta el día 8 en los locales del antiguo cine Triunfo de la calle Rec Comtal. La campaña *Aquí hi ha gana* quiere denunciar los numerosos casos de hambre y miseria que existen en el barrio y exigir soluciones al ayuntamiento y la Generalitat. La asociación considera que la política de servicios sociales de ambas instituciones es un fracaso.

Els veïns denuncien el silenci de les administracions

Es recullen aliments per als qui passen gana a la Ciutat Vella

Els vuit centres que cada dia donen a menjar gratuïtament no són prou per a satisfer la demanda

Barcelona / J.P.M.

Mentre l'arquitecte nord-americà Richard Meier afirmava a Barcelona que el projectat Museu d'Art Contemporani pot esdevenir un centre d'atracció capaç de revitalitzar el barri del Raval, l'Associació de Veïns de la Ciutat Vella donava a conèixer la campanya: «Aqui hi ha gana: operació aliment solidari». Dos projectes, probablement dues ideologies ben llunyanes l'una de l'altra.

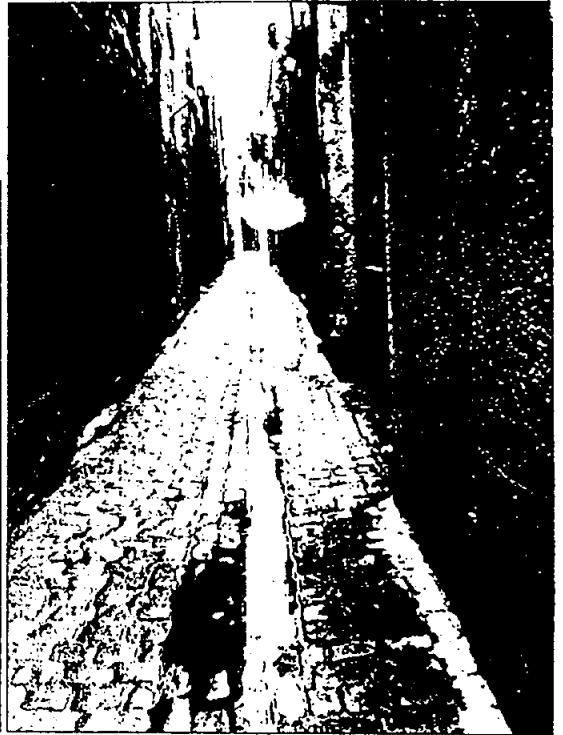
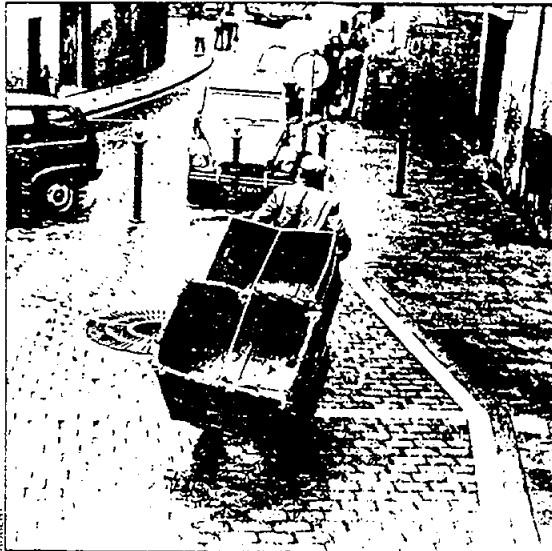
Vuit centres de la Ciutat Vella, lligats a parròquies, centres socials o entitats privades, donen a menjar de franc cada dia a persones que ho demanen per manca de diners per a comprar-ne. Els mestres del barri denuncien que molts nens arriben a escola sense haver dinat.

Es vol iniciar una campanya per a obtenir gratuïtament llet als nadons i evitar així algunes malalties endèmiques que s'han detectat entre els nens. Cada dia hi ha més gent que s'adreça a botigues, esglésies i dependències públiques a la recerca d'aliments.

Son aquestes dades les que han forçat l'Associació de Veïns de la Ciutat Vella a posar en marxa una campanya més simbòlica que efectiva per a sensibilitzar al país sobre les conseqüències de la crisi en un barri com el seu i demanar a les administracions públiques que no vulguin amagar el problema.

La campanya

Del 2 al 8 de febrer (indrà lloc l'operació aliment solidari) amb la recollida d'aliments bàsics al local del carrer del Rec Comtal i la recaptació de diners i, ara com ara, es compta ja amb una llarga llista d'entitats disposades a donar-hi suport. El 2 de març culminarà aquesta campanya amb un acte en un local públic, al qual han promès assistir nombroses personalitats del món cultural i poli-

La mendicitat és habitual als carrers estrets i sense llum de la Ciutat Vella

tic, com Raimon, Pi de la Serra, Lluís Llach, Teresa Pàmies, Francesc Candel i Joaquim Gomis. Un dels projectes dels organitzadors és recollir fons per a un centre-menjador que servirà tant per a donar a menjar als qui ho necessiten, com per a organitzar uns cursos d'alimentació i dietètica i oferir contractes a joves sense feina per a aprendre precisament a fer de cuiners.

La marginació

Prudenci Sánchez, president de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, i Pilar Mercader, farmacèutica del barri i impulsora de la campanya, van denunciar ahir en una conferència de premsa la negativa de l'Ajuntament de Barcelona i de la Generalitat a col·laborar en aquesta iniciativa i, més concretament, les recents declaracions dels seus màxims responsables, que han donat per inevitable la marginació en alguns barris.

Un barri de 35.000 persones i un 40 per cent de parats

Barcelona / J. P. M.

La Ciutat Vella ha passat, en deu anys, de tenir quaranta-cinc mil habitants a tenir-ne trenta-cinc mil, però al mateix temps ha augmentat considerablement el nombre de persones no censades, especialment nord-africanes, que pot fer augmentar aquesta xifra d'un 15 per cent més. La situació social d'aquest barri és la més deteriorada de la ciutat de Barcelona i probablement a més castigada per la crisi.

Malgrat la manca d'estudis concrets sobre aquesta qüestió, se sap que més del 40 per cent de la població activa de la Ciutat Vella està sense feina. L'habitatge és un dels problemes més greus, perquè hi ha

pisos en molt mal estat, i nombrosos veïns tenen problemes a l'hora de pagar els lloguers. Aquesta situació provoca que hi hagi un desnonament judicial gairebé diàriament. Altres veïns han optat per ocupar il·legalment pisos de propietat municipal que estaven abandonats. És molt freqüent també que es produeixin tallis en el subministrament d'aigua, gas i llum per retards en el pagament de les quotes i es fa habitual la imatge de famílies que van a les fonts públiques a buscar aigua. Les deficiències en l'atenció sanitària i en l'ensenyament públic esdevenen més greus en el cas dels ancians que viuen sols, que són molt nombrosos, i de les minories racials.

Ha començat amb èxit la campanya «Aquí hi ha gana»

Resposta en massa dels ciutadans a la recollida de menjar per a la Ciutat Vella

Barcelona / AVUI

La campanya «Aquí hi ha gana» posada en marxa a la Ciutat Vella per recollir aliments que durarà fins el proper dia vuit i de la qual l'AVUI va donar notícia la setmana passada ha començat amb una resposta multitudinària de ciutadans interessats a col·laborar-hi, segons que afirmava un portaveu de l'associació de veïns del barri a l'agència Efe.

Des de primera hora i durant tot el matí i la tarda d'ahir, les telefonades de persones que volien saber com podien aportar aliments o diners a la campanya van ser constants. Després de la primera jornada, segons que explicava el portaveu, s'havien recollit prop de cent quilograms d'arròs, vuitanta litres d'oli i un nombre indeterminat de llunes de conserva, pastilles de xocolata i paquets de pasta. Els donatius en metàl·lic no havien estat encara comptabilitzats perquè s'havien fet als comptes corrents que la campanya té oberts. Els donatius havien estat fets per persones residents en diversos barris de la ciutat.

Simbòlica

La campanya, duta a terme per l'associació de veïns en col·laboració amb caixes d'estalvis i organitzacions benèfiques i de consumidors, té segons els seus promotors un caràcter simbòlic, ja que la seva intenció, segons que expliquen, no és substituir les institucions ni fer caritat i sí «denunciar una situació que la mateixa administració reconeix».

En un barri com la Ciutat Vella, on hi ha un 40 per cent dels seus habitants en atur i es produeix segons l'associació de veïns un desnonament diari, la vida es complica encara més pels nombrosos casos de tuberculosi i per l'elevat índex de mortalitat infantil, que és un dels més alts de Barcelona.

Es amb la intenció de «conscienciar» els habitants de la resta de barris barcelonins que l'associació ha promogut la campanya, encara que tot allò que es reculli «evidentment servirà per a solucionar de moment la situació de moltes famílies». Així, els membres de l'associació, al mateix temps que es mostren especialment crítics amb la presentació «optimista» de la Barcelona del 1992 recorden que al magatzem instal·lat al carrer Rec Comtal —al costat de l'Arc de Triomf— s'accepta tota mena d'aliments que puguin conservar-se en bon estat per mirar de paliar la situació de depaupera-

Els responsables de la campanya en la seva presentació a la premsa

*Cent quilos d'arròs,
vuitanta litres d'oli,
llunes de pasta i
llunes, fruit del
primer dia*

ció dels qui viuen a la Ciutat Vella.

El portaveu de l'associació de veïns qualificava l'estat de les coses al barri com de «situació extrema» per un important sector de la població d'aquesta zona de Barcelona alhora que recordava que és precisament a la Ciutat Vella on hi ha l'índex més alt d'ancians que viuen sols. És també en aquest barri on conviuen, sovint de manera complicada per la il·legalitat de la seva presència en territori espanyol, un elevat nombre de ciutadans immigrants de minories racials àrabs i africanes.

Per totes aquestes raons, els responsables de la campanya «Aquí hi ha gana» insisteixen en el caràcter de denúncia de les seves accions, tot i que no renuncien a una certa labor social quan expliquen que amb els diners que s'obtinguin dels donatius en metàl·lic està previst construir un menjador popular i un centre d'assessorament per als més necessitats del barri.

En la presentació de la campanya als mitjans de comunicació, paradoxalment i malgrat la proximitat de les eleccions municipals, els seus promotors asseguraven que els ha estat negat tota mena d'ajut.

La Ciutat Vella, un barri que cada dia es degrada més

Tiempo de debates y rasgamientos de vestiduras

■ Constatas por muchos sitios cierta tendencia a confundir diversos cambios sociológicos perfectamente normales, que pueden suponer un avance para todos, con dramas insondables. El rasgamiento de vestiduras por cualquier cosa está a la orden del día especialmente en Madrid donde tantos se lamentan de todo.

Nostalgia del inmovilismo? ¿Rebote del franquismo sociológico aquí y allí? ¿Resistencia a los cambios mas que al cambio? "Habrá que acostumbrarse a convivir con la incertidumbre a pesar de los sueños de modernidad y de la Barcelona olímpica", dice alguien. En eso, desde luego estamos: no hay mas remedio.

● Tranquilo, pues. Por mas que el grupo Mixto del Congreso (el ultimo incorporado ha sido el diputado popular José Ramon Lasuen ¿empieza otra vez el goteo?) se haya convertido en una especie de manifestación del individualismo salvaje y la incapacidad de pacto de los de siempre.

Todos tuvieron nábalar en el debate del estado de la nación —te cuentan— rodear al Gobierno." Ninguna tontería: "Se trata de que la opinión pública perciba las múltiples voces que se alzan contra una sola, la del Gobierno", ha dicho al otro lado del teléfono un estratega de la derecha.

¿Se trata de que la mayoría parezca una minoría mas? A eso parece estar jugando la derecha desde que sentenció a Fraga y no encontró recambio. "La amplificación de un clima de caos y desastre social es una cara más de esa estrategia —analizan los socialistas— se trata de llegar a ese debate con el máximo de crispación posible, con la calle en contra." A largo plazo la derecha espera "que el PSOE se detenga gracias a sus propios errores. Esperary ver." Ya ven el plan por allí.

● Por aquí sigue el debate en el Parlament. Con interesantes incursiones dramático-políticas en el asunto FECSA. "Hay una constante destrucción de los centros de decisión importantes de Catalunya. Heribert Barrera tiene toda la razón: siempre la paga el empresario catalán y no lo hacemos

Josep Maria Cullerell quiere debatir en televisión con Maragall lo que Pujol no quiere debatir

peor que los otros. Insisto en que Catalunya es un país que conviene (¿a Madrid?) que no tenga elementos con auténtica fuerza", acaba de decir Jordi Pujol desde la tribuna parlamentaria.

● De todas esas cosas tomaba nota (mentari) en las sesiones del Parlament el escritor Eduardo Mendoza, que pasó prácticamente inadvertido para los medios de comunicación (a pesar de que mientras estaba sentado en la tribuna del público se le concedía el premio Ciudad de Barcelona). Mendoza, que ha novelado los arquetipos básicos del mosaico social catalán, ha encontrado en el Parlament elementos suficientes estos días para algún episodio novelesco, aunque prefiere no hablar de ello. Si se ha mostrado sorprendido el escritor "por el nivel de los oradores y del debate; no lo esperaba".

● Y por debates que no quede. El conseller-candidato Josep Maria Cullerell está enfadado porque el alcalde Maragall no acepta tener un debate con él por la televisión

sobre la ordenación territorial de Catalunya. ("Pronto empezamos con los dramas de los debates televisivos electorales", dice un colega. Antes que nunca.) Maragall quiere debatir con el impulsor de las leyes de ordenación territorial, "que es Pujol y no Cullerell, que se ocupa de las finanzas" subrayan en el ayuntamiento.

● Y así se encadenan los terribles dramas que siempre rodean a ese foro público que es la televisión. ¿Aceptará Pujol el debate con Maragall? ¿Conseguirá Cullerell que Maragall acepte debatir con él? ¿O acabarán quizá debatiendo Pujol y Cullerell entre ellos mismos? De momento, quién más ganas tiene de debatir por televisión parece ser Cullerell, de quien se dice que no sólo está enfadado con su antiguo amigo Maragall por esas cosas, sino también por el protagonismo asumido por Jordi Pujol en las últimas semanas y, previsiblemente, también en las próximas gracias a las consecuencias del debate del Estatut y a la polémica territorial. Vaya por Dios, ¿se va a quemar Cullerell antes de tiempo?

● Y es que el horizonte de la batalla electoral de Barcelona y de Catalunya, por lo que se ve se acerca cada vez más. Así, juntamente con el debate de la ordenación territorial en puertas, puede volver aarse en círculos intelectuales la vieja tesis de que "si se suprime la Corporación Metropolitana de Barcelona habrá que pedir que los municipios del área metropolitana se conviertan en Barcelona".

Y se recuerda "fue una manera de mutilar el poder barcelonés y catalán" rebuscando en el pasado franquista la negativa de Franco a que se incorporaran a la ciudad (como se hizo con Madrid) las poblaciones contiguas. La CMB fue una especie de argucia para borrar esa negativa franquista, se recuerda. "puestos a quejarse, Barcelona podria hacerlo mucho más que casi nadie: su vitalidad siempre ha sido incomoda a cualquier clase de centralismo".

● Una vitalidad, la de esta Barcelona fronteriza y de mestizaje, llena de contradicciones. La campaña *Aquí hi ha gana*, emprendida por la asociación de vecinos del Casc Antic, pone el dedo en la llaga, la incongruencia de la miseria real, junto a nosotros, se agiganta ante los grandes proyectos de futuro entendidos como privilegio de unos pocos. Hay aún todavía un debate a medio hacer.

Lo que muy pocos saben es que el ayuntamiento ha contribuido (dejando el local) en la promoción de esa campaña y que se gasta cada año 17 millones de pesetas en dar de comer a gente de ese barrio de Ciutat Vella. Del presupuesto global de este distrito (180 millones), 106 millones van destinados a gastos sociales y 44 millones, a la enseñanza.

● En esa guerra de cifras municipales (que se incrementará en los próximos meses hasta formar un lío de consideración) cabe aportar un nuevo dato, explicado por el teniente de alcalde de finanzas, Joaquim Nadal, hace tres meses en un debate público: "Los impuestos que se recaudan a los ciudadanos en barrios como Pedralbes vienen a ser de unas 50.000 pesetas por año, mientras que en sitios como Ciutat Vella suman unas 17.000 pesetas por año. Por el contrario, el ayuntamiento reinvierte prácticamente al revés, procurando un resquebrajo en el desarrollo de los distritos."

EL PERIODICO

3 de Febrer de 1.987

Gran respuesta a la campaña 'Aquí hi ha gana'

■ Barcelona. — La asociación de vecinos del Casc Antic considera un éxito el desarrollo del primer día de la campaña de recogida de alimentos *Aquí hi ha gana*, organizada para denunciar las situaciones de miseria en el barrio. Ayer se recogieron gran cantidad de alimentos, que pueden entregarse hasta el próximo día 8 en los locales del antiguo cine Triunfo, en la calle Rec Comtal.

Sociedad

Los vecinos del Casc Antic no dan abasto para recoger alimentos

La ciudadanía se vuelcan en la campaña 'Aquí hi ha gana'

JAVIER BELMONTE

Barcelona. — La señora de Sant Celoni se ha acercado hasta el Casc Antic con su paquete de comida. Ella vive en el barrio y sabe de que va eso de la miseria. "¿Y ya han avisado a los de los dianos?", pregunta la señora de Sant Celoni.

La actividad en el local que se levanta donde estuvo el cine Triunfo es frenética. "No paramos", sentencia un miembro de la asociación de vecinos. En tres días, más de 500 particulares han entregado alrededor de 1.000 kilos de alimentos, sobre todo arroz y leche, y 900.000 pesetas en metálico. Tras la señora de Sant Celoni hace cola una mujer que vuelve del mercado. Cuando le toca el turno, saca de la cesta varias latas de conserva.

Una semana más

El teléfono hecha ruido. Particulares, almacenes, más o menos grandes y marcas de alimentación ofrecen sus productos. Di-

La recogida de alimentos para denunciar la miseria se proroga 7 días

versas entidades, sobre todo profesionales, preguntan los números de las cuentas en las que se puede aportar dinero. El saldo se acerca ya al millón de pesetas. En vista del éxito, la campaña 'Aquí hi ha gana' se prolongará una semana más de lo previsto: hasta el domingo día 15.

Los promotores de la campaña explican que la gente viene de todos los barrios de la ciudad y que son mayoría las personas de edad avanzada. En algunos barrios se han organizado grupos para recoger la comida en la propia zona y llevarla luego al Casc Antic. No todos saben que solo interesan los alimentos no perece-

El Casc Antic recibe 1.000 kilos de comida y un millón en tres días

deros. Hay quien trae ropa usada o pañales. También se han recogido una estufa y dos pollos, vivo uno y muerto el otro.

Unas señoras que llegaron al número 20 de la calle Rec Comtal con comida han acabado por ponerse al otro lado del mostrador para colaborar en la recogida. Las espontáneas lo hacen muy bien y explican a todos los donantes eso de que "no se trata de hacer caridad, sino de denunciar la situación de miseria y las injusticias sociales en el barrio, contra las que hacen muy poco el ayuntamiento y la Generalitat".

Y si alguien pide datos, se los dan: 40 por ciento de paro en el

Casc Antic, un desahucio diario, viviendas con el agua y la luz cortadas, población andaluz-ecle-y-desatendida, numerosos casos de tuberculosis infantil, minorías étnicas en situación desesperada y cien dramáticos etcéteras más.

También piden

Al local donde se recogen los alimentos también se acerca gente a pedir. "Casi siempre son personas que pasan apuros, pero que por vergüenza no se atreven a acudir a las iglesias del barrio o a otros centros de beneficencia. La campaña les ha animado a asumir su situación", explica uno de los encargados de la recogida. "También hemos notado que viene gente del Raval, al otro lado del distrito, quizás por miedo a que les vean pidiendo en su barrio", añade.

La asociación de vecinos no quiere repartir directamente los alimentos que recoge y los entregará a entidades ya especializadas en esa labor, a donde remiten a quienes se acercan a pedir.

¡Que desaparezcan los pobres!

DIAS atrás leí una reseña sobre el periodista alemán Günter Wallraff, quien a lo largo de dos años se hizo pasar por nigrante turco para contar, desde dentro, una realidad tan amarga como es la explotación del humano.

Ignoro cuánto de real existe en el libro "Caza de turco", que así se llama la obra, y cuánto de montaje o exageración. En cualquier caso, ahí están los 2,5 millones de libros vendidos, la emigración —a Holanda— y un matrimonio roto —el suyo—, en la contabilidad del tor.

En el libro aparecen hechos curiosos, como de nombres, que entre nosotros, y en especial nuestro Ayuntamiento, poseen resonancias enos lúgubres, más artísticas y lúdicas, como de Thyssen o bien narra en otro capítulo situaciones extremas como la del tratante de ombres, militante socialdemócrata, dispuesto a contratar turcos para realizar tareas en centrales nucleares que comportan dosis mortales de radiación.

Y leyendo todo aquello uno no podía por menos que preguntarse sobre cuántas cabezas de turco podrían escribirse ahora y aquí. ¿Qué podría escribirse sobre pobreza, explotación, definitiva, insolidaridad? Escuchando a los expertos en comunicación, más bien poco, porque dicen que hoy en este país lo único que vende social, cultural y políticamente es el cuento, la fiesta a la creatividad, venga o no a cuento y a la recurrente panacea de las nuevas tecnologías, lo cual no estaría nada mal como complemento, como simple medio para servir sujeto esencial de toda política: la propia persona. No ha sido así y aquí, en pocos años, nueva cultura dominante ha suprimido la caridad —que era una virtud personal— sin alcanzar la justicia —que exige una práctica colectiva—, con lo cual el perdedor ha sido el mismo de siempre, el pobre, el más débil.

Con el fin de la dictadura se ha producido una desgraciada liquidación de las utopías sociales y nacionales. La llegada del PSOE al control del aparato del Estado ha acelerado aquel proceso y ha establecido un proyecto político y cultural que es muchísimo más grave, una cultura y una moral de raíz laica y de naturaleza hedonista, que defiende una propuesta reaccionaria

tan vieja como el mundo de los hombres que está basada en tres ejes: la exaltación de lo lúdico, del goce, de la moral de circunstancia, el culto a la imagen y el mantenimiento del poder como fin en sí mismo.

El resultado es la idolatría a las apariencias, a lo que "parece ser" y no a lo que se "es". Es el reino de la venta cotidiana de "futuros" para evitar el desafío del presente. Primero fue la entrada en la CEE, ahora existe un nuevo y gran sustituto: 1992, los Juegos Olímpicos, sabiamente mezclados con la Exposición de Sevilla y la españolidad que se remonta a los Reyes Católicos, como bien se encargaba de recordarnos el presidente del Gobierno, Felipe González.

A ese proyecto, como le estorba lo real, le sobran los pobres, los marginados, los más débiles. Le sobra, en definitiva, la permanente política de reparar la cochambre que acompaña a lo humano, lo feo de nuestra sociedad, que como una desgracia permanente sigue ahí, para señalar nuestra impotencia, nuestra insolidaridad... Y como que un gobernante que se precie no puede ser impotente o insolidario, establece que el pobre desaparezca y el parado deje de serlo... a efectos estadísticos.

Por eso cuando la Associació de Veïns del Casc Antic de Barcelona lanza una campaña denominada Operació Aliment Solidari que "quiere romper la ocultación de la existencia del hombre, como consecuencia extrema de la marginación en nuestra ciudad, la concejala responsable del área de Servicios Sociales del Ayuntamiento de Barcelona niega el apoyo a la campaña, por considerar que acciones de este tipo no tienen cabida en la actual política municipal.

¿No suena extraño que una campaña dirigida a atraer la atención sobre un hecho tan grave quede fuera de la actual política del Ayuntamiento de Barcelona? No, no lo es, porque precisamente la capital de Cataluña, mejor dicho, su alcalde, es la línea más avanzada, resultona y eficaz de aquella política hedonista, de la política de los "futuros" para ocultar las miserias e incapacidades del presente. El alcalde, Pasqual Maragall, confiado en la fuerza de una venta

de imagen abrumadora, que atemoriza a toda crítica de perfil político, puede exponer con toda tranquilidad y en una larga entrevista en este mismo periódico su respuesta a los pobres y a los débiles.

Por eso el alcalde puede contestar al periodista, al hablar de los pobres: "Muy bien, id y darles pan. Pero prohibiros ver a todos lo que no comen, porque no tendréis pan para todos. Olvidarlos, tratar de olvidar lo que está pasando realmente".

ESA es la consigna que existe en el Ayuntamiento de la capital de Cataluña para con los necesitados: olvidarlos.

Para Maragall debemos olvidar que en Barcelona sobreviven más de 5.000 ancianos, que perciben sólo dos mil pesetas al mes, que están solos, enfermos o impedidos. Debemos olvidar que la miseria del paro real ha generado el retorno del hambre física y de enfermedades típicas de los estados carenciales, de la pobreza, en definitiva.

El alcalde nos invita a olvidar que, debajo del incienso olímpico, existen intocados problemas escandalosos de pobreza e insolidaridad.

Nos invita a olvidarnos del ahora y a mecernos en el sueño de la farándula y del mañana permanente. En definitiva, esa nueva y a la vez viejísima derecha se diferencia de la derecha habitual por haber substituido la coartada del cristianismo —que al menos tenía un punto de exigencia— por otra concepción laicista, radicalmente injusta en términos económicos y sociales y que intenta vender el burrito del progreso a través de contradictorias medidas de permisividad social. Esa nueva derecha que lleva el inapropiado nombre de socialista, de la misma manera que el "establishment" mexicano milita en el Partido Revolucionario, ha convertido, por lo visto, la insolidaridad en una dimensión política ante el silencio adormecido de un excesivo número de conciencias.

Quienes gobiernan hoy el Ayuntamiento de Barcelona son los adalides de esa política.

JOSEP MIRO I ARDEVOL
Conseller nacional de CDC

Barrios

PERE MONÉS

■ **TONELADAS DE FRUTA Y VERDURA PARA EL CASC ANTIC.** – Los mayoristas de Mercabarna entregaron ayer cinco toneladas de frutas y verduras a los promotores de la campaña *Aquí hi ha gana*, organizada para ayudar a muchas familias necesitadas del Casc Antic de Barcelona. Los alimentos se repartieron ayer a todas las parro-

quias y entidades benéficas del barrio para que éstas, a su vez, los entregasen a la gente que pasa más apuros. Desde que se inició la campaña se han recogido más de 3.000 kilos de alimentos y dos millones de pesetas. La colaboración de los comerciantes con esta entrega ha sido la *guinda* de la respuesta ciudadana a esta iniciativa.

Insolidaris

He llegit al número de l'AVUI de divendres, dia 30 de gener, el títol: «Es recullen aliments per als qui passen gana a la Ciutat Vella», i més avall, sota el subtítol «La marginació» es diu «Prudenci Sánchez (...) i Pilar Mercader (...) van denunciar (...) la negativa de l'Ajuntament de Barcelona i de la Generalitat de Catalunya a col·laborar en aquesta iniciativa i, més concretament, les recents declaracions dels seus màxims responsables, que han donat per inevitable la marginació en alguns barris».

Si és certa aquesta informació vull expressar la meua vergonya i el meu enèrgic retret per aquesta conducta tan insolidària.

Les despeses fetes al moll de la Fusta, a les festes majors, l'exposició «Cap al 2000» i l'eslògan «Catalunya endavant» són un insult a aquests conciutadans nostres als quals els poders públics neguen l'ajut necessari per a superar una situació de greu emergència. **F. Dorca** (*Baix Llobregat*).

Hi ha gana

M'ha impressionat fortament la lectura de l'habitual «A la vora de...» de Josep M. Espinàs, corresponent al dia 22 de gener, en aquestes mateixes pàgines. Per començar, ja fibla el títol: «Hi ha gana». Aquesta és la frase que encén l'ànima, remou la sensibilitat i posa la pell de gallina. Saber que som a la Barcelona 92, la dels grans projectes, la de les despeses multimilionàries perquè vol celebrar l'Olimpiada esportiva i avui ens recorda qui pot fer-ho que al mig del cor de la ciutat hi ha «nuclis de misèria», «bosses de pobresa», «barce-

lonins sense feina», «sense serveis elementals —aigua, electricitat—, perquè no els poden pagar» i «sense diners per a menjar».

Curiosament i mentrestant, els prohoms de la política local, en aquest moment tan tètric, es mouen neguitosos i discuteixen qüestions de poder o contrapoder i alhora es preparen per a començar una batalla feroç al summum per a evitar el desmantellament d'un organisme que no sabem pas si serveix per a resoldre aquells vergonyosos dèficits ciutadans que desdiuen d'una metròpoli guiada per socialistes, el credo dels quals obliga primer de tot a tenir-ho a primera línia d'actuació.

Però, una vegada més, el bosc no deixa veure l'arbre, o més ben dit: l'afer polític col·locat davant dels interessos vitals, i per tant, fa posar més nerviós la possible desaparició de la CMB que la depauperació d'un o més sectors de població pertanyents a aquesta.

Ja és hora que els termes no s'inverteixin i que a primera línia del combat quotidià s'hi col·loqui l'eradicació d'aquelles mancances que anul·len el bon nom d'una ciutat com Barcelona. **P. Soler i Miró** (*Sabadell, Vallès Occidental*).

Margaritas

EL abuelo de nuestro alcalde nació en una calle negra y en un poema recuerda que el muro era húmedo. Luego se fue a Sant Gervasi, y allí las plantas modernistas respiraban de otra manera. El abuelo de nuestro alcalde no olvidó de dónde había salido, los buenos poetas suelen tener memoria. El nació en lo que llamamos la parte baja de Barcelona, la más vieja, más húmeda y hoy la más pobre de nuestra ciudad. En la parte alta, ahora viven los descendientes de los contemporáneos de Joan Maragall, que también acostumbran a ser personas altas. Cuanto más rico, más cerca de la montaña. Cuanto más pobre, más viejo, más árabe o más negro, más cerca del mar estás. Los vecinos de todo este casco antiguo dicen que allí se pasa hambre, aunque las piedras habien y nuestros paseos estén cargados de nostalgia.

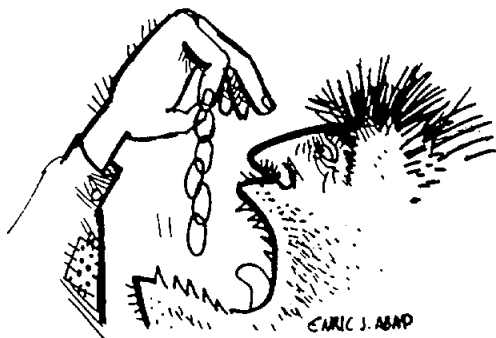
También dicen que aunque Barcelona este de paso entre París y Dakar, aunque ahora digan que la ciudad se nos está poniendo fina, en el casco antiguo los niños padecen de tuberculosis porque apenas ven el sol. En la ronda de San Pedro se detiene el bacilo de la tisis, porque en esto la ciudad es muy señora. También advierten que en la parte baja de la ciudad, o en la parte vieja, o en la parte húmeda, hay el 40 por ciento de parados y al menos un desahucio diario.

Pero el alcalde recordó que todas las grandes ciudades tienen sus bolsas de pobreza, que se le va a hacer. Y está en lo cierto: parece que siempre habrá ricos y pobres y, como me dijo Maité, la florista de las Ramblas que ahora está en la campaña contra el hambre en el Casc Antic, parece que ahora ni los pobres creen en la revolución. Le compro a Maité un ramo de margaritas blancas para el alcalde. Son las flores de la inocencia.

CUL DE LLÀNTIA

FRANCESC BURGUET I ARDIACA

BARCELONA BARRI ANTIC AQUÍ HI HA GANA!

No cal anar gaire lluny per descobrir la sordida i inhumana misèria: pel centre de Barcelona trobareu una bona estesa de desemparrats, que es van podrint al fons de la nostra indiferència. L'Associació de veïns del Casc Antic, que a mitjan gener va llançar l'operació *Aliment Solidari*, ho denuncia sense embuts: «Sí, aquí hi ha gana. En aquest barri, en aquesta ciutat, de sobte tan pròspera, tan tecnològica, tan olímpica... hi ha gana, i no és a conseqüència de cap desastre natural. En aquesta ciutat, i especialment en barris com el nostre, la gana d'alguns és la punta d'un iceberg que amaga el progressiu procés de marginació d'amples capes de la població. En aquest barri ja estem cansats de tant d'amor per les nostres pedres i d'indiferència hipòcrita cap a la seva gent».

—De fa deu anys ençà —ens explica Pilar Mercadé, de l'Associació de Veïns del barri Antic—, cada vegada més, s'accentua un procés de marginació al nostre barri, de pobresa absoluta que desemboca en la gana, per això el nostre eslògan és «Aquí hi ha gana!», una situació terminal d'un procés de marginació que comença amb l'atur, a la Ciutat Vella hi ha més del 40% de gent sense feina; i si no cobres, no pots pagar, i et tallen la llum, i l'aigua... al cap de mig any, et fan fora del pis... en aquest barri hi ha un desnonament lliure... Hi ha gent que ens ha preguntat si es tractava d'una campanya d'ajuda als indigents que viuen pels carrers... I no és això; la vostra campanya és a favor de gent ben normal, que abans vivien bé, però que a causa de l'atur han anat perdent tot el que tenien fins arribar a la gana física...

—I creieu que amb una campanya com la vostra, de recollida i distribució d'aliments, solucioneu el problema?

—No, ja en som conscients que no solucionarem res... Però, l'objectiu essencial d'aquesta campanya no és tant la recollida d'aliments per si mateixa, sinó el fet de conscienciar l'opinió pública del problema que hi ha...

—És molt insolidària, la gent?

—Al barri, com que la gent viu i pateix les conseqüències d'aquesta marginació... doncs,

el qui hi pateix, cada vegada es torna més insolidari, i procura no perdre el que té... de totes maneres, em sembla molt més solidària la gent del barri que els de fora.

—És una trista paradoxa, oi, que al costat de totes aquestes històries de la Barcelona de moda i més que mai i olímpica, hi hagi tantíssima gent abocada a la indigència més bèstia...? Que n'ha dit, l'Ajuntament, d'aquesta campanya?

—L'Ajuntament diu que ens ha ajudat molt, i ens sorprèn que ho digui, perquè si ajudar-nos vol dir que ens ha deixat un local, un telèfon i una parella de municipals a la nit... això és tot el que ens ha donat l'Ajuntament! Ells diuen que donen un gran suport a la campanya... però si tota l'ajuda és la que ens han donat... Nosaltres pretenem arribar al fons de la qüestió, denunciar aquesta marginació social, posar en evidència la inoperància de les Administracions Públiques, i la seva complicitat en aquest procés de marginació... volem que les Administracions afrontin de debò aquest problema, que reconeguin la gravetat de la situació... sí, ja som europeus i olímpics, però hi ha barris, sobretot el nostre, que pateixen molt!

L'Associació denuncia les Administracions

Públiques que «semblen més aviat interessades a ocultar el problema. (...) Assistim cada any al vergonyós espectacle de la reducció progressiva dels pressupostos que l'Administració dedica a les atencions socials i serveis personals, amb el pretext de la manca de competències, o la pretesa inoperància de les ajudes individualitzades». Per als responsables d'aquesta Operació Aliment Solidari, «la raó de fons d'aquesta política institucional no és altra que la baixa rendibilitat política de les atencions socials a uns sectors de la població sense representació i amb escassa capacitat de reivindicació col·lectiva».

—Aquest procés de marginació social —afegeix Pilar Mercadé— és la font de les anomenades conductes antisocials, actives com la delinqüència o passives com la mendicitat, però no sols això, perquè a la Ciutat Vella hi ha un altíssim índex de tuberculosi i de mortalitat infantil, és el barri de Barcelona on viuen més ancians sols, cada any es recullen més de cent ancians morts que vivien sols... en aquest barri, les vivendes estan molt deteriorades, i això fa que sigui més barat venir a viure-hi, és a dir, que la gent que s'hi trasllada, rebotada d'altres barris, és perquè ja ha començat la davallada cap a la misèria... tot això també propicia que hi vinguin a parar col·lectius marginals, persones indocumentades, com ara els àrabs i els africans que estan en una situació d'il·legalitat.

—Quina valoració faries de la campanya?

—Certament, s'han recollit tones d'aliments, i hi ha gent que la valoro molt aquesta recollida... i cosa curiosa, la majoria d'aportacions són d'ordre particular... ens hem adreçat a moltíssimes empreses, i tan sols n'ha col·laborat una desena, i gairebé d'una manera simbòlica... aportacions que fan riure... Però al marge d'aquest aspecte material, el resultat més important és un altre, el ressò públic que ha tingut gràcies a la col·laboració dels mitjans de comunicació... això em sembla la cosa més important de la campanya, que ha arribat a molta gent, que se'n parla, de la situació que volíem denunciar amb l'eslògan «Aquí hi ha gana!».

HOY le apetecía afeitarse a Sebastián. "Viejo reflejo de tiempos mejores", pensó. Las puertas del metro se abrían y la gente entraba en tropel para ir al trabajo. TRA-BA-JO. La palabra ya carecía de sentido para él, a no ser por aquella punzada de hambre que le irritaba el estómago y la desesperanza cada mañana. Sebastián sacudió el viejo gabán, estiró por debajo del jersey los puños de su camisa y se alisó el pelo con un poco de saliva en la palma de la mano. La palabra sólo significaba la añorada media barra de pan con un poco de mortadela. Y la jarra de cerveza. Y el carajillo.

Había dormido mal sobre el viejo banco del metro, temeroso de las frecuentes irrupciones y redadas de los tíos de uniforme. Arriba, más en la legalidad, se ensañaría de nuevo ajeno, extraño e indiferente al ajeteo ciudadano. Se sentía flojo y ausente. A su lado, un jubilado leía el periódico. De refilón vio los insistentes titulares de los últimos días: "La nominación de la candidatura olímpica habrá tenido un coste global de 1.300 millones". "La Casa Gran quiere gastar en 1987 más de 100.000 millones". "Los proyectos olímpicos en Poblenu y Montjuic suben 1.007 millones". "El volumen del negocio será de 40.000 millones de pesetas..." Sebastián había sido contable en una gran empresa y sin embargo su mente no conseguía entender el alcalde de aquellas cifras. ¿Existía realmente en billetes tal cantidad de dinero?

No era ningún tonto Sebastián, y nunca había sido un desarraigado, ni un auténtico mendigo, o transeúnte como se decía ahora. Sebastián había sido siempre un reciclado, un hombre normal, con familia, con TRA-BA-JO. Incluso había ido a votar. Por el cambio, por la libertad, cosas ambas que, maldita sea, había conseguido.

Y, en efecto, de qué forma cambió su vida en los diez últimos años, y a qué exceso de libertad había llegado. Libre de la familia, de los amigos, de

La falta de trabajo y el hambre subyacen en la Barcelona de las libertades y de los mejores proyectos para el futuro. La autora hace una llamada a la conciencia a través de un personaje que no por nacer de la imaginación deja de ser real

Periodista y escritora. Ha dirigido *Preséncia* y *Vindicación Feminista*. Autora de *Palabras en rojo y negro*, biografía de *Federica Montseny*.

Carmen Alcalde

El hambre de los transeúntes

las obligaciones, de los horarios. ¿Era ése el camino y la libertad que le prometieron aquellos rostros sonrientes en las paredes de la ciudad, algunos incluso viejos conocidos, y a los que ahora odiaba profundamente?

bastán. Alienados, enfermos, desesperados como Sebastián. Sin viviendas, o desahuciados a diario por los jueces y la policía. ¡Los jueces y la policía del cambio! Cortada la luz, el agua, inexistente la atención sanitaria. Niños sin escuela, gente mayor sin jubilación, sola y desatendida que sólo ven el horizonte la cercanía del fin.

SENTADO en su banco de la plaza Urquinaona esperaba paciente verlos pasar. Siempre llevaba algún objeto contundente en el bolsillo de la vieja americana. Aquel, sería el último acto de dignidad que le quedaba. En realidad, si, en realidad, éste era el repetido sueño de cada noche. "Cuando vea pasar ante mí al poster voy y le pego el mayor susto de su vida." Sebastián nunca creyó que a raíz de la muerte del dictador los rostros sonrientes y seductores pegados a las paredes de su ciudad, transformarían una sociedad amordazada en otra burguesa y burocrática, ajena por completo a los problemas de los seres humanos concretos, de los barrios concretos.

En su propio barrio, el de la Ciutat Vella, el 40 por ciento de mujeres y hombres están parados. Parados como Sebastián, hambrientos como Se-

A "Quí hi ha gana", claman los promotores de la campaña de denuncia contra una situación insostenible para miles y miles de ciudadanos. Aquí hay tuberculosis y mortalidad infantil y senil. Y delincuencia y aislamiento. Y miedo. Sobre todo, miedo. Un miedo que agarrota la garganta y que impide levantar su voz a las víctimas encerradas en sus guetos, engrillada su identidad por una sociedad compuesta de funcionarios a los órdenes de los protagonistas del cambio.

Señoras y señores de la nueva izquierda, del nuevo centro y de la nueva derecha, esto es una vergüenza.

ENTREVISTA A LLUIS LLACH

Llach se define como un ciudadano del mundo que cree en el internacionalismo a través del nacionalismo

Yo de la izquierda, aunque sea relativa, he tenido más esperanzas que de la derecha, y así como a la derecha la critico y nunca le pediré responsabilidades de desaciertos, de mis compañeros en cambio sí, porque los considero amigos de viaje.

Se siente satisfecho del resultado de su pleito contra el PSOE y Felipe González por el incumplimiento de la promesa electoral de sacar a España de la OTAN. El juez le agradece a Llach en la sentencia su postura cívica, que semejantes iniciativas ciudadanas están muy bien porque de esta manera se puede legislar para cubrir el vacío jurídico que hace que a razones sociales no le correspondan razones políticas. "Hombre, hubiera podido alargar la cosa presentando un recurso. Lo *maco* habría sido que la gente se hubiera enterado un poco que había un juez que, a pesar de haber buscado en todas las leyes del Estado español y del derecho comparativo europeo, no halló ninguna ley que le permitiera darme la razón. Lo encontré muy interesante y no tuve ganas de continuar." Llach se quedó solo. "Supongo que el hecho de ser un cantante hace pensar a la gente que lo hago para promocionarme, que despierta actitudes raras."

-Barcelona está de moda, ¿no?

-Supongo que algunos viven del mimetismo. Piensan que aún estamos de moda, que somos niños. Eso es internacional-fascismo llevado a nivel ciudadano y sería caer en la misma burrada que la seguridad de algunos. "Sí,

pero también las lecciones han de servir. En Barcelona hay trabajo por hacer más que *mai*, más miseria que *mai*, más políticos que *mai*, más fiestas que *mai*. Pues adelante, a trabajar. En el Casc Antic se está haciendo actualmente una campaña contra el hambre que ya es la hostia.

"Los políticos se apoltronan"

Llach es Tauro, ascendente Géminis, y rata de horóscopo chino. No cree en el esoterismo, ni en Dios. Sólo en la ignorancia. Le encanta la ópera, a pesar de haber tenido problemas con los porteros del Liceu por no llevar corbata o lazo en el cuello. No es disciplinado ni metódico. Se encierra en casa para trabajar y compone hasta muy tarde. Le va el fútbol y el ping pong. No conoce ni entiende la frontera entre libertad y libertinaje y, por tanto, le gusta probarlo todo. Excepto las drogas. Todas. Y el alcohol.

-¿Ya ha pasado el tiempo de protestar y por eso canta al amor, al hombre y al universo?

-No, yo canto a lo mismo que cantaba. Creo que simplemente antes se luchaba

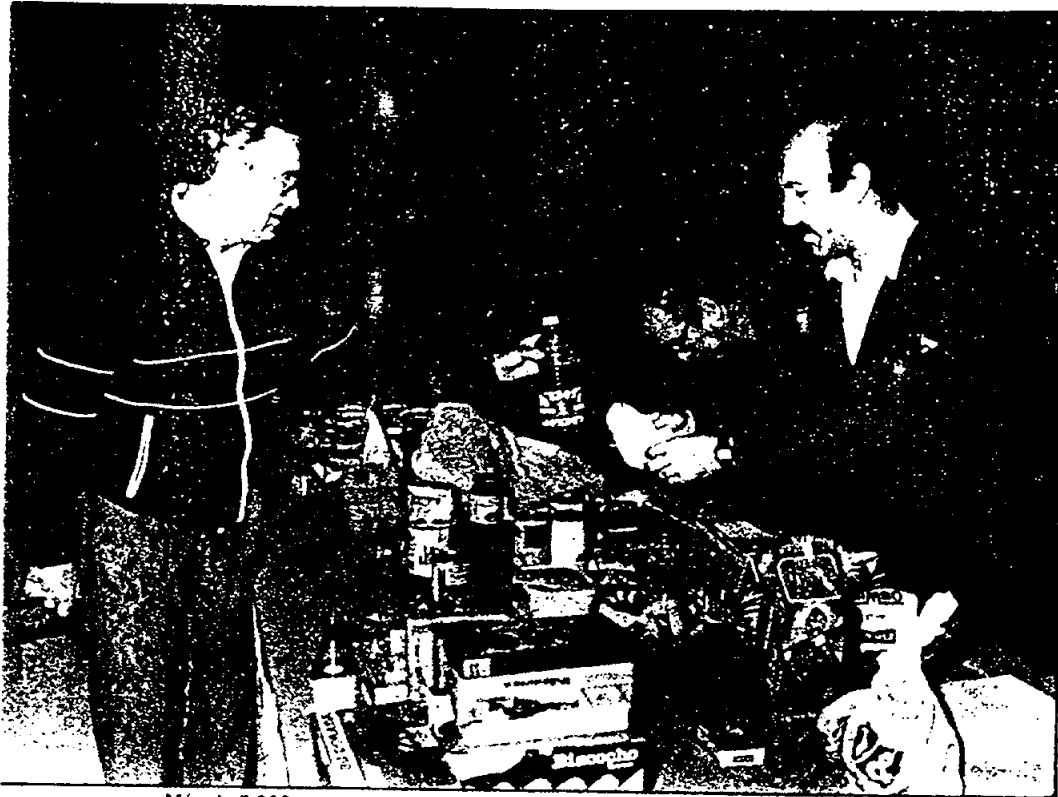
por lo mismo que ahora: por la libertad, el bienestar, el ser humano, por su realización, por la de los pobres. Antes se luchaba contra una dictadura para conseguir precisamente eso. Ahora se lucha en democracia para lo mismo. Lo que pasa es que los políticos democráticos, para proteger su trabajo, han de estar vendiendo continuamente que la democracia no es un medio, sino un fin, es un *status*. Con la democracia se apoltronan, cuando la democracia es un muy buen instrumento para luchar exactamente por lo mismo que luchábamos. ¡Hey!, ¿a dónde vamos a parar?

Llach se definió en cierta ocasión como anarco-marxista, cuando existía una cierta psicosis en poner etiquetas a todo. "Sinceramente es una lástima que los señores Marx y Bakunin no se pusieran de acuerdo en vez de estirarse de las barbas." Cree que arrasaron, eliminaron la teoría y práctica anarquista que tanto peso cultural y político dejó en la zona mediterránea del Estado, porque "esta teoría era la más peligrosa".

-Pero usted tiene patria. ¿Es un anarquista con patria?

-Soy un ciudadano del mundo que cree en el internacionalismo a través del nacionalismo, mientras por nación se entienda pueblo liberado. Soy nacionalista porque soy de izquierdas y a la inversa. Antes era moneda corriente ser nacionalista, pero hoy me convierten en un animal difícil de catalogar por mi lucha por la

Sus amigos de Verges
dicen de él que de
pequeño se encerraba a
oscuros con el piano

Más de 5.000 personas han colaborado con la campaña *Aquí hi ha gana*

Societat

Fin de la campaña contra el hambre del Casc Antic

Recogen 20 toneladas de comida

■ Barcelona. — La asociación de vecinos del Casc Antic cerró ayer su campaña de denuncia *Aquí hi ha gana*, después de haber recogido más de 20 toneladas de alimentos y más de 4 millones y medio de pesetas. La campaña, que empezó el día 2 de este mes, es sólo un medio para que la ciudad se dé cuenta de la situación de este barrio.

Uno de los miembros de la asociación confirmaba ayer el éxito de la campaña, "porque la mayoría de la población ha comentado el tema y ha entendido lo que pretendíamos". Al almacén donde se recogían los alimentos se han acercado más de 5.000 personas en dos semanas. A las

cuentas corrientes abiertas en los bancos han acudido unas 3.000. "Las instituciones han sido las únicas que han guardado silencio", dicen los vecinos. El alcalde Pasqual Maragall quiere tratar el tema, pero aún no ha concretado la cita. La Generalitat se ha limitado a ofrecer alimentos.

El 2 de marzo empezará la segunda etapa de la movilización vecinal contra las malas condiciones de vida de muchos habitantes del barrio. Los vecinos quieren organizar un centro de coordinación que permita crear un comedor, montar un servicio de comidas a domicilio para los ancianos imposibilitados y hacer posible el reciclaje de los parados.

Maragall reconoce el fracaso de la política municipal en Ciutat Vella

D. C. Barcelona

El alcalde Pasqual Maragall reconoció el fracaso de la política del Ayuntamiento de Barcelona en materia urbanística y de servicios sociales en Ciutat Vella, en una entrevista que mantuvo la semana pasada con representantes de la Asociación de Vecinos del Casc Antic, promotora de la campaña *Aquí hi ha gana: operació aliment solidari*, que acabó ayer. El alcalde se ha comprometido a mantener esta semana una reunión con los vecinos para replantear la política municipal en el distrito.

Según los vecinos, Maragall dijo que el ritmo de rehabilitación urbanística es muy lento, que el planteamiento del Área de Rehabilitación Integrada (ARI) no está funcionando adecuadamente y que ha fracasado la política municipal de Servicios Sociales en este barrio.

Maragall añadió también que rectificará públicamente sus manifestaciones, vertidas el pasado domingo día 8 en televisión, en las que expresaba su extrañeza por ver en Sarrià el cartel *Aquí hi ha gana* y dijo "que ya sabemos todos quien financia este tipo de campañas", aludiendo a la utilización por líderes de CiU de aquella acción llevada a cabo por la Asociación de Vecinos del Casc Antic, en colaboración con otras entidades ciudadanas.

Seis millones de pesetas

La campaña *Operació aliment solidari*, que pretende denunciar el hambre como última expresión de la marginación en la ciudad, finalizó ayer su primera fase con la recogida de 25.000 kilos de alimentos básicos y de casi seis millones de pesetas. "Estamos relativamente contentos. Han pasado por aquí unas diez mil personas a demostrar su solidaridad", explicó Pilar Mercader, una de las organizadoras.

Durante quince días se han recogido alimentos en una nave de la calle de Rec Comtal, donde han acudido desde empresarios de Mercabarna a llevar cajas de verduras hasta un jubilado que donó un canario "para que lo vendan y ayudar con eso".

Según los organizadores, mucha gente ha acudido de fuera de Barcelona, por ejemplo un pensionista de Montmeló que ofreció 1.000 pesetas, todo el aumento de la pensión. También las aportaciones económicas, recogidas en diversas cuentas bancarias, han sido muy diversificadas, incluyendo las de colegios profesionales como Arquitectos y Abogados, que donaron 50.000 pesetas cada uno.

Los organizadores de la campaña se quejaron de la escasa colaboración del Ayuntamiento de Barcelona y de la Generalitat: el primero, a través del Distrito I, ha aportado el local, un teléfono y dos guardias urbanos; la Generalitat se ha limitado a prometer, por la gestión personal de una funcionaria, 1.000 kilos de excedentes alimentarios procedentes de la CE, que los vecinos no han visto.

"Aquí, los 17 millones que afirma el Ayuntamiento que se gasta al año en dar de comer a los necesitados no se ven, y, desde luego, resultan insuficientes", afirma Pilar Mercader.

Guay y Piluchi

Los grandes conceptos y la vida cotidiana constituyen mutua y constante oposición. Por ejemplo, Fecsa y la Bolsa, estos días. O el debate sobre el Estatut. En éste, la pugna política convertida en irreconciliable batalla. Pero esto era ayer. Hoy, ya se va a por otra. En aquellas, primero una alarma que ponía los pelos de punta y ahora la ancha sonrisa: Fecsa remontará y la Bolsa se recupera. ¡Qué guay, Piluchi!

Bueno, perdón por la cursi expresioncita, pero es que hay cosas... ¿Cómo pueden unos cambios ser tan repentinos en tan tremendas historias? Pues lo son. "Eppur si mouve". Decimos que somos individualistas e ingobernables, pero ya se ve: nos movemos gregariamente, impelidos por una formidable y unitaria pasión, acaso sin siquiera saber ni quién toca el pito.

Pero vayamos a lo que empezó ocupándonos. Lógico que reine la alegría porque Fecsa pueda reflotar y porque, a partir de ahí, los inversores en Bolsa vuelvan a sentir el escalofrío del dinero que crece solo, como la hierba del Señor. Pero, ¿tanta alegría nos proporcionan también Fecsa y sus compañeras —yo la comparto con Enher— a los sufridos usuarios?

Porque si la que tiene que remontar es la Fecsa habitual, aviadados estamos. Ni nos consuelan las cotizaciones en Bolsa. Ya que la luz se va, la luz viene, cuanto les apetece a las compañías. El domingo siguiente al notición fecsisero, me pasé a oscuras hasta las once y media de la noche... Y no hablemos de cuando llueve, en que se corta la corriente a menudo. O con las nevadas, en que hasta se derrumban los postes.

Quien tenga un ordenador conoce al dedillo tales calamidades. Están los cortes, que borran hasta la pantalla. Está la simple y llana carencia de energía, que deja en bancos, aeropuertos y demás las máquinas mudas durante dos horas. ¡En verano, en Mallorca, ocurre cada día! Luego, constante, está la baja potencia de la energía, que "cansa" la máquina hasta la exasperación e impide la formación correcta de palabras.

Con esto de la informática la de sensacionalismo que también se nos sirve a la embobada ciudadanía! Cada par de meses, por ejemplo, la Telefónica anuncia cósmicas operaciones con los EE.UU., Europa, Rusia, las agencias de comunicación, los "chips" y qué sé yo. ¿Llegan a buen puerto? Huy...

Pero donde el barco hace agua por todos lados es en el teléfono propio. Los ruidos, hasta los ronquidos, las mezclas, lo que sea, no tienen arreglo. Y si llueve, no digamos. Quizá seamos unos gallitos en el mundo, pero en casa resultamos unos risibles calzonazos. Un día, le hablé del asunto al presidente de la compañía, Luis Solana. Respondió: "Tienes razón. Pero no hay remedio, porque las líneas son muy viejas".

Y Barcelona, la olímpica, la de la Corporación Metropolitana, la adelantada de la Europa de los municipios. Luego aparece en la Ciutat Vella, en otras barriadas, el fatídico cartel: "Aquí hi ha gana". Y se recogen alimentos: 25.000 kilos y 6 millones de pesetas, en sólo el casco antiguo, como ¡primera fase! de una operación llevada a cabo por particulares y que intenta alimentar al hambriento. Ni guay ni Piluchi...

Y dichos particulares ni han visto el dinero que dice aportar el Ayuntamiento para tales fines ni tampoco la ayuda prometida por la Generalitat. Y encima el alcalde dice, y se desdice, que es ésta una campaña convergente contra el socialismo, como antes afirmaba que los robos y los asesinatos de joyeros eran una campaña de la derecha para desprestigiar el puño y la rosa. De nuevo, guay y Piluchi.

BALTASAR PORCEL

nuestra pagina 2

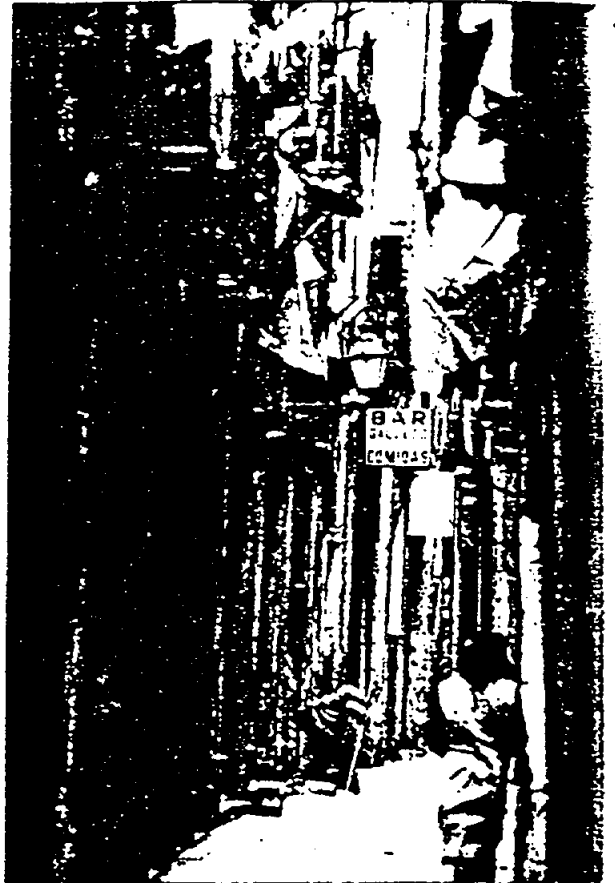
1987
ANNÉE
DES SANS-ABRI

Este año, la ONU hace una llamada a la conciencia mundial sobre los sin-techo. En FRANCIA, la Televisión ha difundido estas cifras:

- Dos millones y medio de pobres
- Ochocientos mil sin-techo
- Cuatrocientos mil sin pensión

En ESPAÑA, una Campaña realizada en los barrios del casco antiguo de Barcelona ha descubierto esta lacerante realidad; en una población de 35.000 personas:

- 40 % en paro
- Un deshaucio diario en 1986
- 100 ancianos encontrados muertos en su piso en 1986 (uno cada tres días)
- Índice de tuberculosis infantil más alto de Europa.

AQUI HAY HAMBRE !

Siempre ha habido gente con problemas de subsistencia, pero hoy aquí el hambre no es consecuencia de desastres naturales, epidemias o situaciones parecidas. En la ciudad, y especialmente en barrios como los nuestros, el hambre es la punta de un "iceberg" que oculta el proceso progresivo de marginación de amplias capas de la población. (...)

En tales circunstancias, nadie puede sorprenderse que situaciones como estas generen las llamadas "conductas antisociales" tanto activas (delincuencia), como pasivas (mendicidad, etc.). Tales conductas son lo único que preocupa a la Administración. (...)

En otras palabras: la Administración Pública reduce a caridad institucionalizada y arbitraria aquello que deberían ser derechos reconocidos y garantizados: derecho al trabajo, derecho a no ser expulsado de tu casa por falta de recursos, derecho a una pensión digna y suficiente, derecho a una asistencia sanitaria gratuita y permanente, derecho efectivo a la enseñanza y a la cultura, derecho de disponer de agua, luz y gas cuando no se pueden pagar, derecho a la comida cuando no se tiene. (...)

(fragmentos del documento de la Asociación de Vecinos del Casco Antiguo de Barcelona.

**OPERACIÓ
ALIMENT SOLIDARI**

Gana a la Ciutat Vella de Barcelona

El fet que en una ciutat que és la nostra es passi gana és trist i colpidor per a qualsevol català. La germanor que fou l'ànima de les germanats, que són típicament catalanes, hauria d'aparèixer i brollar de la iniciativa dels ciutadans de Barcelona.

Una germanat on poder anar els bons barcelonins a oferir unes hores de treball, una plaça de porter o d'un ajudant en qualsevol tasca. Això d'un xic d'arròs o unes monedes no són el remei; només són una almoïna.

Si més no, jo em pregunto: què ha fet l'Ajuntament? Què han fet els seus serveis socials? Quin gest no hauria pogut fer aquest alcalde que és batlle però que no vetlla. Crec que s'han obert subscripcions per al terratrèmol d'aquí o la fam de més enllà. Què fa ara el nostre alcalde? ¿No creieu que és una vergonya tenir un Tercer Món a dins el cor de la Barcelona que pretén ser olímpica el 1992? M. Rosa Bellpuig (Barcelona).

Ciutat Vella, Tercer Món?

Sí; això és el que sembla el districte I de Barcelona, una ciutat del Tercer Món. Com hem vist tots els ciutadans de Barcelona, en un barri com és la Ciutat Vella s'hi passa fred i fam i el fet més vergonyós és que la gent del barri ha de buscar el menjar per poder sobreviure.

Senyor Pasqual Maragall, si aquesta és la Barcelona olímpica que vol ensenyar al món, més val no pensar-hi. Abans de gastar-se tants milions en un projecte com són les olimpíades —i no dubto que tothom hi estigui d'acord— no val la pena primerament gastar-ne una mica en barris com el de la Ciutat Vella?

Jo sóc un ciutadà de Barcelona i també del món i se'm trenca el cor quan veig el que passa dins de la meva ciutat i que l'Ajuntament no pot fer-hi res.

Senyor Maragall: de veritat vol aquesta Barcelona per al 92? Jo no, i crec que la majoria dels ciutadans d'aquesta ciutat tampoc. Josep Lluís Martínez i Roig (Barcelona).

pagueu i calleu! Pere Malà i Bartrina
(Olot, la Garrotxa):

«Aquí hi ha gana»

Per TV3 he sentit com l'alcalde Maragall deia que havia vist uns cartells a Sarrià que deien «Aquí hi ha gana», manifestacions fetes en to burleta i menyspreador, i això m'ha deixat glaçat. M'ha dolgut moltíssim que una persona que possiblement és intel·ligent i respectuosa faci aitals declaracions i no en un ambient privat sinó davant d'un mitjà de comunicació com és la televisió.

Que a Sarrià pot haver-hi gana? Jo no m'atreveria a negar-ho. I que el nostre alcalde se'n rigui és greu.

Que el nostre alcalde desconegui la campanya de sensibilització sobre el fet que al barri de la Ciutat Vella hi ha gana (d'aquí ve l'eslògan dels cartells), campanya feta per ràdio, premsa i televisió, també és molt greu i que l'alcalde no se n'hagués informat abans de parlar-ne com en va parlar també és molt greu.

Per respecte a les persones de Sarrià que passen gana. Per respecte a les persones de la Ciutat Vella que sí que passen gana. Per respecte a les persones que amb un immens esperit de sacrifici i d'amor al proïsme treballen desinteressadament per als qui sí que passen gana i per respecte als ciutadans de Barcelona que sí que passen gana. Per respecte a tots ells l'alcalde Pasqual Maragall n'hauria de demanar disculpes públicament. **Jordi Ponsa (Barcelona).**

Aquesta carta aparagué també
el mateix dia a el Periódico

Casc Antic: una bossa de misèria

PERE CESPEDES

Al Casc Antic més que mai hi ha persones que voten les esglésies, les botigues de queviures i les entitats veïnals a la recerca desesperada d'aliments per subsistir.

Les conductes "anti-socials", passives (mendicitat), actives (delinqüència), proliferen. La prostitució —sobretot l'ocasional i la "d'entre hores"— han augmentat considerablement. És a dir, la inseguretat ciutadana ha augmentat a cotes certament preocupants.

Si, a la Barcelona que ha "guanyat", a la Barcelona olímpica, a la Barcelona... s'hi coven autèntiques bosses de misèria que no semblen preocupar a l'Administració més que en la vessant generadora de "conductes anti-socials", i encara. Hi ha moltes més conseqüències com ara l'altíssima taxa de tubercolosi i la mortalitat infantil a la Ciutat Vella, on l'esperança de vida és deu anys inferior a la de la resta de la ciutat. Més d'un centenar de vells són trobats i recollits morts i sols al seu domicili, on han mort de gana i de fred, davant la indiferència de l'Administració i de la gent "benpensant".

A Barcelona no s'hi arriba per cap "designe diví" a la gana, ni per cap desastre natural, ni per cap epidèmia, sinó que s'hi arriba tot culminant un procés de desposseïció de béns i drets fonamentals, començant pel dret al treball (més del 40% d'aturats a la Ciutat Vella), seguint amb el dret a un habitatge digne (al Casc Antic hi ha un desnonament diari per no poder pagar el lloguer), així com per la interrupció del subministrament domèstic (aigua, gas i electricitat) pel mateix motiu.

Situacions de depauperació creixent acompanyades d'un molt difícil accés a la cultura, a l'ensenyament públic, a l'atenció sanitària permanent, etcètera. Situacions que s'agreuenc encara més amb la gent gran (el Casc Antic té la taxa de vells més alta de tot Barcelona) i les minories racials que darrerament s'apleguen al districte.

Envelliment de la població

Intervé encara un altre factor en la creixent depauperació de la Ciutat Vella: l'envelliment de la població —ja hem assenyalat que té la taxa més alta d'ancianitat de tot Barcelona—. I és que tothom "estima" el Casc Antic, fàcil d'edificis històrics, està bé per a passejar-s'hi, per a venir-hi de nit a prendre unes copes... agrada el seu traçat medieval... però, dels edificis d'ha-

bitatges sols que conserven trets originalment medievals el 4,3%. El 90% correspon a "pegots" de successives cultures arquitectòniques des de les mitjanes del segle XX. Això fa que hom pugui definir la Ciutat Vella com a un garbux arquitectònic d'estil neoclàssic-eclectic damunt, això sí, d'un traçat medieval.

Una campanya que vol la solidaritat enlloc de la caritat.

bitatges no reuneixen, ni mai no podran reunir, els elements mínims per qualificar-los com a vivendes, diguem-ne, habitables. El barri cau de vell i els propietaris dels habitatges no els arreglen car ja no són rendibles.

Encara hi ha un altre factor a tenir en compte a més de la insalubritat del barri en si, i és la desaparició de l'antic Mercat

del Born, substituït per Mercabarna i que comportà plegat a l'absència d'indústries per absorbir ma d'obra, la mort física de la Ciutat Vella. Les planxadors, els adroguers, van deixar pas als bars de tot tipus i així va iniciar-se el procés de degradació social de l'antic centre neuràlgic de la ciutat. Els fills es casaven i marxaven del barri, ningú no hi volia viure a la ciutat vella, sols que els vells que anaven envellint cada dia més. Aquest és el veritable factor d'envelliment de la població del Casc Antic i la seva proximitat a l'Estació de França ha significat l'allau de gent d'altres etnies que malviuen al centre històric de la Ciutat Comtal.

Augment de les contradiccions

Si a tot l'exposat anteriorment hi afegim que les Administracions Públiques, amb la seva política de tractament diferencial i desigual entre la població "normalitzada" (població amb treball i problemes d'aparcament, habitatge i seguretat social), i la població amb problemes, veurem que contribueix a augmentar les contradiccions i per tant el fenomen de la insolidaritat, la malifiança i el més profund desconeixement de la situació real d'un ampli sector de la població, abocat a la marginació socio-econòmica. Ara bé, és aquest un sector cada cop menys minoritari al nostre país.

Aquests són els motius pels quals l'Associació de Veïns del Casc Antic ha iniciat la campanya "Aliment Solidari". Els veïns estan ja cansats "d'amor per les seves pedres farcides d'història" i d'indiferència per la seva gent. Fa més de deu anys que els veïns lluiten per revifar-lo, en aquest període, s'han aconseguit 127 pisos nous i/o rehabilitats, en el mateix període però, 9.000 veïns han marxat, cansats, farts, i altres amb més problemes els han reemplaçat. Al darrera de les grandifolenters notícies d'inauguracions del Moll de la Fusta, de les obres de la Casa de la Caritat, de la concessió a Barcelona dels Jocs del 92, dels problemes d'aparcament al Liceu o al Palau de la Música, es consoliden els "ghetos" de la Ciutat Vella, poblats per gent amb gravíssims problemes que van des del deteriorament del comerç tradicional, fins a la gent que va, dia rera dia, a les botigues de queviures o a l'Associació de Veïns perquè té gana, té fam.

Solidaritat enlloc de caritat

Amb el lema "Aqui hi ha gana", l'Associació de Veïns del Casc Antic de Barcelona va endegar el passat dia 2 de febrer l'"Operació Aliment Solidari". Aquesta campanya va tenir una resposta popular tan massiva que, tot i haver-se-li previst una durada de vuit dies va ser perllongada fins vint-i-un dies.

La iniciativa, més de denunciar una situació que, per altre banda, no és exclusiva del Casc Antic barceloní, estava orientada a encarar les Administracions amb la seva inoperant i còmplice actitud vers un sector de la població abocat a la marginació i a la indefensió més absolutes així com a conciençiar i, si més no, sensibilitzar altres sectors ciutadans que es creuen aliens, vacunats contra els perills de la marginació social i tot allò que aquest fet comporta trencant d'aquesta manera el procés insolidari àdhuc defensiu vers les capes més desposseïdes. Un altre objectiu és d'estimular arreu iniciatives de caire solidari i de recolzament mutu.

La campanya, consistent en la recollida de queviures i ajuts econòmics destinats a ajudar gent del barri, certament en situació més que difícil, no era pas un intent de l'Associació de Veïns de substituir entitats —generalment religioses— que habitualment realitzen aquesta tasca donant-li un

caire caritatiu i per tant, del tot hipòcrita, ans al contrari, ben altre és l'objectiu puix que a partir de la fita de l'"Operació Aliment Solidari", que és la consecució d'un menjador-centre d'assessorament, finançat per l'Administració i gestionat pels mateixos veïns, l'Associació s'ha marcat l'objectiu d'assolir la gratuïtat de la vivenda i dels subministraments (aigua, gas i electricitat) quan no es puguin pagar per manca de recursos econòmics així com al dret efectiu a l'ensenyament i la cultura, dret al treball, dret a una pensió digna i suficient i, el més fonamental, tot gestionat pels mateixos veïns del barri i per assistents socials del barri, és a dir, per persones que viuen quotidianament i gairebé que en pròpia carn aquest punyent problema. Certament és una batalla llarga i difícil que s'emmarca plenament dins la tradició —semblava que oblidada— d'associacionisme, solidaritat, lluita i combat de la classe obrera. Una batalla que ha començat al Casc Antic, però no hem de veure-la sols que com una lluita puntual i concreta d'un determinat barri, sinó, que com ells diuen, la fam, la misèria, la marginació, la indefensió mosseguen arreu, és la lluita de tots. No hem de deixar que aquesta experiència resti oblidada, com una lluita romàntica que un bon dia protagonitzaren un determinat grup de veïns.

La resposta popular ha estat magnífica.

MANUEL GOMEZ
Els veïns del Casc Antic i d'altres barris de Barcelona van aportar gran quantitat d'aliments.

Hi ha hagut molts casos en què jubilats que amb prou feines poden subsistir amb les vergonyoses pensions de misèria que reben, han reservat les mil pessetes d'augment, fet efectiu aquest mes, per ajudar solidàriament els més necessitats. Molts comites d'empresa que han aportat la recaptació solidària dels treballadors i col·legis que, amb els mestres al capdavant, han aportat el seu ajut. Conten els veïns que era emo-

cionant veure com els nanos portaven les bosses amb queviures. A més de l'ajut econòmic o en forma de queviures, el poble treballador ha aportat la col·laboració car han anat molts veïns d'altres barris, joves i grans, a treballar plegats amb els del barri en la recepció i distribució de queviures aportant cotxes, camions i, el més important, les ganes de fer-ho, la seva solidaritat.

TEMA DE LA SETMANA/BOSSES DE POBRESA

EL QUART MÓN A LA CIUTAT OLÍMPICA

MARTÍ
BENACH

Al costat de la projectada Barcelona del futur coexisteix una ciutat de col·lectius i barris que pateixen una marginació econòmica i social creixent. La campanya «Aquí hi ha gana», a la Ciutat Vella, ha posat de manifest la gravetat de la situació.

Uns 300 indigents (més de la meitat malalts psiquiàtrics o crònics) i 500 captaires professionals roden per Barcelona. Fugint del tòpic del pidolaire professional, l'associació Units ha estimat en 1.000 mil el nombre de ciutadans que no tenen res per menjar, els «nous pobres», la majoria, joves sense feina i vells desemparats. Des d'una perspectiva més àmplia, lligada a la situació econòmica i l'entorn social, l'Ajuntament classifica els col·lectius afectats per la crisi en quatre categories diferents: els «nous pobres» (225.000), les famílies d'un sol membre (pare o mare o pare), o treballadors en atur (un 23 per cent de la població activa) i els migrants.

Aquests col·lectius es concentren en el que s'anomena les bosses de pobresa —algunes molt petites, altres ben a la vista— de la ciutat, les més importants de les quals se situen al barri de la Barceloneta, la Zona Franca, el Barri del Bon Pastor, Trinitat, Canyelles, el districte Nou Barris (repartit) i al Carmel. «Això vol dir —assenyala Francesca Masgoret, directora de Serveis Socials— que a Zones i a l'Eixample no hi hagi molts vells en situació de dependència». En algunes d'aquestes «bosses» avui dia encara subsisteixen vestigis del barraquisme perifèric de la ciutat franquista.

Les bosses de barraquisme

Al Poble Nou, 150 famílies viuen en barraques a la darrera del cementiri, encara que tot està previst que moltes d'elles siguin substituïdes a unes cases del Patronat Municipal de l'Habitatge, a la zona que hi ha entre el barri de Roda i Sant Joan de Malta, amb motiu de la reconversió del barri amb vista als Jocs Olímpics. Les característiques del col·lectiu que ocupa actualment aquestes barraques

viuen de forma semblant en altres barris, ja que aquí al Poble Nou, es tracta de gent no gitana, que té feina i prou capacitat per organitzar-se.

Segons el president de l'Associació de Veïns, Josep Parés, la problemàtica que preocupa realment al Poble Nou és l'expropiació forçosa d'habitatges antics d'un centenar i mig de famílies. Amb els nous habitatges proporcionats pel municipi, el lloguer actual de 500 a 1.000 pessetes al mes augmentaria a 7.000 o 9.000. «Pot haver-hi famílies a les quals el salt els resulti bastant difícil, i volem que aquests casos siguin considerats», explica Parés.

Molt més diversa és la situació a la Verneja, on l'atur colpeja fortament una població constituïda per un 60 per cent d'immigrants. Hi ha menys barraques que al Poble Nou, però més assentades. Les 550 o 570 persones que s'hi estan, de raça gitana, passen autèntiques situacions de gana, segons explica Cisco Reina, en nom de l'Associació de Veïns del Barri: «Contínuament hi ha fileres de gent que passa pels pisos demana menjar... No és gent que diu allò de vull calers, és gent que hi passa i que vol el que sigui, el que li puguis donar...».

El sistema del «submarí» no ha solucionat el problema. S'ha indemnitzat famílies perquè marxin de la Perona, però llavors la qüestió només s'ajorna, perquè les famílies «s'ubiquen en habitatges sense condicions o bé traslladen la barraca a Santa Coloma, o bé la fan a Cerdanyola o a Ripollet...». La manca de seguiment municipal del problema i la qüestió de la dificultat d'integració de les famílies gitanes fa que, segons Cisco Reina, calgui una «tasca molt ben portada, amb gent sensible al problema, a més de professional», cosa que fins ara no succeeix.

queden gairebé unes cent barraques. Tant la gent que hi viu com la que hi vivia abans té la mateixa problemàtica que la gent del barri. El Carmel reuneix dos mil parats, alguns amb subsidi i altres sense.

Segons Custodia Moreno, ex-vice-presidenta de l'Associació de Veïns del Carmel, els recursos en un barri de condicions tan precàries es limiten a les visites a l'assistenta social i, en cas de no estar inscrits a la Seguretat Social, a la tramitació de la cartilla de beneficència. Amb aquesta poden aconseguir algun àpat en algun menjador de l'Ajuntament o a través de Caritas Diocesana. Tot plegat ben poca cosa: «En realitat els recursos administratius que hi ha són mínims...», afirma Moreno. Perquè en el fons creu que falta una voluntat política.

Manca d'ordenació en el sector

L'Ajuntament de Barcelona destina uns deu mil milions a la política social, repartits entre guarderies, ensenyament, sanitat, serveis socials i joventut. Per a aquest any 1982 només un 2 per cent del pressupost global va dirigit a l'àrea de serveis socials.

«Hi ha una mínima estructura, que s'ha començat a crear, d'atenció primària, orientació i coordinació a tots els barris —afirma Francesca Masgoret—, però no tenim la xarxa d'equipaments que caldria, vaja, estem a anys lluny del que caldria...». La política actua novament d'element disgregador: per la regidora municipal, caldria una entesa entre Diputació, Generalitat i Ajuntament per configurar una xarxa integrada pública. «El que caldria és que la Generalitat planifiqués i ordenés el sector, i que els Ajuntaments gestionessin». Masgoret pensa que «Catalunya és l'única autonomia que té una dispersió

LA CARITAT COM A PROVOCACIÓ

TERESA PÀMIES

Quan l'Associació de Veïns del Barri Antic llança la campanya «AQUÍ HI HA GANA» amb el cartell blau de la cullereta vessant «aliment solidari» sobre una ciutat a les fosques, alguns partidaris de les solucions radicals i no dels cataplasmes s'ho miraren olímpicament com si es tractés de qualsevol acció de la Salvation Army. En lloc de donar suport a la campanya, en nom dels principis i de la coherència revolucionaris, deixaren que un grapat d'activistes del barri i gent fastiguejada de l'electoralisme d'esquerra portessin endavant una iniciativa... pròpia del Tercer Món.

Alguns polítics a l'aguait de les municipals observaren com anava això de la cullereta, no fos cas que «incidis» en l'electorat. En veure que els mitjans de comunicació se'n feien ressò —premsa, ràdio TV— i que la gent de la ciutat vella i altres barris de Barcelona responien a la crida omplint de queviures l'antic cinema Triomf; i en constatar que el compte corrent anuncià per a possibles donatius reunia dotzenes de milers, un milió, dos milions... de pessetes, aleshores, polítics en actiu de les administracions rivals nostrades es preguntaren: «qui manipula la cullereta?» i en previsió d'un eventual predomini del competidor, s'afanyaren a saludar l'operació ALIMENT SOLIDARI, i van titllar l'ajuntament socialista d'insensible a les «bosses de pobresa» de la ciutat. Com era d'esperar, a la casa gran reaccionaren com Déu mana i, sospitant que darrera tot allò, s'hi bellugaven els convergents, s'interessaren per la iniciativa ciutadana a la qual no havien donat suport.

De tot aquest assumpte, i especialment de la resposta popular a la crida de l'Associació de Veïns del carrer de Tantarantana, se'n podria escriure una estimulante i divertida crònica. La primera conclusió que en trec és que la caritat, en determinades situacions, pot ser un revulsiu i no, com diuen els revolucionaris de boqueta, un cataplasma. Pot esdevenir una provocació en el sentit revolucionari del terme, ja que posa en evidència nafres socials i incompetències de les institucions democràtiques que juguen la carta del cofoisme més exultant. Provocació perquè sacseja el fatalisme, l'apatia, la desesperança de les capes populars menys polititzades i les incorpora a una batalla col·lectiva que esdevé una important escola de civisme. Revolucionària perquè demostra no sols que AQUÍ HI HA GANA sinó la força capaç de denunciar-ho i d'exigir les mesures adients per resoldre problemes que ja no haurien d'existir en una ciutat que FUNCIONA. Funciona? El que sí que ha funcionat és la provocadora iniciativa de l'Associació de Veïns de celebrar, no sols aquells que, de bell antuvi, hi vam creure i li vam donar suport.

AL CARRER

L'Ajuntament de Barcelona dedica el 2 per cent del pressupost general del 1987 a Serveis Socials. La marginació dels gitanos de La Verneda continua.

zosa negar, és curiós de comprovar com s'estableixen oficines de benestar social de la Generalitat al costat d'oficines d'informació de l'Ajuntament. Totes dues realitzen la mateixa funció.

D'altra banda, la Generalitat coincideix amb l'Ajuntament a l'hora de determinar la seva responsabilitat en la coordinació dels serveis socials. I per Jaume Nualart, director general de Serveis Socials, «estem en plena etapa d'ordenació del sector. Estem fent els esborranys dels sistemes de coordinació de gestió». Així mateix, Nualart reconeix que la Generalitat no té serveis socials a Barcelona, i que practica una política d'ajuts i subvencions a l'Ajuntament i a Associacions sense ànim de lucre (SAL). En aquest sentit, la Generalitat preveu per a l'any 87 una ajuda de 156 milions a l'Ajuntament de Barcelona i una de 875 a les entitats SAL. Malgrat aquestes partides, Nualart considera que s'ha de donar més atenció als Serveis socials, però que «tenim pocs recursos».

La Diputació, qui més hi dedica

La Diputació de Barcelona ha desenvolupat tradicionalment una tasca supletòria dels serveis socials dels municipis, i moltes vegades els ha prestat directament ella mateixa. Tot i que ha anat assumint una sèrie de tasques d'atenció directa als usuaris, aquesta tendència no es deixa créixer, perquè creu més en el desviament de recursos cap als Ajuntaments, que, com a Administracions més properes al ciutadà, podran conèixer millor les seves necessitats. A diferència del sistema seguit per la Generalitat, la Diputació prossegueix establint convenis.

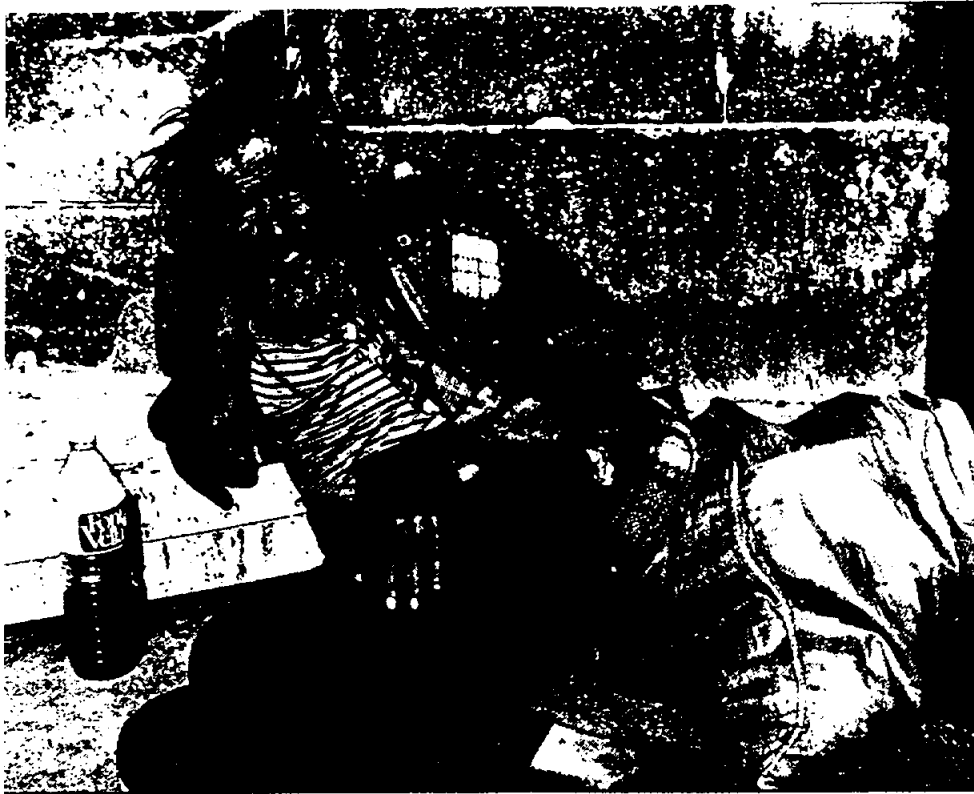
Segons Ramon Manent, president de la Comissió de Serveis Socials, «el pressupost de l'àrea de Serveis Socials està per sobre dels 3.000 milions anuals; i d'aquests 3.000

lions, més de mil se'n van directament en convenis». «La Diputació de Barcelona —continua— dedica el 14 per cent del seu pressupost a serveis socials, mentre que l'Ajuntament i la Generalitat no superen el 3 per cent». Per bé que la qüestió de les bosses de pobresa respon també a problemes estructurals (atur, absentisme o fracàs escolar...), Manent pensa que «si l'Ajuntament i la Generalitat hi dediquessin el 14 per cent del seu pressupost... no siguem tan optimistes... el 7 per cent... els Serveis Socials del país s'hi notarien molt».

Els recursos invertits per la Diputació a Barcelona capital li han permès aquest últim any firmar convenis amb l'Ajuntament per a la infantesa (més de 20 milions) i per als disminuïts psíquics (més de 17 milions); atenció a usuaris en centres propis de la Diputació (infantesa i joventut, 97 casos; disminució psíquica, 73; ancians, 360 casos); atenció directa d'equips tècnics a usuaris desinternats (infantesa-joventut, 196 casos); i convenis d'atenció a usuaris en centres concertats (27 casos de disminuïts psíquics, quaranta-tres casos d'infants i joves, 81 d'ancians). D'altra banda, en el centre SPOT (de servei, prevenció, orientació i tractament de toxicomanies), durant els seus cinc anys de vida, s'ha atès fins al moment 1.800 usuaris, 993 de Barcelona (56,7 per cent).

Ciutat Vella, pedra de toc

Amb la campanya «Aquí hi ha gana» es donava a conèixer a l'opinió pública el problema de la marginació econòmica i política del barri antic: 40 per cent d'atur entre la població activa, deteriorament dels habitatges, mitjana d'un desnonament diari, ocupacions il·legals d'habitatges municipals deshabitats. Una campanya de denúncia per desvetllar la consciència col·lectiva que ha aconseguit, no

Un rodamón s'ajeu a la plaça de la Merçè, al barri Gòtic.

demà divendres, dia 27, que l'alcaldé Pasqual Maragall rebí l'Associació de Veïns per tal de buscar solucions al problema.

Si la situació del barri antic es greu, al barri del Raval és dramàtica. Aquest barri té un índex d'atur de més del 50 per cent; prop de 18.000 jubilats amb l'índex més baix de casals de la ciutat; i junt amb Gràcia, el menor nombre d'infants, però més marginats. «Aqui —segons Josep Garcia, president de l'Associació de Veïns del Raval— hi ha molta més gana que al barri antic...». També com assenyala Garcia, les problemàtiques de la prostitució, delinqüència i venda de drogues no es poden comparar al barri antic amb aquí al Raval, molt més agreujades. «Cal que cadascú accepti la seva responsabilitat, tant la Generalitat com l'Ajuntament», conclou Josep Garcia.

La Ciutat Vella és, potser, la zona més degradada de la ciutat. Però n'hi ha d'altres. Els veïns protesten per la pobresa, demanen més recursos per atencions socials. Les institucions semblen resignades. Mentrestant, la cara neta de la ciutat s'emmiralla més que mai en el projecte olímpic.

CARITAS: MÉS QUE HOMES DE BONA VOLUNTAT

Paral·lelament a la magra atenció que les institucions públiques presten als més desparats de l'escala social, el camp és obert a totes les iniciatives promogudes des del més sincer altruisme, des de la bona fe. L'organisme exemplar, amb un clar ressò popular i una dilatada trajectòria en aquests afers, és Caritas Diocesana. «És lògic que els poders públics assumeixin serveis socials, és un dret de tot ciutadà, però Caritas té el seu propi compromís amb els col·lectius més desfavorits», firma Montse Cintas, membre de l'entitat. L'associació Caritas és d'inspiració netament cristiana, cosa que dona un caràcter humanístic a les seves pretensions. Així volem adaptar els recursos a la mesura de l'individu i no a la inversa «perquè totes les persones són diferents i necessiten recursos diferents». I a més —més de satisfer les necessitats més preempòries —la fam— intenten d'aprofundir en la problemàtica que envolta l'individu i la seva família. El desfibrament de la família és una de les seves màximes preocupacions.

Caritas no practica la seva tasca d'una manera discriminatòria, afavorint les ànimes més pobres de la comunitat, ni du implícita cap empremta evangelitzadora.

Per altra banda, Montse Cintas diu que «la beneficència és un concepte molt desprestigiat». És per això que Caritas ha seguit, al llarg dels anys, una evolució i una renovació. El que va començar sent un intent de canalització del tarannà caritatiu de diferents ordres de l'Església, acabada la Guerra, ha anat més enllà. Ha pretès estar al dia, respondre a les demandes del present. Podríem afirmar que abans Caritas estava formada només per persones de bona voluntat. Posteriorment ha millorat les seves qualitats amb una organització que busca l'eficàcia per sobre de tot, que s'ha

Caritas Diocesana té la seu de la plaça Nova núm. 1, al costat de la Catedral.

Col·laboració i denúncia

Els homes i dones de Caritas, sempre movent-se en l'àmbit geogràfic que els marca la diòcesi*, disposen d'un pressupost de 400 milions de peses a l'any fruit d'aportacions desinteressades a través dels donatius, les quotes dels socis o les col·lectes de Nadal i Corpus, a més del 5% sobre el total que aporta la Generalitat. Amb aquests diners s'engionen per cobrir els programes d'ajut als vells del Fons d'Assistència Social, que no guanyen ni per a pipes, d'atenció a la infància o als parats.

Són propis de l'associació els cursos de formació ocupacional —mecànica, fusteria, sabateria...— o els ajuts econòmics puntuals a través del seu «finestral de la caritat». Procuren no envair terrenys aliens, sinó tot al contrari: col·laboren amb les institucions, i s'ave-

patible amb l'exercici de la crítica i la denúncia quan l'actuació de l'Administració no és encertada.

«Hi ha gana i no sembla que es tingui en compte. El pressupost que l'Ajuntament de Barcelona destina a serveis socials és ridícul: un 1%», diuen la Montse Cintas i la Ma. Gemma Bonet, del departament de Comunicació. I fan seu el crit indignat que es va escampar durant la campanya per la fam al barri antic: «Es preocupen més de les pedres, de les façanes, que de les persones».

MANEL GUITART

*Les xifres van referides a la diòcesi que inclou les ci-

Maragall no accede a reunirse con 'Aqui hi ha gana'

■ Barcelona. – La asociación de vecinos del Casc Antic, organizadora de la campaña *Aqui hi ha gana*, informa que el alcalde Pasqual Maragall no ha accedido a una reunión que debía celebrarse hoy a fin de fijar los compromisos del Ayuntamiento para paliar la grave situación del barrio. Como colofón a la campaña, la Generalitat ha anunciado la concesión de tres puestos de trabajo para jóvenes del barrio menores de 25 años. En el Casc Antic la cifra de vecinos sin trabajo gira en torno a los 12.000.

ACCIÓ CIVICA

AQUÍ HI HA GANA !

El passat dia 2 d'aquest mes la Associació de Veïns del Casc Antic, barri on és el nostre cau, engegà una campanya de solidaritat ciutadana, la "OPERACIÓ ALIMENT SOLIDARI", per a sensibilitzar a persones i a institucions dels problemes amb que es troben persones que viuen amb una serie de deficiències tant a nivell econòmic com a nivell social (es troben oblidats per tothom, fins i tot rebutjats).

La denúncia d'aquesta situació és important perquè aquest problema s'exten a altres barris de la ciutat i sembla ser que tothom l'ignora.

És precís doncs, que fem un pensament i tots plegats prenguem una conducta reivindicativa i conscienciant, perquè d'una vegada es comencin a cercar i donar solucions, per eradicar la "fam".

Aquí hi ha gana. Casi un *kilo* en metálico y más de 1.000 en alimentos recogieron los vecinos del Casc Antic para paliar y denunciar las condiciones de miseria en el barrio.

EDITORIAL

Nens condemnats a ser grans

14

La societat prepotent que es comença a creure que ja se surt de la crònica crisi econòmica, que renta la cara de les seves façanes i encara tremola amb l'ona expansiva de l'esclat olímpic, viu sovint d'esquena a la realitat més crua.

Van fer falta pintades pels carrers —«aquí hi ha gana»— perquè la gran Barcelona que es disputen uns i altres s'adonés que el quart món no és tan llunyà i exòtic com alguns es creien. Els polítics, finalment, entre la perífrasi i l'eufemisme, han convingut de referir-se a *bosses de pobresa*.

El cert és que la misèria forma part de la nostra realitat. És tan nostra com l'ordinador personal o l'últim bar modern. I la misèria no és un estat, la misèria és un procés. La misèria genera una allau de problemes que depassen molt allò que vol dir el seu significat més pròxim. Tot aquest univers de xancra, de novel·la de Victor Hugo o de Màxim Gorki, de conte de Dickens, continua sent desconegut.

A la nostra edició d'avui —pàgina 3— tractem d'una de les manifestacions més cruels de la misèria, tot allò que té a veure amb els menors. La misèria condemna els nens a ser grans abans d'hora. És una crisi tan irreversible i injusta com la del malalt a qui injecten anticossos de la SIDA, però en aquest cas no hi haurà dimissions ni culpables.

Aquí hi ha gana

SERRALLONGA

*Demà possats a taula oblidarem els
pobres
-i tan pobres com som- Jesús ja
serà nat.
Ens mirarà un moment a l'hora de
les postres
i després de mirar-nos arrencarà a
plorar.*

J.S. Papasseit

Fa una vintena d'anys, el dictador havia promès erradicar el barraquisme de Barcelona. Com que la seva administració no se'n preocupava, cada cop que viatjava a la nostra ciutat, aixecaven unes tanques al voltant del Somorrostro i d'altres barraques perquè en passar no veies aquestes edificacions.

Avui, sota els crits olímpics, mentre ens diuen europeus, mentre anem endavant amb la tecnologia, els veïns del Casc Antic, els pobres de la ciutat, reclamen solidaritat, des de darrera de la barrera que hem creat, perquè avui, a Barcelona, hi ha gana.

A la ciutat vella, en les pedres que només fem servir per admirar, s'hi han anat agrupant els pobres, els pobres que la ciutat no vol, i que cal amagar-los. Quan en la ciutat «normal» veiem un pobre, ens molesta perquè pertorba la bona imatge, però encara pot ser recollit o atès paternalment. Però ara és tot un barri que clama, que surt a la llum.

En els darrers 15 anys, han abandonat el barri 9.000 veïns, cansats. Però n'hi han vingut d'altres, encara més pobres, amb més problemes. S'hi han rehabilitat o construït 127 pisos, un nombre vergonyós enfront de la degradació i de les necessitats del barri.

Cada 3 dies es recull un ancià que ha mort sol a casa seva. Repeteixo: cada 3 dies es recull un ancià que ha mort sol a casa seva.

L'esperança de vida és 10 anys inferior a la de la resta de la ciutat. La mortalitat infantil és molt alta. La tuberculosi -125 casos per 100.000 habitants, mentre a Sant Gervasi és de 26- creix. La vergonya, la frustració i la ràbia de ser rebutjats i no tenir camí cap a la rehabilitació. Famílies desfetes, infants sense escolaritzar, delinqüència juvenil,...

El propi barri ens demostra que la causa inicial de la depauperació

és l'atur. El diner engendra diner, però l'atur engendra misèria. Els diners corren, canvien de butxaca, però mai no passen per les mans dels pobres. Més del 40 % dels habitants del barri no tenen feina. Això porta a l'oblit cultural i del lleure primer; a la interrupció dels subministraments domèstics (aigua, llum, etc.) després; se segueix amb la pèrdua de l'habitatge també per falta de pagament; i s'acaba, sempre s'acaba, passant gana, perquè la gana és només l'últim esglaó de la marginació.

La resposta institucional és vergonyosa. Cada any es redueixen els pressupostos per a serveis socials. El pressupost anual dels assistents socials per a tot aquest barri -boses de misèria, en diuen, com si es tractés dels paquets preparats perquè se'ls emporti l'escombriaire-, barri barceloní, és de 2 milions de ptes. Aquest sector de la ciutat no dona vots ni dona prestigi. Tants anys d'esforços i de sacrificis per a la democràcia, i encara no n'hi ha hagut prou. Ara només ens demanen que votem i callem. Però hi ha gent que passa gana ara i aquí.

Aquest barri està despertant. Resulta massa insultant l'exhibició de grandesa de la ciutat, de la resta de la ciutat, davant d'aquesta ciutadans febles. Ara reclamen que s'elimini la misèria del barri. Han endegat una campanya cívica d'alerta, de denúncia i sobretot de solidaritat. Esperen que la resta de conciutadans respongui, en un primer pas amb l'ajuda material dels béns més immediats. Però també que tots exigim de les institucions públiques la consecució d'uns drets bàsics de subsistència i l'eliminació de les desigualtats socials més importants.

Personalitats i entitats s'han adherit o participen activament -això sempre ajuda- però som tots nosaltres que també hem d'arremangarnos per ajudar.

Volen solidaritat, no paternalisme o caritat. Hem de compartir els propòsits i les responsabilitats d'aquests ciutadans. Hem d'establir-hi una relació de fraternitat, de recíproc sosteniment. Ens cal el sentiment de pertànyer a un mateix grup.

Només us demano que avui no pogueu dormir per haver-me llegit. Demà ja sabreu què heu de fer.

AQUÍ HI HA GANA!

**—OPERACIÓ ALIMENT
SOLIDARI—**

**DEBAT OBERT
«MARGINACIÓ
I CIUTAT VELLA»**

**Dilluns, 2 de març, a les 8 del
vespre
C/ Mercaders, 32**

TAULA: PÀCO CANDEL
TERESA PÀMIES
JOAN GOMIS
JOAN N. GARCÍA NIETO
AJUNTAMENT DE BARCELONA
GENERALITAT DE CATALUNYA
A.V. CASC ANTIC

MODERA: JOSEP MARTÍ GÓMEZ

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL CASC ANTIC .

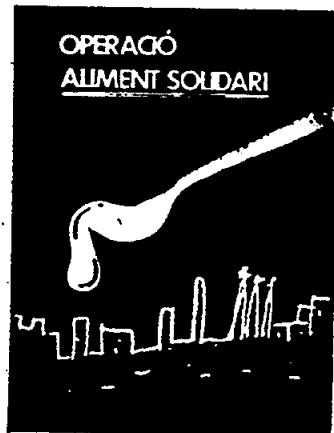
AQUÍ HI HA GANA!

OPERACIÓ ALIMENT SOLIDARI

DEBAT OBERT

MARGINACIÓ I CIUTAT VELLA

dilluns 2 de març - 8 vespre. C/ Mercaders, 32

Taula:

Paco Candel
Teresa Pàmies
Joan Gomis
Joan N. Garcia Nieto
Ajuntament de Barcelona
Generalitat de Catalunya
A. V. Casc Antic

Modera:

Josep Martí Gómez

ASSOCIACIÓ DE VEINS DEL CASC ANTIC

Hambre

M. VÁZQUEZ MONTALBÁN

El alcalde de Santander barre la miseria de la ciudad debajo de las alfombras. Ya durante el franquismo los miserables de la posguerra eran barridos por la ley de Vagos y Maleantes, bien a recintos especiales como el famoso Palacio de las Misiones de Montjuic (Barcelona) o directamente a la cárcel. Pero no sólo en Santander se cuecen habas, aunque quizá el pintoresco alcalde santanderino emplee pucheros rancios de los tiempos de Atila, el rey de los hunos y de los otros, como escribía Unamuno. En Barcelona la asociación de vecinos del casco antiguo lanzó la campaña *Aquí hi ha gana* (*Aquí hay hambre*) para concienciar a la triunfalista Barcelona olímpica sobre sus malas economías sumergidas, tanto que son miseria.

El espectáculo de la mendicidad urbana española recuerda ya tragicomedias similares de cualquier capital del llamado Tercer Mundo. Aquí la distribución de la riqueza se ha reservado al automovilista urbano, que debe disponer a su alcance de un abundante repertorio de monedas para compensar a los pedigüños de esquina que le ofrecen limpiarle el parabrisas o venderle las más fútiles mercancías; sobre todas, los pañuelitos de papel, para que se seque las lágrimas, supongo, si es que el automovilista es un ser sensible ante la desgracia ajena. Mendicantes de todos los sexos (creo que hay tres), edades y tamaños, primero tratan de venderte algo, luego la nada: "Déme algo para comer y así no tendré que ir por ahí robando", me dijo el otro día un ciudadano prelógico; es decir, aún no había cumplido los ocho años. Ante la campaña de los vecinos del casco antiguo concienciando sobre el hambre de los viejos y marginados en general de la Barcelona Olímpica ha habido una curiosa reacción paraoficial: se ve la campaña como una maniobra electoral de la competencia para restar votos al alcalde Maragall. Se reclama un cierto *fair play* de los hambrientos. Que se aguanten las ganas de comer hasta después de las elecciones y que se preparen a ser barridos bajo las alfombras cuando esté a punto de llegar la antorcha olímpica.

as la recogida de alimentos, vecinos del Distrito I quieren crear un comedor popular

Tambores de hojalata en Ciutat Vella

vecinos del barrio más antiguo de Barcelona, Ciutat Vella, han decidido utilizar su derecho al pataleo. Durante el mes de febrero han recogido alimentos para llamar la atención sobre un fenómeno preocupante: la contaminación —y con ella el hambre— crece en Ciutat Vella. Mañana comienza la segunda etapa de la campaña con el objetivo de construir un comedor popular.

que ni ha gana." Este lema, difundido mediante carteles en los rincones de Barcelona, segundo, durante el mes de febrero, que los ciudadanos se unan en una campaña de recolección de alimentos y que Ciutat Vella oír su "tambor de hojalata" en protesta por un proceso de degradación social que tiene al

o, fracaso escolar, delincuencia, una tercera edad maltratada y unas minorías étnicas en situación difícil son algunos de los componentes de este proceso. Según las estadísticas, Ciutat Vella con 53.779 habitantes, tiene un índice de pensiones por cuadrado de Barcelona. En febrero, un 40 por ciento de la población está desocupada y el índice de desahucios asciende a 1,2 por ciento.

En febrero, el grupo de la Asociación de Vecinos del Casc Antic a "agitado" la existencia de un índice de indigencia en el barrio que se agravará a ponerse en acción. Prudenci Sánchez, 40 años y presidente de la Asociación, explica el paso siguiente a la recogida de alimentos será la creación de un comedor popular que dé a la vez un apoyo a una cooperativa de para. El dinero que hemos recaudado es insuficiente para llevar a cabo la idea del comedor, por lo que vamos a necesitar la ayuda de diferentes instituciones", asegura Sánchez.

Comedor en funcionamiento

El concejal de Ciutat Vella, Pau Gual, afirma que el proyecto de comedor circula desde hace meses por las distintas mesas de trabajo a la espera de una decisión definitiva. Asegura que está en contra de la idea si no se plantea bien y resuelve unas necesidades sociales. "No obstante, el partidario de una institución o beneficio a la que acuda "el comedor, la madre y la abuela". Sin embargo, en este aspecto, con el responsable municipal "La

gente que usa los comedores caritativos es una y la que tiene problemas es otra", reconoce.

Durante la campaña de concienciación "Aquí ni gana, operación aliment solidari", cuyos carteles aparecieron en todos los túneles del Metro de Barcelona, se recogieron 20 toneladas de comida. Harina, carne y latas de conserva se distribuyeron en varios centros caritativos que ya tenían comedores en funcionamiento.

Hambre acuciante

Al Centro Abierto Joan Salvador Gavina llegaron varios kilos de arroz, aceite y macarrones. Conchita Mata, la directora del centro, que depende de un patronato religioso, recibió con las manos abiertas la ayuda. Dedicado a los niños de 5 a 18 años, esta institución tiene 88 bocas que alimentan cada día. Los últimos visitantes son dos familias de Llerda y Almeria, llegadas hace poco a Barcelona. "El hambre saca a la gente de sus lugares de origen y las trae aquí", dice la directora del centro de la calle Nou de la Rambla.

"A veces damos comida de la que nos sobra a algunos adultos y también les aportamos alimentos con los que sobrevivir", explica Mata. Añade que a los niños no se les da únicamente algo caliente "que es importante, pero también lo es que vayan a la escuela y que vivan un mundo normalizado".

Xavier Tamarit, responsable del Casal d'Infants de El Raval, afirma que la recogida de alimentos le parece bien si tiene continuidad. Al Casal llegó una buena parte de la leche recogida en la campaña, así como todos los "donuts" que como alimento perecedero tuvieron que ser rápidamente distribuidos. Actualmente, el centro, instalado en la calle San Rafael, tiene mil socios, recibe subvenciones oficiales y particulares y da comida y desayuno de forma regular a unos 50 niños.

En el transcurso de diez años, la población censada del Casc Antic, uno de los barrios que compone —junto al Raval, el Barri Gòtic y

Ribera— la Ciutat Vella, ha disminuido en 10.000 personas. Es decir, se ha perdido alrededor del 20 por ciento de la población. "Los que pueden se van, y los que se han instalado en el barrio en el mismo periodo de tiempo presentan un nivel de problemas sociales aun mas elevado que el de los que se marcharon", asegura Prudenci Sánchez. Además, está la llegada de los africanos, que "no es que sean muchos, pero todos los que no se han instalado en el Maresme se han asentado en Ciutat Vella".

El concejal Cernuda afirma que existe una concentración de extranjeros en el distrito cuya estancia es ilegal. Sin embargo, en su opinión, se circunscribe a la zona del Puerto, de Santa Catalina y a la parte baja de la Rambla. "El problema va más allá del Ayuntamiento", asegura.

Jordi García, residente del Raval, acusa a la Administración de llevar a cabo una política basada en las clases medias: "Están más preocupados de buscar zonas de aparcamiento que en la rehabilitación de viviendas". Por su parte, Sánchez asegura que "Ciutat Vella no se regenerará nunca" y denuncia el "barraquismo vertical" que se está practicando al construir viviendas de una y dos habitaciones para que salgan más baratas y la gente pueda comprarlas.

"Las diferencias entre el Ayuntamiento y la Generalitat respecto a estos problemas son mínimas",

explica Prudenci Sánchez, quien asegura que las dos Administraciones "han ido reduciendo, a partir de 1982, los presupuestos dirigidos a los servicios sociales y personales".

El proceso de degradación urbanística ha perjudicado también al sector comercial. Es un momento en el que el pequeño negocio está en crisis. La pérdida de clientes y los continuos atracos que sufren los propietarios reducen enormemente las expectativas de solvencia de estos negocios.

"Punkies" y comerciantes

Prudenci Sánchez cuenta que uno de los logros de la "movida" ha sido unir generaciones. Con la Asociación de Vecinos han colaborado, aparte de la Cruz Roja de la Juventud, como es habitual, desde un grupo de "punkies" del barrio hasta comerciantes del barrio a título particular. Y no ha habido límites espaciales. Una carnicería de l'Hospitalet se ha ofrecido a entregar semanalmente diez kilos de carne si la asociación consigue poner en marcha el comedor popular. El colectivo musulmán en Barcelona no ha ofrecido carne pero sí colaboración en todas las gestiones.

Sobre la posible instrumentalización por las diferentes fuerzas políticas, un portavoz de los vecinos afirma que eran conscientes de la proximidad de las elecciones

La imagen de una situación silenciosa

municipales y por eso no se han sorprendido de las posturas de "utilización" o "descalificación" que han seguido los partidos "según sus intereses". No es, sin embargo, la cuestión que más les preocupa. El problema sigue siendo la degradación social del ba-

rio: "No se trata de una maldición divina ni de una especie de plaga. Lo que ocurre es que en Ciutat Vella no se ha actuado a tiempo".

ALEJANDRO ALGABA
ISABEL GRIFOLL

Ayuntamiento

J. LUIS MORE

■ **EL ALCALDE, EN CIUTAT VELLA.** - La mañana de los martes, que desde hace aproximadamente un mes dedica el alcalde a la visita a los distritos, la ocupó ayer Pasqual Maragall en recorrer Ciutat Vella. El alcalde charló con los viandantes y se interesó por sus problemas, pero no mantuvo contacto alguno con las entidades de la zona, que no fueron avisadas de la presencia de Maragall. La reunión pendiente del alcalde con los organizadores de la campaña *Aquí hi ha gana*, en el Casc Antic, se celebrará hoy jueves, a última hora de la tarde.

Cullell propone un plan conjunto del Ayuntamiento y la Generalitat

EL PAÍS. Barcelona. El conseller de Economía y Hacienda y presidente de la comisión de Bienestar Social de la Administración autonómica, Josep Maria Cullell, propuso ayer al alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, la elaboración de un plan de actuación coordinada entre el Ayuntamiento y Generalitat para la mejora de las condiciones de vida en Ciutat Vella.

La propuesta de Cullell candidato a la alcaldía de Barcelona por CiU— obedece a un acuerdo adoptado por la mencionada comisión el pasado miércoles. En la misma reunión también se acordó reforzar las actuaciones que está llevando a cabo la Generalitat para la revitalización de Ciutat Vella. En este sentido, la comisión decidió mantener el volumen de las inversiones —más de 2.000 millones en los dos últimos años— realizadas hasta ahora en el mencionado distrito. La Generalitat aportará otros 10 millones anuales para la lucha contra la marginación social en la zona.

Administración y vecinos debatirán hoy la situación del distrito

Maragall convoca una 'cumbre' para resolver los problemas de Ciutat Vella

JORDI MERCADER, Barcelona

El alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, ha convocado para hoy una *cumbre* sobre Ciutat Vella. La reunión sobre los urgentes problemas que vive el distrito del centro histórico de la ciudad se desarrollará en dos fases. Una primera en la que participarán los responsables municipales de las diversas áreas implicadas en el tema, y una segunda a la que asistirán diversos ciudadanos y representantes del barrio.

Este segundo encuentro, al que están invitados a participar unas 60 personas, consistirá en una sesión informativa que se desarrollará durante un almuerzo. La *cumbre* sobre Ciutat Vella, que constituirá una experiencia sin precedentes, es consecuencia tanto de las campañas de denuncia de la situación del distrito, de la presión ejercida por la oposición municipal y de la convicción de los responsables municipales de que Ciutat Vella necesita de soluciones globales que superen las posibilidades del Ayuntamiento.

El objetivo de la convocatoria es lograr un marco para la reflexión entre la Administración y los ciudadanos. Maragall ha invitado, además de los técnicos y los responsables políticos de las áreas municipales de

Sanidad, Servicios Sociales, Protección Ciudadana, Juventud, Ponencia Económico-Social y del Consejo de Distrito, a cuatro directores generales de la Generalitat: de la Vivienda, Joan Ràfols; Servicios Sociales, Joan Nualart; Protección de Menores, Antoni Castells, y Drogodependencia, Antoni Artem.

Además asistirán numerosos ciudadanos a título individual o como representantes de las asociaciones de vecinos del Casc Antic, Raval, Barri Gòtic, Rambles y Barceloneta. Algunos de los ilustres invitados serán el presidente de la Caja de Ahorros de Cataluña, Antoni Serra Ramoneda, el gobernador civil de Lérida, Juan Ignacio Urenda, los cantautores, Francesc Pi de la Serra, Raimon, Lluís Llach, los arquitectos

Oriol Bohigas y Manuel de Solà Morales, el presidente de la Federación Española de Baloncesto, Pere Sust, o la familia Pantaleoni, propietaria de centros comerciales radicados en el distrito. Todos ellos están relacionados de una u otra forma con Ciutat Vella.

Durante el almuerzo intervendrán los vecinos para presentar su problemática y los responsables de las áreas municipales para explicar las acciones emprendidas. También se expondrá el plan de Área de Rehabilitación Integrada (ARI), la iniciativa más importante emprendida conjuntamente por el Ayuntamiento y la Generalitat. El ARI prevé una inversión cercana a los 35.000 millones en 15 años, pero su puesta en marcha ha debido superar numerosos contratiempos administrativos.

El alcalde se entrevistó ayer con representantes de la campaña *Aquí hi ha gana*, iniciativa de distintas asociaciones para paliar la situación de degradación, que ha contado con escaso apoyo de las dos administraciones.

És vergonyós

Sí, senyor director, per mitjà d'aquesta secció del nostre diari AVUI, vull fer pública la meua protesta: és vergonyós que mentre per la petita pantalla es veu la misèria i la gana que pateixen alguns barris de Barcelona, s'estiguin gastant tants milions per a les Olimpíades. Es pot tolerar aquest desnivell tan gran?

En canvi, és d'admirar la campanya que fan els veïns: «Aqui hi ha gana».

Barcelona més que mai? U.D. (Argenton, Maresme).

Acció solidària

Sóc una assistenta social de la demarcació del barri antic i des d'ací vull donar calorosament i públicament les gràcies als membres de l'associació de veïns del barri que ha treballat tan bé per fer aquesta magnífica campanya de solidaritat amb els qui passen gana. S'ha aconseguit la recollida de tones de menjar, que han estat repartides per les parròquies amb tota la il·lusió gràcies al fet que s'han sabut organitzar, tant ells com els periodistes que hi han col·laborat, com també els equips

de televisió i la ràdio que n'han fet la publicitat. I tots plegats amb la Pilar Mercader al davant.

No cal dir que faig extensiu l'agraïment a les persones de bona voluntat de tot Barcelona que han regalat els aliments. **Assumpció Gafas i Fraser** (Barcelona).

EL PERIODICO

13 de març de 1.987

El alcalde y el hambre

El 26 de febrero, en el programa de TV-3 *Vosté jutja*, en la parte dedicada a la eliminación de concursantes, veo que el ayuntamiento de Barcelona se ha gastado una gran cantidad de dinero en el remodelaje de la plaza Real, cosa que encuentro normal siempre y cuando este dinero no sea necesario para otros menesteres mucho más urgentes.

El 27 de febrero, en la página 22 de EL PERIÓDICO, leo que el alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall no accede a reunirse con los organizadores de la campaña *Aquí hi ha gana*, a los que ha negado toda clase de ayuda en cuanto a dinero y alimentos se refiere.

Dos hechos que someto a la consideración de los lectores. — **Adela Frasquet**. (Barcelona.)

Maragall entona su 'mea culpa' por los males de Ciutat Vella

Ofensiva de la Casa Gran tras las quejas de los vecinos

JAVIER BELMONTE

Barcelona. — Pasqual Maragall afirmó ayer que "en los últimos siete años los de administración municipal democrática el ritmo de la degradación ha sido superior al de las mejoras en el distrito de Ciutat Vella. Reconozco que hemos fracasado, si eso sirve para que las cosas empiecen a arreglarse".

Durante más de cuatro horas, el alcalde de Barcelona debatió sobre los pedidos urbanísticos y sociales del distrito con representantes de las asociaciones de vecinos y con políticos y funcionarios de la torre de la Casa Gran.

Elecciones próximas

La movilización de los vecinos de Casa Antic y de otros barrios de la ciudad en torno a la campaña "Aigua neta" para la culminación de un espectacular catarrancado municipal, al que no es ajena la proximidad de las elecciones municipales, y las intervenciones de conseller Quilés en el debate abierto por los vecinos Comerciantes del distrito aseguraron que Quilés pensaba convocar una reunión similar a la que ayer realizó el alcalde.

La noche del jueves, la comisión de Bienestar Social de la Generalitat, que preside Josep Maria Quilés, anunció una dotación urgente de 100 millones de pesetas para atender problemas de marginación en el distrito. Ayer por la mañana Maragall se había reunido con jefes de todas las áreas municipales implicadas en el tema. La noche anterior, el alcalde había ido a la asociación de vecinos de Casa Antic y se mostró favorable a buena parte de sus reivindicaciones para eliminar las bolsas de miseria en el barrio.

Nueva comisión

A la reunión de ayer, que no tiene precedentes en la historia reciente de la Casa Gran, asistieron unas 150 personas. Acabó con la propuesta del alcalde de crear una comisión que estudie medidas concretas para frenar el proceso de degradación del distrito que engloba los barrios de la Ciutat Vella: el Raval, la Barceloneta, el Gòtic.

Vecinos y comerciantes formarán parte de la comisión, presidida por Pau Carnuda, concejal del distrito, a la que se invitará al director general de Servicios Sociales de la Generalitat, Jaume Nuñez. Maragall otorgó un plazo

Maragall movilizó a más de 100 políticos y técnicos para discutir sobre Ciutat Vella

Jordi Borja y Maria del Mar Bonet en la foto izquierda. A la derecha, el arquitecto Frederic Correa

El alcalde reconoce que el distrito ha empeorado

El Born puede convertirse en un centro comercial privado

La reunión de más de cuatro horas entre alcalde, políticos, funcionarios y vecinos sacó a la luz numerosos proyectos municipales. Francesc Raventós, presidente de la empresa municipal inmobiliaria, anunció que El Born puede convertirse en un gran centro comercial privado, si prospera un proyecto presentado por un grupo de notables de la ciudad.

El área comercial, con 115 tiendas, ocupará 8.600 de los 10.000 metros cuadrados que tiene el recinto, en el que se construirían además 400 plazas de aparcamiento. La inversión sería de 1.000 millones de pesetas y se crearían más de 200 puestos de trabajo.

Prudenci Sánchez explicó a EL PERIÓDICO que la asociación de vecinos se opone a cualquier proyecto de privatización de El Born. Maragall criticó en una de sus intervenciones las reticencias del movimiento vecinal a la actuación privada en los barrios.

Principal Palacio

En la reunión se supo también que la empresa Balañá ha vendido el local del Principal Palacio, en la Rambla, a una empresa que quiere instalar una gran sex-shop. El ayuntamiento no ha podido impedir la venta, pero sí ha paralizado la licencia de apertura del negocio.

Maragall explicó que la Generalitat se ha decidido ya a constituir la comisión gestora del Área de Rehabilitación Integral (ARI) de Ciutat Vella. Ayuntamiento y vecinos responsabilizan a la Administración autonómica del largo retraso en la aplicación de ese plan de reforma, pendiente de que se cree la citada comisión.

Jorge González Aznar, responsable de la Ponencia de Desarrollo Económico y Social del ayuntamiento, propuso concentrar en Ciutat Vella actuaciones de la ponencia previstas para el conjunto de la ciudad. Tal medida, que deberá estudiar la comisión creada ayer, supondría una inversión de 250 millones de pesetas y la creación temporal de 500 puestos de trabajo.

de dos semanas para responder a las reivindicaciones vecinales.

Unas 150 personas asistieron a la reunión, que sirvió también para estrenar la nueva sede del Consell de Districte, en la plaza Bonsuïces. El alcalde no quería la presencia de la prensa y expulsó a un fotógrafo de EL PERIÓDICO.

Pep García, presidente de la asociación de vecinos del Raval, mostró en la reunión de ayer su sorpresa "porque tenemos que

venir aquí a hablar de problemas que venimos denunciando desde hace cinco años al ayuntamiento, que nos tacha de demagogos cada vez que lo hacemos".

Letanias

En el acto intervinieron sucesivamente los representantes de los vecinos, de los comerciantes —con registros bien diferentes— y los políticos y técnicos de cada

área municipal. Unos expusieron sus quejas y los otros sus realizaciones y proyectos, en discursos que Maragall calificó de "letanias". El alcalde había invitado también a diversos famosos que viven en el distrito, pero sólo Maria del Mar Bonet pudo acudir. Si asistió el presidente del Banco de Crédito Local.

Prudenci Sánchez, presidente de la asociación de vecinos del Casc Antic, considera "aceptable

y, en general, positiva la respuesta de la Administración municipal a las quejas de Ciutat Vella". No obstante, el dirigente vecinal mostró sus dudas sobre la operatividad de la nueva comisión.

Los vecinos se mostraron contrarios a la presencia de los notables invitados por Maragall. A su vez, el alcalde se queja de que el tono de la campaña vecinal para extender la idea de que no se aceptan las soluciones para Ciutat Vella.

ALBERT RAMIS

La *cumbre* se inauguró con una comida a la que asistieron representantes de los vecinos, a la izquierda de la fotografía.

Una comisión abordará los problemas de Ciutat Vella

EL PAÍS, Barcelona
El alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, anunció ayer la próxima creación de una comisión interdisciplinaria que se encargará de buscar soluciones al grave proceso de degradación en que se encuentra Ciutat Vella. Maragall abordó la problemática del Distrito I en una *cumbre* que mantuvo, junto con responsables de distintas áreas municipales y del Consejo del Distrito, con representantes de las cinco asociaciones de vecinos que trabajan

en el centro histórico de Barcelona: Barri Gòtic, Casc Antic, Raval, Barceloneta y Rambla. Ninguno de los cuatro directores generales de la Generalitat invitados —Vivienda, Joan Ràfols; Servicios Sociales, Joan Nualart; Protección de Menores, Antoni Castells; y Drogodependencia, Antoni Artem— acudió.

Pasqual Maragall manifestó que dicha comisión estará presidida por el concejal del Distrito I, Pau Cernuda, y estará integrada por el gerente del Área de

Rehabilitación Integrada (ARI), Pere Serra, por un representante de cada una de las cinco asociaciones de vecinos, por otro del sector del comercio y por una personalidad que, si aceptara, podría ser Maria del Mar Bonet. Maragall informó que el representante de la Generalitat podría ser el director general de Servicios Sociales, Joan Nualart, conforme a la petición que le formuló esta semana Josep Maria Cullell, *conseller* de Economía y candidato a la alcaldía.

El alcalde se reunió con vecinos y técnicos para repasar las necesidades del distrito I

Pasqual Maragall reconoce que en Ciutat Vella el deterioro es superior a las mejoras realizadas

El alcalde de Barcelona presidió ayer una larga reunión con vecinos y técnicos municipales en la que se evidenciaron las deficiencias que padece Ciutat Vella, pese a las actuaciones realizadas por el Ayuntamiento. Estas se piensan incrementar en el futuro, principalmente a través de la ARI (Área de Rehabilitación Integrada) del distrito.

El alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, estuvo reunido ayer con representantes de las asociaciones de vecinos y comerciantes del distrito I (Ciutat Vella) y con técnicos y responsables políticos de las distintas áreas y servicios municipales, y admitió que el deterioro de la zona está ganando, por el momento a las mejoras que se han llevado a cabo.*

La sesión con una intervención de Maragall, según el cual "la situación es preocupante" y dijo que la reunión se realizaba a consecuencia de la campaña "Aquí hi ha gana", promovida por la asociación de vecinos, aunque se felicitó porque el lema de la campaña se hubiera trocado en "Aliment solidari". Excusaron su asistencia los representantes de la Generalitat.

Tras oír múltiples reivindicaciones de los vecinos, y proyectos de los técnicos municipales, Maragall dijo que "en siete años, la degradación del barrio ha ganado a las mejoras" y pidió que se reflexione sobre la conveniencia de "romper dogmas ideológicos". El primero de ellos, dijo, es el de que los intereses de los comerciantes y el del resto de los vecinos son antagónicos. El segundo "dogma" que al alcalde le gustaría que se olvidara es el de que no se puede permitir que la

rehabilitación de una zona desplace gente pobre. Argumentó que este principio puede provocar un fenómeno peor: que abandonen la zona las clases medias que, por su capacidad adquisitiva, pueden mantener mejor la calidad de vida del barrio.

Maragall pidió también que se abandone la creencia de que la actuación del sector privado no sirve para mejorar un barrio y la tendencia a destacar los aspectos negativos, y pidió que se entendiera que trasladar un problema de un sitio a otro no sirve de nada.

Los vecinos

Las intervenciones las iniciaron los representantes de las asociaciones de vecinos. Prudenci Sánchez, de la AA.VV. de Casc Antic, afirmó que las instituciones no han realizado las suficientes actuaciones en el barrio, que los servicios sociales son escasos o inexistentes y que las actuaciones urbanísticas no se llevan a cabo con la celeridad debida. "No hay ritmo de regeneración del barrio", afirmó. Añadió que "los servicios sociales orientan e informan, más que solucionar problemas", y que no hay servicios para los jubilados.

Pep García, de la AA.VV. del

Raval, afirmó que su asociación trabaja desde hace más de cinco años "sin obtener eco" en las instituciones y que en los últimos cinco años han pasado cinco concejales de distrito, lo que indica la "difícil gobernabilidad" del mismo. Propuso que las entidades sean "más escuchadas" y que se piense primero en los equipamientos para el barrio antes de las grandes intervenciones como los PERI (Planes Especiales de Reforma Interior) y los JJ.OO. Destacó la inexistencia de un centro cívico en el barrio y la inoperancia de los "calsals de joves" y de los servicios sociales. Pep García denunció, respecto a la seguridad ciudadana, la existencia de un comisario "que no funciona" en la parte alta del barrio.

En conjunto, las intervenciones de los vecinos apuntaban la insuficiencia de los servicios existentes para jóvenes y ancianos; las malas condiciones del alcantarillado; el mal estado de las viviendas y la insuficiencia de las acciones de rehabilitación de las mismas; las cotas de mortalidad infantil, algo más elevadas que las del conjunto de la ciudad; el nivel de paro, también superior a la media; la persistencia del tráfico de droga y el proxenetismo; y el clima de inseguridad social.

Los técnicos y autoridades políticas municipales reconocieron, en distintas intervenciones, las insuficiencias existentes en todos estos campos, al tiempo que expusieron algunas de las actuaciones llevadas a cabo en materia de urbanismo, vivienda y servicios sociales, y explicaron proyectos en marcha o a iniciar

en los próximos meses. Francesc Raventós, de Iniciatives SA, habló a los vecinos de la idea de convertir el espacio del Born en un gran centro comercial, con 115 establecimientos y aparcamiento para 400 vehículos, además de 3.500 metros cuadrados de espacio común (para actividades diversas). Maragall (que ya había quitado optimismo, o añadido realismo, a otras ideas expresadas por los técnicos municipales) comentó que era "un proyecto a estudiar".

Maragall se refirió al ARI (Área de Rehabilitación Integrada) como el principal instrumento para mejorar el barrio y la calidad de vida en el mismo, e hizo la propuesta de constituir una comisión entre vecinos y administración para seguir estudiando los problemas de Ciutat Vella y proponer soluciones. Lanzó también la idea de crear en el Ayuntamiento un "fondo de traspasos", que vendría a ser una "caja" disponible para comprar locales cuyos propietarios decidieran vender. Este fondo serviría para garantizar que el futuro comprador del local diese garantías de que el local no se degradaría, de manera que se mantendrían comercios u otro tipo de locales tradicionales.

Por otro lado, el conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, Josep M. Culler, en su condición de presidente de la Comissió de Benestar Social, ha propuesto a Pasqual Maragall la redacción de un "plan de actuación coordinada" entre las dos administraciones para mejorar las condiciones de vida en el distrito de Ciutat Vella.

J. N./L. S. D.

Viatge amb Candel per la ruta de la fam

Barcelona. Arnau Lladó

El món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador.

El món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador.

El món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador.

La nova pobresa

El món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador.

El món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador.

El món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador. I el món és un gran menjador.

Hi ha una Barcelona que passa gana. N'hi ha que passen la gana i la pena de l'aturar. D'altres amagien la vergonya i pateixen en secret. La crisi econòmica i l'atur han creat bosses de pobresa que s'estan estenent pel mateix estat nostre. Les institucions prenen mesures però moltes vegades el remei arriba massa tard. Els vells

i els nous són els míserics més indefensos davant aquest drama quotidià. L'escriptor Francesc Candel està preparant un llibre on recull els aspectes d'aquesta nova pobresa que s'ha instal·lat a Barcelona. De la seva mà, hem fet un recorregut per les estacions d'aquest viatge que afecta persones anònimes.

Paco Candel d'amanet en un menjador benèfic. "Els pobres no preocupen perquè no voten", diu.

de primavera de Fraga. Durant aquest període, la classe treballadora pot arribar a comprar-se el 600, la televisió, fins i tot el terreny fora de la ciutat. Però aquesta prosperitat aparent —de fet existia una pobresa soterrada— comença a deteriorar-se l'any 1971 i troba el seu moment conflictiu a partir del 1973, amb la crisi energètica.

L'atur i la gana

La producció a les fàbriques va baixant. Arriba, posteriorment, l'onada tecnològica, que redueix la necessitat de mà d'obra. Tot això provoca l'atur, una de les causes principals de la misèria actual. Situació irreversible per molts ciutadans que, segons Candel, han iniciat ja "un camí sense retorn". Realitats humanes que, a la segona part del llibre —"per mi la millor, perquè és la més testimonial"— l'escriptor presenta en un recorregut per la ruta de la fam, "on he tingut un sentiment de ràbia i d'impotència".

"La gent —apunta Candel— es deixa portar pels clixés que defi-

neixen els captaires com uns vius. Hi ha qui diu que l'almoina crea hàbit. Però mentre els projectes oficials es fan realitat, jo, per si de cas, dono".

Candel és pessimista. "La gent diu que sempre n'hi ha hagut de pobres... Però el cert és que actualment el govern exprem el ciutadà amb impostos i l'atur és cada cop més preocupant".

L'escriptor, i l'home, es sensibilitza davant el problema. Defensa aquesta gent que només té l'instint i la necessitat de sobreviure, de menjar i dormir per continuar vivint. "Quan em pregunten què és l'esquerra, jo dic que l'esquerra és qui defensa el miserable".

Els menjadors dels pobres

El rellotge marca l'hora d'anar al menjador del carrer Canuda, on cada dia més de 250 persones sense recursos hi van per menjar calent. A més, 350 necessitats també van als refectoris que té la Generalitat al Clot i al Paral·lel. Algunes parròquies, centres de Càritas i entitats com

l'Hora de Déu també donen menjar, roba i medicaments a la gent necessitada. Per dormir, aquestes centres poden subministrar uns vials per pensions o dirigir la gent als albergs de l'Ajuntament i de Sant Joan de Déu.

El menjador del carrer Canuda està dirigit per l'OCPD (Organització Catòlica de Professionals Independents) i compta amb el suport de la Generalitat. Va ser inaugurat l'any 1952 amb la intenció d'ajudar els pobres.

Té la seu en un principal més aviat fosc. Hi caben 250 persones, que provenen de Càritas (50), Emigració (25), Generalitat (150) i de l'Institut de Reinserció Social (25).

Els menjadors del Paral·lel i del Clot ofereixen 90 i 250 places respectivament i compten amb l'ajuda d'assistents socials que, segons Candel, han donat un toc "més femení" als locals pintats i arreglats per la Generalitat. Aquests refectoris serveixen també menjars a domicili per la gent que no pot sortir de casa. Mentre el

menjador del carrer Canuda acull un tipus de gent més marginada, els altres atenen un públic més arreglat d'aturats, licenciatos i professionals anats a menys.

Dickens a Barcelona

Quan arribem al menjador del carrer Canuda, em ve al cap la definició que Candel me n'havia fet. El lloc té un "aire dickensian". Només entrar, es pot llegir el rètol de "Reservado el derecho de admisión", clàusula més aviat irònica però que, segons paraules de Joan Torralba —director de la OCPD—, ve donada per la presència de borratxos que, a vegades, creen conflictes.

A l'entrada del pis, en l'antic rebedor de la casa, hi ha arreglades unes cadires de fòrmica gris on esperen alguns homes per dinar, d'altres fan una cigarreta o es reclinen en els seients intentant fer una migdiada. Seguint Paco Candel, passem a l'interior. Una cua de gent espera per dinar al costat de la cuina, d'on surt l'olor dels plats del dia: lentilles o bledes

amb unes gotes de salsa de pebre i una mica de salsa de tomàquet. Els plats són senzills i saludables. A més, hi ha un menú infantil amb plats més lleugers i menys carns.

Tragedies anònimes

Mentre estem per dinar, un Torralba ens presenta un cas dels seus per poder dinar aquest menjador. És un home pagant 200 pessetes mensuals i sentint els papers. És un acreditat estat de pobresa de persona. Aquesta documentació, diuen l'INEM, Institut Nacional de la Seguretat Social, i l'Assessoria social, permetten relacionar la targeta que es renova cada quatre dies.

Quan seiem amb Paco Candel, l'observació es fa més detallada. L'aspecte de molts dels que trobem en aquest lloc és terrible. "A alguns" —diu Candel— "no els he de demanar-se, no em pregunten ten per mantenir un aspecte de ciutadà i poder presentar-se a una na la possibilitat, tenen una feina".

Tot esperant Perón

Quan ens porten el segon plat —ous durs amb una mica d'enciam— parlem amb un dels seus serveix. Es diu Jordi Colomer, no arriba als 25 anys i en fa treure treballa aquí. El seu pare és un dels fundadors de la OCPD.

En aquest temps ha anat veient moltes situacions. "Aquí ve gent de tot tipus. Hi ha problemes racials, d'alcoholisme, maníacs... En Jordi recorda casos com el d'un sudamerica, col·laborador de Perón, un home de carrera que venia amb la targeta per poder menjar i denotava una distinció increïble. "Deia que quan Peró tornés al poder, ell tornaria a l'Argentina." També ens parla d'un boxejador retirat, "mou sonat, convençut que és d'un altre planeta i que la seva missió és salvar el món".

Punkies i hippies

Aquesta són casos especials, però hi ha les històries de cada dia. Històries de prostitutes velles de dones casades amb el marit a l'atur que vénen a buscar el menjar perquè l'home s'avergonyeix de la situació, parelles amb nens de mesos que arriben perquè els escalfin una mica de llet.

També hi ha punkies i hippies marginals, que s'acosten a darrera hora, al voltant de les tres. "De fet", comenta Jordi Colomer, "la

(Continua a la pàgina següent)

A Catalunya hi ha un milió i mig de persones pobres. La col·laboració entre institucions és l'única fórmula per afrontar el problema.

L'Ajuntament té 150 llits per acollir els necessitats, però el més preocupant és la misèria submergida, conseqüència de l'atur.

gent que no té nada que fer. Tenim problemes de baralles i la tònica general és la d'entendre'ho tot, gaudir-ho, gaudir-ho tot."

El senyor Borrull
Després de dinar parlem amb el senyor Borrull, un home que té fascinat l'aspecte d'artista. "Tots els dies m'apunta a un mural a matí i a sobre a les sis per anar a Mercatamà i després, algunes tardes, es a l'Hora de Déu."

Borrull considera que hi ha molta feina a fer. "La gent no de conscienciar-se del problema. Hi ha manca d'ajut públic. L'Hora de Déu posaria aquesta solidaritat fent una hora de feina al mes per ajudar els pobres."

Mentre parlem, Borrull ens assenyala una foto que es troba omplert de bosses, en un racó, menjant sopa. Té 36 anys i el seu aspecte deteriorat permet endevinar una situació que ha arribat a l'últim. "M'casar-se amb un artista va tenir fills, l'home la maltractava però tirar la família entavallant i el seu cas de prostitució el marit va morir, la situació va anar deteriorant-se. En l'actualitat no sap on són els seus fills, no té un treball, no té cap mitja de vida. "Estem durant d'ajudar-la", comenta Borrull. "Dorm al carrer; m'ales nits és solista. Quan ve li dono menjar i ara li rentarem el cap i aniré a parlar amb el barri, que està a l'atur, a ballar els cabells".

L'Hora de Déu
L'Hora de Déu, obra benèfica social, organitzada per seglaris en concert amb la Generalitat, és un dels locals de la ciutat on, de 6 a 9 de la tarda, es dona menjar, roba i medicaments a qui no necessita.

Amb set milions de pressupost, l'Hora de Déu ofereix també vas per dormir en dues pensions de la ciutat durant tres o quatre dies.

Quan arribem al local, al carrer de la Llaneta, la gent fa cua a l'entrada. A l'interior, ple de gent a gaudir-ho, a gaudir-ho amb unes altres esperen ser indicats per pujar al primer pis, on parlaran amb els organitzadors de l'Hora de Déu per organitzar-se.

El senyor Borrull, organitzant la gent a un moment donat, m'assenyala a l'altre costat del carrer a Borrell. La segona planta ofereix un mateix aspecte: el local és més aviat trist, però curat. No hi ha

temps ni recursos per aturar-se en els locals.

El senyor Borrull em presenta Matilde Ripoll, presidenta de l'Hora de Déu; m'ensenya les bosses de menjar —oli, pastes, arris, galetes— que s'esperen per ser distribuïdes. En un racó, dues

dones preparen el berenar: llonguets amb llangonissa. Al final de la sala hi ha el rebost, on s'acumulen els aliments.

Un artista sense sort
Arriba un home d'aspecte cuidat i amb unes carpetes a la

mà. S'endú una bossa. "Aquest home", em comenta Borrull, "és un pintor arruïnat. Un artista de talent que ha exposat a Sevilla i altres ciutats però que ara quasi no té ni viure".

"El que intentem", explica Matilde Ripoll, "és crear un banc

d'aliments amb els sobrants de les fàbriques i amb el programa de pobresa de la CEE, que subministra els excedents alimentaris que vénen de Brussel·les i de París. Pensem que comença a haver-hi un sentiment de solidaritat i estem treballant amb la Generalitat per

intentar donar solucions. En un moment a ajudar els nens, però encara que els pares no tinguin feina els fills poden ser recuperables. Les institucions han d'ajudar."

Ciutat Vella: aquí hi ha fam
Quan vam arribar nosaltres amb Francesc Vandera referent a la campanya de Ciutat Vella a Barcelona i ens va posar en contacte amb Pilar Mercader, de la Comissió Gestora de l'operació "Aquí hi ha gana, aliment solidari".

"Aquesta campanya", explica Pilar Mercader, "sorgeix quan els veïns del barri aprecien i detecten que s'està produint en els darrers cinc anys, i en veure que ni l'Ajuntament ni la Generalitat prenen la iniciativa per donar solucions. La campanya s'inicia davant la realitat de casos de malaltia, d'atur, d'avis que no poden pagar ni el lloguer ni l'aigua i que fins i tot viuen sense vidres a les finestres".

El 2 de gener va començar la campanya i durant la setmana del 7 al 15 de febrer va organitzar-se la recollida d'aliments i diners. Es van aplegar 26 tones de menjar i sis milions de pessetes.

"A partir d'aquí", explica Pilar Mercader, "la ciutat comença a sensibilitzar-se davant del problema i el passat sis de març vam tenir una primera entrevista amb l'alcalde Pasqual Maragall, que promet reformes al barri".

La marginació silenciosa
Els sis milions recollits serviran per la creació d'un centre on es donarà menjar, s'ensenyarà a cuinar i es repartiran aliments a domicili per gent de la tercera edat. Les 26 tones d'aliments es distribueixen entre l'Hora de Déu i les parròquies.

Pilar Mercader constata que "arran de la campanya, el problema s'ha agreujat perquè ha aparegut gent silenciosa, famílies amb problemes, gent gran que viu sense sanitaris, persones víctimes de l'atur. Ara, davant d'aquesta realitat, tenim el repte de fer coses, de donar solucions. Hem ensenyat la misèria, hem conscienciat l'opinió pública, però ara hem de canaitzar tot aquest moviment de denúncia i solidaritat en fets concrets".

Les institucions implicades, la Generalitat i l'Ajuntament, tenen, ara per ara, la paraula. Aquí hi ha gana.

Hi ha tres nivells de pobresa

La Generalitat, en els darrers anys, ha creat una infraestructura de serveis per canalitzar la demanda global i dona ajudes econòmiques que es distribueixen a través de diversos organismes.

Margrta López, tècnica de la direcció general de Serveis Socials de la Generalitat, comenta que "fa uns mesos, vam realitzar una enquesta en els tres menjadors que hi ha a Barcelona —Clot, Paralel i Casades— que van traduir-se en un informe on es contemplava la realitat de 1.100 casos individuals. D'aquest estudi se'n desprèn la tipologia dels pobres, que poden agrupar-se en tres nivells: els no recuperables a Barcelona hi ha entre 300 i 500 pobres que tornen al carrer; els mig-recuperables i els recuperables".

En relació amb els menjadors, Margrta López comenta que "el primer que vam fer va ser rentar-los la cara. Per que fa als aliments, es donen netes i equilibrades, i després de menjar també serveis a domicili".

La Generalitat pretén treina-

lar conjuntament amb el consistori barceloní i altres institucions, subvencionant la Casa Gran perquè realitzi una acció directa amb assistents socials. Actualment, ja es fan entrevistes i reunions.

La Guàrdia Urbana recull dades que posteriorment són canalitzades per assistents socials i psicòlegs, amb la intenció de crear un circuit d'acollida que funcionarà les 24 hores del dia.

Les dones resisteixen millor
"Fins fa poc", comenta Margrta López, "primer arribava la demanda i després la iniciativa; però en aquests moments s'està treballant perquè el procés sigui a la inversa".

"L'atur", continua, "és, sens dubte, una de les causes del problema i afecta en gran part els emigrants. Per altra banda, hi ha més homes que dones en situació de pobresa. La dona, és cert, pot recórrer més fàcilment a la prostitució, però també sap administrar-se millor. Una dona amb 20.000 pessetes subsisteix, un home no".

Una escena habitual a Barcelona: cues per seguir subsintint

Vells i nens, els més desvalguts

La ciutat és un espai on la problemàtica de la misèria, l'atur i la manca de recursos es fa més dramàtica. A Barcelona, segons Ramon Nicolau, de l'Àrea de Serveis Socials, es produeixen dues situacions: la pobresa al carrer i la pobresa submergida.

"En el primer cas", diu, "és gent aïllada, amb problemes d'alcoholisme i psiquiàtics. Hi ha 180 persones censades com a rodamons". La pobresa amagada és la que més preocupa. Afecta famílies amb problemes d'atur i origina la "nova pobresa" de què parla Candel.

Les solucions que recomana la CEE es resumeixen en cinc punts: reduir l'atur, adjudicar un subsidi estatal d'ingressos mínims pels que no cobren; aconseguir un salari mínim interprofessional més elevat; ampliar les cobertures de la Seguretat Social i construir habitatges públics.

"En col·laboració amb la Generalitat", explica Ramon Nicolau, "pretenem que els nens amb problemes tinguin acollida familiar en altres cases i que els avis

tinguin menjar. De fet, els nens i els vells són els que més pateixen el problema de la pobresa".

A Barcelona, més de 2.500 avis viuen amb menys de 16.000 pessetes al mes, estan sois i no poden desplaçar-se per anar als menjadors. "Aquest problema demana la creació d'una xarxa de voluntaris de barri que portin el menjar a domicili".

Si menjar constitueix un problema bàsic, dormir representa també per molts dels pobres de la ciutat un conflicte. Actualment, Barcelona té 150 llits públics instal·lats en uns albergs vells i més aviat sinistres.

L'Ajuntament facilita feines esporàdiques i té un Centre de Primeres Atencions on els rodamons i gent sense recursos poden obtenir roba neta, tallar-se el cabell, rentar-se i passar una revisió mèdica.

Altres llocs d'atenció són l'alberg de Sant Joan de Déu, al carrer Casanes, el Refugi per Dones Maltractades i uns pisos al Carmel d'acollida de joves que marxen de casa.

El quart món i les institucions

La responsabilitat de les institucions —Generalitat, Diputació, Ajuntament de Barcelona i altres Ajuntaments— en l'existència i l'augment de les «bosses de marginació» a casa nostra és molt greu i hem d'apel·lar al cristianisme, al socialisme, a la democràcia o al nacionalisme dels seus dirigents per insistir fins a l'esgotament i repetir-los que això no pot continuar així.

D'eslògans no en falten: «Barcelona més que mai», «Catalunya endavant», «Cap al 2000», «Fes d'alcalde», etc. Les institucions, però, a l'hora de donar una prioritat en els pressupostos, no tenen ben assimilat que abans són els homes, amb les seves necessitats primàries, que no pas el prestigi de la institució, el propi dels seus dirigents, l'aspecte de les ciutats, la cultura, l'esport o els negocis.

Hi ha pobresa a casa nostra? Sí, força i de molts tipus —fins i tot a Sarrià hi ha gana, senyor Maragall. Només cal arribar-se a Càritas, o acostar-se als assistents socials que treballen als barris o en diverses organitzacions per adonar-se'n. Només cal consultar els «beneficiaris» del FAS, seguir els passos dels drogaaddictes que necessiten ser tractats o dels presos que volen recomençar, la pista dels nens al carrer o la d'aquelles famílies desnonades per no poder pagar el lloguer.

Per què —com s'ha fet amb els Jocs Olímpics 1992, per l'esport— no es posen també d'acord per emprendre alhora els Jocs Olímpics de la Solidaritat? Com augmentaria el prestigi de Barcelona i de Catalunya davant del món! Els asseguro que no els faltarien voluntaris olímpics en aquest aspecte.

Ramon Soler i Vila (Barcelona).

ÀLBUM DE CROMOS

Juan Barriol

Inventari de pobres

... abto, a cinc mesos de les
... hem descobert els
... uns ara, de pobres no n'hi
... ns i tot s'ocultaven darrera
... nes vergonyants com *clases
... afortunades* o també *sec-*
... rguials. Ara algú amb
... tencions ens ha tret la
... ls ulls i ha dit que els
... an això: pobres. I fins i tot
... anar a l'essència de la
... quí hi ha gana, diuen.

... acordàvem l'altre dia amb
... economia d'aquest DdB
... seguts al restaurant Roig
... veure entrar el fins fa poc
... de la Federació d'Asso-
... de Veïns de Barcelona,
... Sánchez. Aleshores vam
... que no s'hi valia a seguir
... més el cap sota l'ala.
... a gana. Sobretot gana
... les reivindicacions de la
... n mes incontestables que
... xrit.

... problema és saber que se'n
... gana dels altres. Es pot
... contra de la gana sense
... en el causant de la
... es pot denunciar l'exis-
... a gana atribuïnt respon-
... a algú. En el primer cas
... na llarga experiència de
... rock de dubtosos resul-
... se fa a la gana, però de
... llibilitat pels organitza-
... el segon es tracta
... ar amb el dit una ins-
... regar-li els neulers de la

... ions es tracta de trobar
... roses abans que cam-
... demagògiques. López
... uest líder sindical que

El vell, un clàssic en la iconografia de la misèria

ben aviat pot substituir Camacho, considera que hi ha una agressió internacional contra el *welfare state*: "Com no hi ha d'haver crisi de l'estat assistencial quan els pressupostos de defensa son deu vegades superiors als de sanitat o d'ensenyament? Els sindicats hem

de pressionar perquè la piràmide dels pressupostos s'inverteixi".

Entre actituds com aquesta i el *We are the world, we are the children* que la dreta cristiana canta ara i aquí adaptada a la campanya electoral municipal hi ha la mateixa distància que sepa-

El nen, el "atrezzo" més eficaç de la mendicitat

ra un home a qui es dona un peix d'un home a qui s'ensenya a pescar.

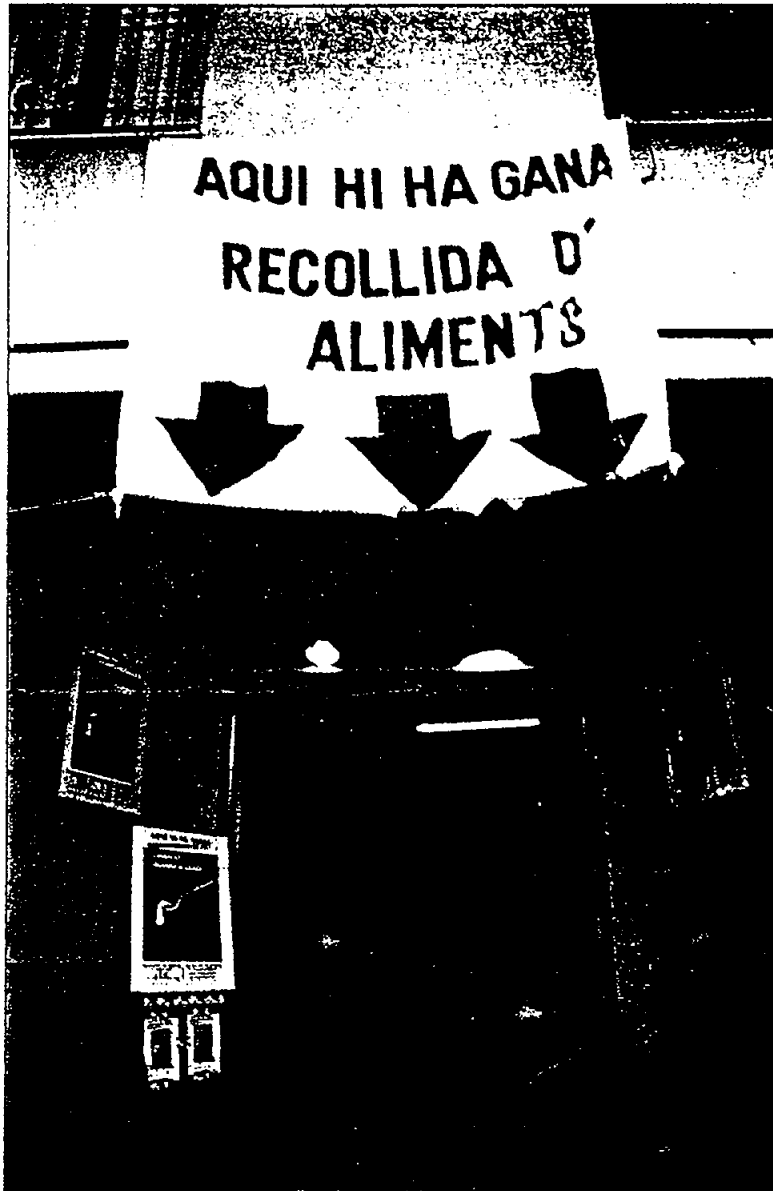
Però el cert és que Catalunya és un país amb un milió i mig de ciutadans que són pobres. Ho devia atir mateix en aquest diari Francesc Candel. Més enllà de les

solucions, la pobresa urbana plan-teja una incògnita de difícil resolució: és possible deixar de ser pobre?

Quan donem una almoïna al nostre Carpana particular estem comprant la part aliegotada de culpa que ens pertoca pel manteniment

d'un sistema imperfecte. Per això hi ha tantes modalitats que expressen la misèria urbana: el pobre que canta, traïge i distanciat com un rapso-la brechtlià; el pobre intimista, que apareix a vint centímetres de les nostres solapes i que ens fa la confiança de les seves necessitats; el pobre agenollat, histriònic imitador de la humiliació que ha fet de la seva postura una arma més agressiva que la navalla; el pobre músic, que sap que no hi ha res com el violí per obrir l'aixeta de la caritat pública; el pobre amb cartell, redactor d'epigrammes familiars que semblen postals de la dissort, com un monument amb llegenda biogràfica; finalment, el pobre que no ho sembla, aquell *alter ego* que vesteix com nosaltres hem vestit, que ens parla la nostra llengua, que encara es troba a la frontera que separa la dignitat i la necessitat i del qual ens allunyem com si fos la cura oculta de la memòria.

Després, els pobres amb nen. Probablement l'únic model d'iconografia sacra que deambulava per la ciutat. Cada pobre amb nen és una *beta* vivent i les seves carnes són els únics nostres expressius en un magneta de cares esbarrades. La ruta de la misèria pot interrompre's precisament en aquests nens que constitueixen l'*atrezzo* més eficaç de la mendicitat. Apropen-tar el nivell de vida d'aquests capti-ures júniors no vol dir disfraçar-se de bons santificants un cop cada quatre anys. Vol dir redistribuir la riquesa. Però això costarà de quinca manera.

Varios aspectos del barrio: cocina de un piso ocupado de la calle Tarantana, bolsas de basura en cualquier rincón y el centro de recogida de alimentos.

vesamos la Vía Layetana. El paisaje sigue siendo el habitual de la zona. Bolsas de basura reventadas, ratas, humedad. Calles sin sol. Eso es la Ciutat Vella. "La Barcelona que respalda las Ramblas a partir de la otra orilla del Barrio Chino", como la define **Manolo Vázquez Montalbán**, "la Barcelona romántica que se organiza en torno a la plaza de Medinaceli y de la plaza Sant Jaume, la Barcelona que ha dejado de ser gótica y que está recorrida por callejones para tuberculosos mal curados, artesanos lentos y viejos y niños que juegan entre la convalecencia y el colegio". En esa Barcelona que tanto ama **Vázquez Montalbán**, hay hambre. Aquí el problema no es ni la prostitución ni la

paldas del Moll de la Fusta, cuyo acondicionamiento ha costado cuatro mil millones de pesetas, muy cerquita de donde salieron los coches para el rally Paris-Dakar, hay hambre. El cuarenta por ciento de los habitantes de la Ciutat Vella no tienen trabajo. "Yo soy tornero fresador y mi mujer es pianista", nos cuenta **Fernando Sufrategui**. "Me quedé sin trabajo hace cuatro años y desde entonces no he encontrado nada. Unos dicen que soy demasiado mayor, otros que no conozco mi oficio. Se me acabó el subsidio de paro y ahora vivimos de las clases de piano que da mi mujer en un colegio del Valle Hebrón una vez por semana". **Fernando** habla con timidez. Le da vergüenza ser pobre. Vive en

coger y vender cartones, a cuatro pesetas el kilo, puede ser una actividad para sobrevivir.

s gatos. "Debo en todas las tardes del barrio. Y, si, muchos días me acuesto con hambre".

OS

ejos

Marta no quiere decir su apellido. "Me da vergüenza". Marta vive con su hijo de catorce años en un piso de la calle Tantarana. Un piso ocupado. "Me desahuciaron una noche de lluvia. Entré a mi casa y me encontré la puerta cerrada con un candado. Los vecinos me ayudaron a entrar en un piso propiedad del Ayuntamiento". Marta lleva trabajando cinco años. "Yo era bajadora sanitaria sin título. Me despidieron de la clínica y ya he vuelto a encontrar trabajo en ningún hospital. He hecho de limpiadora en una peluquería, cuidado de niños, vender pendientes en la costa... Si tuviera cien mil pesetas iría a comprar material para hacer bisutería en serio, pero mis vecinos no tienen dinero y el banco necesita un aval que no puede prestarme". Marta, como Paco, como Fernando, también habla con la mirada baja,

la voz queda: "Muchas noches me tengo que comer las uñas para engañar el hambre...".

Prudenci Sánchez, presidente de la Asociación de Vecinos del Casco Antiguo que ha realizado la campaña de recogida testimonial de alimentos "Aquí hay hambre", explica que "queremos justicia, no caridad, pero

ni el Ayuntamiento ni la Generalitat nos hacen caso. Prefieren tirar manzanas de casas viejas para construir un parking. Políticamente este barrio no es rentable, porque no se vota y porque la mayoría de los habitantes son viejos que no pueden pagar impuestos". Sí, es cierto. Viejos que pasan hambre. Hambre tiene esa anciana que lleva el carrito cargado de cartones al traperero de la calle. Un carrito que ha ido llenando toda la mañana, con paciencia, recogiendo aquí y allá un paquete de cigarrillos vacío, ese envoltorio de chocolate, ese cartón de empaquetar. El traperero paga a cuatro pesetas el kilo. Y la anciana a veces puede comprar una barra de pan que comparte miga a miga con un perro tan esquelético como ella. Hambre tiene ese viejo —lo de tercera edad queda para Pedralbes— que se gasta sus treinta y cinco pesetas en una botella de vino para engañar la gana, o cincuenta que ha sacado nadie sabe de dónde para comprar la "loto", su última esperanza. Ninguno de ellos quiere fotos. Nadie quiere hablar con la periodista. Hay dignidad en estas viejas espaldas, en estos pies menudos calzados

Marta: "Me despidieron de la clínica y no he vuelto a encontrar trabajo. Muchas noches me tengo que comer las uñas para engañar el hambre..."

con zapatillas y le se arrastran y pierden en esos agujeros oscuros como una maldición que ellos llaman "puerta". La puerta se cierra y cierra una miseria de la que ellos, sus culpables, sienten vergüenza.

Mientras tanto, la tragedia sigue

Mientras realizábamos este reportaje, sucedían estos hechos:

—Una prostituta del Casco Antiguo, barrio del Raval, Matilde López, de 36 años, mata a un vecino y hiede de gravedad a otro porque no le dejan inyectarse heroína en una escalera de la calle Codols.

—Tres mujeres del Casco Antiguo de Barcelona, detenidas por vender droga en sus chiringuitos de juguetes. María del Carmen Alberto, "La Canaria", vendía presuntamente Rohipnol en su tienda de la calle Escudillers. Concepción Castro, "la señora Conchita", vendía también presuntamente Rohipnol a los niños en su kiosko de la calle Alay. Cristina García vendía presuntamente hachís a los niños en una juguetería de la calle San Ramón.

—Redada de prostitutas en la calle Escudillers.

—Bili Ahouzon, ciudadano de Costa de Marfil, fue herido en la calle Escudillers. Gaber Zacaria Amhed, ciudadano egipcio, y Stefania Expósito, súbdita italiana, atacan con una espada samurai al ciudadano egipcio El Sayed Darwish Mahomed. En el plazo de dos horas, fueron apuñalados en la calle Escudillers el marroquí Elfene Hassane y el argelino Malek Bouzid. El ciudadano gambiano Mamadoo Camara, apareció apuñalado y muerto en una pensión de la calle Marqués de Barberá. Todos estos casos son, según la policía, ajustes de cuentas por asuntos de drogas.

—Un marroquí y una libanesa son detenidos en el Raval con armas y seis kilos de hachís.

—En el arco de San Ramón, al lado de las Ramblas, una joven apuñala a un hombre que se resiste a ser robado por el procedimiento del tiron.

—En libertad bajo fianza el policía que acompañaba a una mujer que recibió un tiro en la vagina que le causó la muerte en la pensión "Radio", del Raval.

Cobran 15.000 al mes y

se quejan, los ingratos

JOSE MARTI GOMEZ

LA Asociación de Vecinos del Casco Antiguo cerró la primera parte de su campaña "Aquí hi ha gana: Operació aliment solidari" con mesa redonda y el coloquio consiguiente.

Fue durante el coloquio cuando los representantes de la Generalitat y del Ayuntamiento pudieron darse cuenta de lo excitado que anda parte del personal. El hombre de la calle que apechuga con los flecos de la crisis empieza a pasarse por los forros de la palabrería del político profesional. Frases como "hemos salido del túnel", "el 92 será el gran año de Barcelona" o "el Titanic fue un transatlántico y Barcelona ha sido sólo un submarino" a la gente que lo pasa mal, provocan reacciones viscerales que llevan a una peligrosa generalización (peligrosa para la democracia): "Todos los políticos son unos mangantes".

El ciudadano A., cargo de confianza del alcalde, que estaba entre el público asistente y es hombre de fina y experimentada sensibilidad política, ya debió tomar buena cuenta de que ni el Ayuntamiento ni la Generalitat son, en estos momentos, instituciones que, en el Casco Antiguo o el Raval, gocen de la admiración de la ciudadanía por su política social. El ciudadano A. imagino que también recogería las palabras del hombre cincuentón, fontanero de profesión, aunque en

paro y sin subsidio:

-Tengo cuatro hijos y todos, como yo, están en el paro. Algunas veces pienso que ya somos suficientes para formar una banda armada y poder ir atacando por ahí.

Es una sugerencia potencialmente interesante y una buena solución para ir tirando, en tanto las múltiples, burocratizadas y economicistas adminis-

traciones van discutiendo sobre si es o no conveniente hacer caridad, poner parches, ser paternalistas con los que pasan hambre, o no tienen dinero para pagar una vivienda, o ven cómo en la Barcelona que se pone guapa, capital de la Cataluña que avanza hacia el futuro, se quedan sin luz, sin agua y sin gas porque un mal día la compañía les corta el suministro, ajena a la problemática del usuario que no tiene trabajo o percibe una jubilación de las que hacen preguntarse a uno cómo es posible vivir con esa cantidad a lo largo de un mes.

Viven. Sobreviven, sería mejor decir. Y lo hacen con dignidad. Una asistente social me contaba que cada día ve a un anciano que completa su parva jubilación recogiendo cartones con un carro de mano. Un día, la asistente social se le acercó y quiso darle veinte duros. El anciano los rechazó:

-Entre lo que cobro de jubilación y lo que saco con el cartón, todavía tengo para el bocata, señorita.

Los que se jubilaron antes de 1972 cobran pensiones misérrimas. En 1986 eran 29.800 pesetas. Ahora, 31.590. Los que viven con esa cantidad son muchos, muchísimos jubilados esparcidos por la toponimia urbana de Barcelona. Unos cuarenta mil ciudadanos todavía lo pasan peor: son los que perciben 15.120 pesetas mensuales. Y hay otro sector, el de la gente que al cumplir los 65 años no tenía cotizaciones recientes pero sí 1.800 días antes del 1 de enero de 1967, que percibe 23.430 pesetas.

Y se quejan, los ingratos. Les da la Administración 15.120 pesetas, o 23.430, o 29.800, para pasar el mes, y dicen que no llegan, y los que no están acobardados por su situación increpan a los representantes de las instituciones que les piden "paciencia, no se puede hacer todo de golpe, hay muchos problemas", y ellos replican "menos gastos suntuarios, menos proyectos faraónicos, menos viajes oficiales, más sensibilidad social".

Menos comidas en restaurantes de lujo, pagando el contribuyente para

En el Casco Antiguo hay hambre, y la campaña organizada por la Asociación de Vecinos intenta paliarla con urgencia

que almuerce opíparamente cualquier funcionario de tres al cuarto. ¿Sería capaz el Ayuntamiento, sería capaz la Generalitat, sería capaz la Corporación Metropolitana de hacer pública la cuenta de gastos en restaurantes a lo largo de 1986?, podrían preguntar los jubilados y los parados sin subsidio desahuciados de sus viviendas, en muchos casos insalubres, con las ratas usando las camas como ratódromos y las ventanas sin cristales porque no hay dinero para reparar lo que, día a día, se va rompiendo.

-No hay que hacer beneficencia, dicen desde las instituciones oficiales.

-La beneficencia es negativa y no soluciona el problema, insisten los voceros.

-Y ¿cómo es posible que, con lo poco que cobraba, todavía cobre menos al no ser compatibles las pensiones de viudedad y jubilación?, pregunta la pobre viuda, que se calienta los días de frío envolviéndose las piernas con papeles de periódicos y bolsas de plástico.

-Nos hemos de habituar a que cada día habrá más pobres, dicen los que estudian sesudamente las estadísticas.

-El Estado del bienestar, el Estado-papá, ha terminado, anuncian los que viven como marajás gracias al erario del estado-dios.

-Tengo 67 años, no cobro jubilación, no tengo trabajo, no estoy suficientemente enfermo como para acceder a una pensión asistencial y, además, no tengo los 69 años que prescribe la ley para tener derecho a las 15.120 pesetas mensuales del FAS. ¿Qué hago?, inquiera el ciudadano X., empadronado en Barcelona y que un

día, ya muy lejano, tuvo sueños.

Podría coger una metralleta y con cinco más, en su misma situación, dedicarse al bandolerismo. No lo hará. Como el coloquiante en el acto organizado por la Asociación de Vecinos del Casco Antiguo, tal vez habrá pasado por su cabeza alguna idea semejante pero se quedará quieto, avizorando el futuro con esperanza, el muy imbécil, de sobrevivir hasta los 69 años, de caer enfermo de forma clínicamente irrefutable y así poder lograr las 15.120 pesetas mensuales que le permitirán vivir miserablemente hasta 1992, para poderse emocionar el día que vea la inauguración de los Juegos Olímpicos en el bar de la esquina, frente al televisor, bebiendo un vaso de tinto con gaseosa y mascando unos cacahuetes.

Para mucha gente la jubilación es un corte traumático. Ese corte se agrava, dicen los expertos, cuando las jubilaciones que se perciben son precarias. El sentimiento de inseguridad se incrementa e incluso los que sobreviven en la crónica urbana de Barcelona con 24.065 pesetas, procuran ahorrar algo "por lo que pueda pasar".

SON tan dignos, están tan impregnados de una cultura, que hasta pagan el entierro a plazos aunque se queden sin comer. Con lo fácil y barato que resulta quedar de cuerpo presente y a la espera de que el Ayuntamiento apechugue con los gastos de sepelio y nicho, que no va a dejar por ahí los cadáveres de sus ciudadanos por más insolventes que éstos sean. "La Generalitat se compromete a solucionar todos los problemas del barrio", dijo el representante de la Generalitat en el transcurso de la mesa redonda.

En la sala se oyó una inmensa risotada colectiva. Una risa amarga. La risa de los que hace tiempo perdieron la inocencia y ahora empiezan a recuperar la capacidad de rebeldía. ■

Un frío y estadístico desahucio es la más penosa dificultad para quien ya de por sí carece de todo

¿Cómo podrá vivir un jubilado todo un mes con quince mil pesetas, si es que las cobra?

Vintró diu que el PSUC és la veu racional enmig de la follia

Les eleccions municipals, eix de la reunió del comitè central

Barcelona / Jaume Collell

◇ Eulàlia Vintró, cap de llista d'Iniciativa per Catalunya (IC) a Barcelona, va afirmar ahir que "el PSUC és la veu racional enmig de la follia partidista", en donar a conèixer a la premsa els resultats de la reunió del comitè central del partit, celebrada al matí. La situació política i els eixos programàtics de les eleccions municipals van ser els punts fonamentals que van abordar-se a la reunió. La coalició IC està integrada pel PSUC, el Partit dels Comunistes de Catalunya, l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra i independents.

En el resum informatiu Vintró també dir que el PSUC "només formarà part d'un govern d'esquerra" i que "la dreta no té

cap possibilitat de governar a Barcelona, i quan dic dreta dic Cullerell".

Si Rafael Ribó va parlar de racionalitat per combatre el confusióisme entre CiU i el PSC "amb la cortina de fum de la qüestió metropolitana", Eulàlia Vintró també en va parlar per referir-se a la confrontació bipersonal entre Cullerell i Maragall. En l'exposició dels eixos programàtics per les eleccions municipals, Vintró va dir que fer servir la greu situació social de la ciutat vella era un "aprofitament indigne", i encara més haver convocat un dinar per parlar de la campanya "Aquí hi ha fam".

Una via pròpia parlamentària

En el capítol de les Olimpíades, Vintró va remarcar que cal

"evitar que els Jocs siguin un negoci especulatiu", i després va reclamar la dotació pressupostària perquè la descentralització de la ciutat sigui un fet. Joan Saura, responsable de política municipal del PSUC, va valorar positivament la gestió dels vuit anys d'ajuntaments democràtics i va advertir que els nous consistoris estrenaran la Llei d'Ordenació Territorial (LOT).

El secretari general del partit, Rafael Ribó, havia presentat abans un balanç de política general per insistir en "la via pròpia" que el PSUC mantindrà en el debat de la LOT. Ribó també va proposar "articular les mobilitzacions socials en allò que tinguin de transformació, malgrat que en alguns casos es tracti d'aplicar una política liberal"

Aquestes mateixes declaracions aparagueren a "EL PERIODICO", "EL PAIS" i a L'AVUI" el mateix dia.

Març i abril 1987

AQUI HI HA GANA

Al darrera de les grandiloqüents notícies d'inauguracions del moll de la fusta, de les obres de la Casa de Caritat, o els problemes d'aparcament del Liceu o del Palau de la Música, es consoliden els ghettos de la Ciutat Vella, poblats per gent amb greus problemes, que van des del deteriorament del comerç tradicional fins a la gent que acut cada dia a les botigues de menjar o a l'Associació de Veïns perquè té gana.

Això diu l'Associació de Veïns del Barri Antic. I diu també que en deu anys s'han aconseguit 127 pisos nous o rehabilitats, però que en el mateix temps 9.000 veïns han marxat, cansats, i -ho subratillo, perquè és molt important- altres més problemes els han reemplaçat.

I la declaració definitiva: en aquest barri ja estem cansats d'amor per les nostres pedres i d'indiferència hipòcrita per la seva gent.

L'Associació de Veïns del Barri Antic s'ha decidit a fer una denúncia clara amb la campanya Aquí hi ha gana i organitzant una operació aliment solidària, una recollida de menjar la primera setmana de febrer a l'antic cinema Triunfo, al carrer del Rec Comtal. Si l'operació obté un resultat suficient es posaran en marxa iniciatives concretes -com un centre d'assessorament i menjador- indiscutiblement útils, però per damunt de tot es tracta de divulgar, a través d'aquests actes simbòlics, una situació real.

Es terrible haver de reconèixer que en aquesta ciutat que s'il·lusiona globalment amb el seu futur hi ha bosses de misèria que van empitjorant; sempre hi ha hagut desvalguts en la nostra societat -i en totes les societats-, però costa d'admetre que avui dia es puguin anar consolidant nuclis de pobresa total, que marginen tants habitants de les atencions culturals, higièniques, educatives, etc., que té dret a rebre tot ciutadà. A la Ciutat Vella és on hi ha més barcelonins sense feina, sense serveis elementals - aigua, electricitat- perquè no els poden pagar, sense diners per a menjar. I aquesta situació desastrosa no és conseqüència, temporal, d'un fet singu-

lar i catastròfic, sinó que ja és arrelada per la incapacitat de l'Administració pública de resoldre-la. A vegades, alguns exponents d'aquesta població desassistida pugen a la ciutat normal, i nosaltres ens anguniegem. Ens anguniegem perquè pertorben la imatge o la convivència, més còmoda, dels nostres barris, però no ens anguniegem per tot allò que hi ha al darrera d'aquests intrusos i que no veiem: els nuclis de la Barcelona miserable. Els intrusos poden ser recollits paternalment o ésser duts a comissaria, però els barris deprimits, les fàbriques de malestar continuen sense rehabilitació.

La inseguretad ciutadana no és, en el fons, que et puguin robar al carrer de Muntaner. L'autèntica inseguretad ciutadana és l'existència d'extensos sectors de població sense els drets mínims.

Es fan alguns esforços, d'acord. Salvem sempre la bona voluntat dels qui la tenen. Però no n'hi ha prou. Això és el que proclama l'Associació de Veïns del Barri Antic, i segur que hi estan d'acord d'altres barris urbans. Aquí hi ha gana. . . Sí, però no tan sols hi falten aliments materials; hi falta el ressò eficaç i permanent d'una presa de consciència col·lectiva.

JOSEP Mª ESPINAS
Diari Avui

POBRES

(Per a llegir poc a poc)

A l'Estat Espanyol hi ha 8 milions de pobres. Aquesta és l'esgarrifosa constatació al Seminari sobre Pobresa que ha organitzat Càritas recentment.

Es considera pobre aquell que rep menys de la meitat de la renda mitja anual.

Més del 20 % de famílies de tot l'Estat ingressen mensualment menys de 43.756' - Ptas.

Vuit milions de persones cobren entre dotze i quinze mil pessetes mensuals. I set-centes mil no guanyen més de cinc mil pessetes al mes.

L'atur genera dos milions i mig de pobres (un de cada dos aturats és un jove, i un de cada dos joves està aturat). Entre els vells, les minories ètniques i els estrangers prolifera també la pobresa. Hi ha 720.000 estrangers a tot l'Estat, dels quals 526.000 provenen del Tercer Món i de Portugal, dels que 360.000 estan indocumentats.

Però encara, els més pobres d'entre els pobres vaguen pels carrers. Entre aquests, hi ha

EDITORIAL

Barcelona i el cognom de la misèria

Des del moment en què l'Associació de Veïns del Casc Antic de la ciutat va endegar la campanya «Aquí hi ha gana», els mitjans de comunicació s'han fet ressó constant de la problemàtica de marginació existent a diversos indrets de Barcelona. I no és que aquesta Barcelona de segona, tercera o quarta categoria s'hagi descobert ara, precisament, en què s'està immers en l'apassionant repte col·lectiu del 1992 o en què ens trobem en portes d'un nova contesa electoral per l'alcaldia. No, el que passa és que la consciència ciutadana necessita que, de tant en tant, se la «desperti» amb algun toc d'atenció. I no en va, per això, existeixen les associacions de veïns, encara que els darrers anys hagin entrat en una mena de letargia popular.

Sigui com sigui, aquesta Barcelona del Camp de la Bota, de la Perona, del Casc Antic... i les Barcelones marginals particularitzades dins cadascun dels barris de la ciutat, aquesta Barcelona existeix, sobreviu allunyada de les «realitats» oficials de cada dia. És la ciutat que no va endavant, ni és «més que mai», ni viu les festes de la Mercè, ni el Carnestoltes, ni Sant Medir ni les festes majors dels districtes. És una ciutat que no pot sentir-se identificada amb el projecte olímpic, perquè els seus problemes passen per la diària i real subsistència. Una ciutat de barraques o edificis que cauen a trossos, de promiscuitat, de delinqüència, d'agressions, de solituds, de brutícia i rates, una ciutat estranya, amb tots els elements que ocasionen que, precisament, perdi el seu nom de ciutat.

I davant de tot això, s'hi troben les institucions públiques passant-se vergonyosament la pilota d'unes mans a les altres, tirant-se per la cara les suposades competències de cadascú, utilitzant electoralment la misèria i filosofant sobre on acaba la caritat i on comença la justícia. Cal preguntar-se, però: hi ha alguna institució pública a qui no competeixi el fet que uns ciutadans passin gana? O, qui serà el culpable si cau alguna casa apuntalada a la Ciutat Vella? O, a qui afavoreix «electoralment» que les rates es passegin per les agres teulades d'una barraca del Camp de la Bota, sigui quin sigui el partit a què pertanyi el polític responsable del tema? O, es pot anar més lluny i interrogar-se sobre les dràstiques diferències entre els pressupostos de Cultura i els de Serveis Socials, o sobre el fet que Barcelona «posi guapes» les façanes de l'Eixample, mentre queda una sola barraca als barris perifèrics de la ciutat, o sobre els diners utilitzats per a mil-i-una exposicions «de prestigi» cantant les excel·lències d'una àrea municipal o una direcció general de la Generalitat.

Desenes de preguntes, d'interrogants dramàtics que sorgeixen, inevitablement i sense demagògia, per poc que qualsevol es pari cinc minuts a reflexionar sobre aquesta altra Barcelona que no pot promocionar-se internacionalment, encara que arreu del món existeixen nombroses «sub-ciutats» com aquesta.

No es tracta d'exigir responsabilitats a cap programa polític. És molt més que això: es tracta de reivindicar la no conculcació dels drets fonamentals de l'home, de postulats constitucionals tan bàsics com una sanitat, un habitatge o un treball dignes. I no perquè Barcelona organitzi dignament unes olimpíades l'any '92, sinó perquè aquesta ciutat assoleixi l'absoluta dignitat que li pertoca i que no tindrà mai, per molts viatges de promoció que es facin als Estats Units.

Es tracta que a Barcelona desapareguin, definitivament, aquelles zones on encara els ciutadans conscients han d'abaixar el cap i negar-se a ells mateixos, tant íntimament com unítil, la pertinença individual a aquesta ciutat. Es tracta, també, d'eradicar zones marginals que ho són tant per la insuficiència institucional com pels petits o grans brots de racisme més o menys encobert que s'hi produeixen.

Es tracta, en definitiva, que només hi hagi una ciutat amb el legítim orgull de dir-se Barcelona, i sense l'escandalós cognom de la misèria.

Allà on s'acaba la ciutat dels prodigis

Ciutat Vella: la presó dels marginats

De la comercial i marinera Ciutat Vella dels segles XII al XVI només queden avui els fastuosos palaus del carrer Montcada i les esglésies gremials com Santa Maria del Mar. El 1987 el districte, format pel Casc Antic, Barri Gòtic, Raval, Barceloneta, pateix el més gran procés progressiu de marginació de tot Barcelona.

Amb una població d'uns 120.000 habitants (aproximadament, ja que es una zona de gran mobilitat), el 40% es troba sense feina. Té la taxa més alta d'ancians que viuen sols de tota la ciutat. Cada dia es produeix com a mínim un desnonament per manca de pagament de lloguer. Són constants les interrupcions de subministraments domèstics (aigua, gas, electricitat...).

Aquesta situació provoca malalties greus. Un alt percentatge de persones no rep cap tipus d'assistència sanitària, i s'acumulen diagnòstics sense curació: famílies senceres pateixen tuberculosi i malalties mentals. Hi ha un alt índex de mortalitat infantil i l'esperança de vida és inferior en deu anys a la de la resta de Barcelona.

Aquí es recullen a casa seva més d'un centenar d'ancians morts cada any. S'arriba sovint a situacions límits, com la de la prostitució de nens a partir dels set anys, sense comptar la ja habitual de joves, adults i ancians, que molt freqüentment pateixen algun tipus de malaltia venèria. Així, no és d'estranyar que l'absentisme escolar dels nens sigui habitual.

La degradació urbanística és un fet palpable per a qualsevol visitant. Els edificis en runes serveixen d'abocadors d'escombraries on les rates fan el seu niu, amb totes les conseqüències sanitàries que això comporta.

El percentatge d'immigració és el més alt de la ciutat: minories racials d'àrabs i negres sense mitjans econòmics i laborals conviuen amb onades d'aturats que han estat expulsats de les seves cases en altres barris de la ciutat i han vingut a buscar refugi a les barates pensions de la part baixa de la ciutat.

L'Associació de Veïns opina

«Aquest barri s'està convertint en una veritable illa de pobresa creixent», opina

Allà on s'acaba la ciutat dels prodigis

Les condicions dels habitatges no faciliten una ja difícil manera de viure

L'Associació de Veïns del Casc Antic: «En aquestes condicions, ningú no es pot mostrar sorprès que es generin les anomenades conductes antisocials, tant les actives (delinqüència) com les passives (mendicitat), que sembla ser l'únic que preocupa l'Administració i la població benestant.

Assistim cada any al vergonyós espectacle de la reducció progressiva dels pressupostos de les Administracions públiques dedicats a les atencions socials i serveis personals, amb el pretext de la manca de competències, o la suposada inoperància dels ajuts individualitzats.

El motiu de fons d'aquesta política institucional no és altre que la baixa rendibilitat política de les atencions socials a uns sectors de població sense representació i amb escassa capacitat de reivindicació col·lectiva i per tant de presència pública.

**A. de V. del Casc Antic:
«L'Administració Pública
redueix a caritat
institucionalitzada, aleatòria i
arbitrària, el que haurien de ser
drets reconeguts i garantits»**

El tractament de la població marginal o neo-marginada queda reduït al manteniment d'una mínima xarxa assistencial (assistents socials, educadors), uns migrants recursos als districtes, unes quantes operacions d'imatge (com les anomenades Oficines del Benestar Social de la Generalitat), per una banda, i per l'altra un costós reforçament de mecanismes institucionals de contenció i repressió.

quan la marginació esdevé «inseguretat ciutadana» o molesta per a la bona imatge de la ciutat, com les conegudes operacions d'eradicació i desplaçament de la mendicitat i la prostitució urbana.

En altres paraules: l'Administració Pública redueix a caritat institucionalitzada, aleatòria i arbitrària, el que haurien de ser drets reconeguts i garantits»

Aquests són els motius pels quals l'Associació de Veïns del Casc Antic va iniciar la campanya «Operació Aliment Solidari». «El nostre objectiu no es substituir les institucions que habitualment fan aquesta feina». Durant el temps que va durar la campanya (2-1-87 fins al 8-2-87), van recollir 25 tones d'aliments i 5 milions de pessetes, que pensen gastar en un projecte en vies d'estudi, preparat per un economista, un sociòleg i una assistenta social, que dotarà el barri d'un menjador de tipus cooperatiu. L'alcalde Pasqual Maragall, en vista de la gran repercussió de la campanya a la premsa, els va anar a visitar i va reconèixer el seu fracàs en la gestió del barri.

Una altra de les institucions que ofereix serveis al districte és Càritas Diocesana. Presta uns serveis socials de base, el seu objectiu és «donar solucions concretes a problemes concrets». Té un grapat de professionals al seu servei (assistents socials, advocats, economistes, sociòlegs, psicòlegs, etc.).

Els tres eixos sobre els quals treballen són principalment els infants i les seves famílies, els vells, donant prioritat als beneficiaris del Fons d'Acció Social, i els aturats, especialment pares i mares de família amb responsabilitats, i també els joves.

Una assistenta social explica que «es tracta no només de tancar forats, sino d'aconseguir solucions col·lectives».

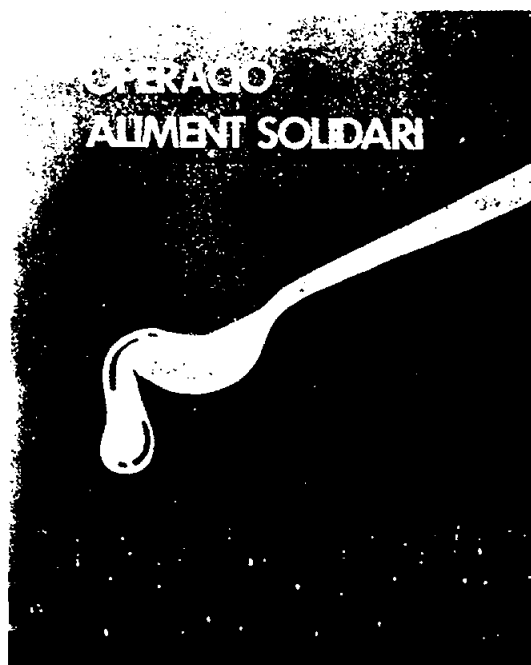
A més a més de Càritas hi ha una institució anomenada «L'hora de Déu» que s'ocupa principalment de l'ajut directe i resol els problemes més greus i puntuals.

«Sembla ser que l'ajuntament pensa rentar la cara a la zona abans del '92, però no te cap solució real i els veïns ens sentim presoners del barri». Així s'expressa un senyor que va néixer aquí i morirà aquí.

Mari Luz Abad

Operació Aliment Solidari

AQUÍ HI HA GANA!

A l'Associació de Veïns del Casc Antic s'ha iniciat una campanya titulada «OPERACIÓ ALIMENT SOLIDARI» la qual, entre altres fites, s'ha proposat d'aconseguir la creació d'un menjador-centre dietètic.

Com a dades indicatives comprovades podem donar les següents: El 40% dels seus habitants és en atur, molts d'ells no subsidiat; diàriament un d'ells es afectat de desnonament per falta de pagament dels lloguers i freqüentment són víctimes de la interrupció dels suministraments domèstics (aigua, gas i electricitat) també per manca de pagament dels rebuts.

L'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona no pot quedar-se al marge de la iniciativa, li dóna suport i demana el recolzament dels col·legiats. Les aportacions es poden ingressar al compte número 01.5555.89 de la Caixa dels Advocats de Catalunya.

EL DAVANTAL DEL BRUSI

La revolució

Ningú no es va esverar davant aquelles tanques vermelles i aquells espais als diaris que anunciaven la revolució. La revolució és allò que abans feien els oprimits quan deien prou. Pel que es veu, ara la revolució és un nou model d'automòbil. La revolució que ens anunciaven tan roja no se la va creure ningú. I això va ser per dos motius: els revolucionaris, si és que en queden, no tenen diners per contractar tanques i anuncis a la premsa, i els pàries de la terra ja només confien en l'UNICEF, Càritas o els organitzadors de la campanya Aquí hi ha gana.

Això ho sap la gent benestant, que es va quedar tranquil·la a casa. Ningú va córrer al banc a retirar els calés i ningú va acaparar aliments. La gent benestant, que viu als barris alts, només es va esverar quan van dir que li tallarien l'aigua. — Josep Pernau.

TRIBUNA DE LA PAU

Joan Gomis (*)

Una altra dimensió de la pau

La iniciativa ha assolit un ressò important: l'Associació de Veïns del Barri Antic de Barcelona va donar un crit d'alarma i va endegar la campanya «Aquí hi ha gana. Operació Aliment Solidari». La situació en molts aspectes lamentable del barri no era cap secret per a ningú que conegués un xic aquells carrerons, perquè era i és per quedar esferèit. Però tenim tendència a no voler fer cas de les coses desagradables i aquell grup de veïns va haver de donar la campanada de la seva campanya per atraure l'atenció.

La campanada de recollir simbòlicament aliments, de recollir diners per endegar algun menjador o centre de recursos, de sortir als mitjans de comunicació i de posar en evidència el fracàs que aquella situació significa per a les nostres institucions públiques, sovint triomfalistes com tot poder té tendència a ser, i per a la societat tota, va aconseguir cridar l'atenció, que era allò que volien com a primer objectiu els organitzadors de la campanya. Primer pas per urgir mesures que milloressin la situació tan dramàtica de força persones del barri.

La campanya no va caure bé a cap dels dos cantons de la plaça de Sant Jaume. I és lògic, perquè a ningú no li agrada que li facin crítiques i que diguin que hi ha coses sota la pròpia responsabilitat que van malament. Hi havia el perill que els partits es passessin la culpa mútuament, ocupació que els plau molt i que és ben humana, i diguessin cadascun que ells sí que treballaven bé en aquest camp de la misèria i de la marginació. Sembla que, si més no en part, tots han acabat reconeixent, públicament o privada, que caldria fer molt més en aquests aspectes, i potser reconeixent, en el seu fur intern, que allò que se'n diu prioritat no la té pas el Quart Món en els seus programes, preocupacions i pressupostos.

Al debat públic que van convocar els organitzadors per cloure la primera etapa de la campanya, vaig dir que les nostres institucions públiques feien realment coses pels miserables i marginats, i que als partits hi havia persones interessades en aquests problemes, però que feien menys d'allò que cal. Precisament al debat hi van participar sengles representants invitats de la Generalitat i de l'ajuntament de Barcelona, persones, ambdues, que compten entre aquelles sincerament interessades. Però, precisament per ser-ho, també ells, en públic i potser encara més en privat, reconeixien que calia fer molt més.

Intervencions crispades

El debat va ser llarg i interessant, encara que durant el col·loqui hi va haver algunes intervencions crispades, i potser més pel fet que havien acudit aquells representants de les institucions públiques que feien el paper de dolent de la pel·lícula. El feien, i cal afegir-hi que són el dolent de la pel·lícula si no oblidem que les nostres institucions són políticament democràtiques, representatives, i que com a representants elegits reflecten

«És evident que en general la nostra societat no té entre les seves prioritats l'atenció realment decidida als mals, problemes i mancances del nostre proper Quart Món».

de la societat. I és evident que en general la nostra societat tampoc no té entre les seves prioritats l'atenció realment decidida als mals, problemes i mancances del nostre proper Quart Món —com tampoc no la té en l'ajuda al Tercer Món llunyà—.

Ara bé, era una part d'aquesta societat que protestava per això. Una part representada per aquella Associació de Veïns, i les altres entitats i persones que van aconseguir mobilitzar perquè els féssim costat. I amb la seva iniciativa palesaven que el nostre Quart Món, que evidentment no està només limitat al Barri Antic barceloní, és un obstacle a la pau veritable de la sèrieta catalana. Evidentment i sortosa, a Catalunya no hi ha guerra ni conflictes bèl·lics. Però la desatenció greu als pobres i als marginats provoca i manté conflictes que normalment resten amagats perquè ningú no té gaire interès que aflorin a la superfície. A vegades, com ara, surten a la llum aquests conflictes i veiem les esquerdes ombrívols que hi ha a la nostra pau. Per això l'oportunitatíssima campanya d'aquests amics del Barri Antic barceloní, es pot dir que ha estat també una campanya pacifista.

La comisión mixta de Ciutat Vella celebró una primera reunión para marcar sus objetivos

La comisión mixta encargada de estudiar de forma integradora todas las actuaciones que se llevan a cabo en el distrito barcelonés de Ciutat Vella, tanto desde un punto de vista urbanístico como de prestación de servicios personales, se reunió por primera vez el pasado martes. Esta comisión está integrada por representantes del Ayuntamiento de Barcelona, la Generalitat de Cataluña, la Corporación Metropolitana (CMB) y las entidades cívicas de Ciutat Vella.

Por espacio de tres horas y media y con asistencia de una docena de representantes de las diversas partes integradas, la comisión intentó delimitar sus propias funciones. En primer lugar, se aprobó la necesidad de concretar un plan urgente en materia de servicios sociales. También se acordó asumir el papel de agente coordinador de las distintas políticas que sobre servicios sociales desarrollan en este distrito las diferentes instituciones.

Por último, se aprobó que esta comisión mixta sea el órgano encargado de vigilar las inversiones destinadas a actuaciones urgentes en el entorno de Ciutat Vella, así como de marcar las prioridades de actuación.

Doscientos millones para actuaciones urgentes

En este sentido, ya hay consignados doscientos millones, aportados al cincuenta por ciento entre Ayuntamiento y Generalitat, para este tipo de actuaciones. Cuando se agote este montante, está previsto que la cifra se incremente en función de las necesidades.

En su primera reunión, la comisión mixta de Ciutat Vella acordó convertirse en un órgano ejecutivo y repetir sus sesiones, al menos, una vez al mes. De esta forma, ya está convocada una segunda reunión para principios del próximo mes de abril.

La comisión fue creada a iniciativa del alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, en la reunión que mantuvo a principios de marzo con las diferentes entidades del distrito, que soporta los mayores

EL PAIS

DOMINGO

Juan Pérez Ortega es un parado de larga duración. Su mujer, Carmen, está enganchada a la heroína. Pertenecen al cuarto mundo metropolitano.

JOAN SANCHEZ

Tener o no tener

Una de cada siete familias españolas vive en la pobreza

PXAVIER VIDAL-FOLCH
ALEX RODRIGUEZ

ese a la recuperación económica y al tirón general del conjunto del país, nos estamos dejando en la cuneta a varios millones de españoles", comentaba recientemente con pesar un ministro socialista. En España hay ocho millones de ciudadanos a los que se puede considerar técnicamente como pobres, es decir que obtienen unos ingresos inferiores a la mitad de la renta per cápita, según datos de Cáritas Española.

— "Dios aprieta, no ahoga, pero te deja colgado", se lamenta Juan Pérez Ortega, mientras en su habitáculo, "peor que una cueva", según él mismo, en un extrarradio metropolitano, ruge desde el casete a pilas Carmen, de Paquiri: "Pero ella se fue de mi lado. Dejándome tan sólo el recuerdo Carmen Carmen dime dónde estás que quiero verte...". Carmen, su mujer, que desde hace cuatro años trabaja en una

barra de alterne, se ha marchado de casa otra vez. Juan está parado y ella colgada de la heroína. Los tres hijos, por los caminos de Cáritas.

La pobreza es pobre hasta en datos. No se sabe exactamente cuántos ciudadanos españoles están afectados. Tampoco cuántos de ellos son atendidos por los servicios sociales de administraciones y organizaciones privadas. Lo indiscutible es que "ser pobre es considerado por muchos que lo son, y por la mayoría de los que no lo son, como algo desagradable", como ha escrito con ironía y agudeza el profesor John K. Gaibrath.

— "Me quedé parado otra vez. Comenzamos a acumular recibos y, cuando llevábamos un año sin poder pagar el alquiler, nos desalojaron", explica Juan García, ciudadano adscrito a la pobreza de siempre y al desempleo en más de seis ocasiones. Sus tres hijos son la Carmen, que tiene ahora 13 años, la Juani, que tiene ocho, y el Antonio, el pe-

queño, de seis años. Una de tantas veces Juan Pérez robó para obtener viveres.

Pagó el delito con 12 días de cárcel. Cuando los hijos llegaron a la organización benéfica que les cobija desde hace dos años, estaban "completamente desnutridos y desatendidos higiénicamente", dicen los profesores de la escuela. "En el recreo, Antonio se quedaba absorto mirando los bocadillos de sus compañeros". Juan mide 1,85 de altura. Carmen le ha vuelto, con los brazos pinchados. Juan García tiene una cueva y es carne de estadística.

La estadística es dura. Los 8 millones de españoles situados por debajo del umbral de pobreza que contabilizaba Cáritas en 1984 son los que ingresan "la mitad del ingreso medio per cápita, es decir unas 12.647 pesetas mes" para dicho año, partiendo de que la renta media anual era de 303.516 pesetas.

Estos ocho millones pueden reducirse o aumentarse, entre

cinco y 12 millones, según concluye un estudio oficioso que maneja la administración, y que incorpora el elemento subjetivo: el número de personas que tienen la sensación de estar en situación de pobreza.

LA FRONTERA

Una aproximación numérica más acabada, realizada en 1986 por Javier Ruiz-Castillo, catedrático de Teoría Económica de la Universidad de Zaragoza, concluye en una cifra cercana a los 6,3 millones de personas afectadas de pobreza en España. Ruiz-Castillo ha estimado el nivel de bienestar en términos de consumo, a través del gasto realizado, sobre la base de la Encuesta de Presupuestos Familiares de 1980-81.

Su estudio sitúa la línea de pobreza en 110.188 pesetas anuales de gasto por persona, y

"esta elección implica que el 17% de la población española o el 14,4% de los hogares ha de ser considerado como pobre", concluye. El 17%, de 37 millones de ciudadanos, esto es, 6,3 millones de pobres.

Es decir, aproximadamente uno de cada siete hogares, "cerca del 15% de las familias españolas viven un estado de extrema necesidad", como indica Luis Vila, director de Investigación de la Dirección general de Asuntos Sociales del Ministerio de Trabajo.

La familia Tortajada es una de ellas.

— "Estas latas me las dan en los pueblos por donde pido", explica Juan Tortajada al enseñar su despensa. Tiene 37 años, lleva parado desde que tenía 23, cuando cerró la panadería en la que trabajaba. Vive en un chuchitri a 15 minutos de la Rambla barcelonesa, en compañía de su madre, de un hermano mayor, también parado, y de su hija pequeña, de cinco años.

Pasa a la página 2

INFORME

Viene de la página 1

Hace diez meses que debe el alquiler, 3.000 pesetas mensuales. Su madre, Antonia, comparte la habitación con su hijo mayor. Se acurra con una vela. "No tenemos luz desde toda la vida".

La pobreza es vieja. Y también es viejo el interés por ella. Pero desde las antiguas preocupaciones, muchas veces teñidas de espíritu benéfico, hasta una auténtica política social han pasado muchos siglos.

El moderno Estado del Bienestar hace un gran esfuerzo para satisfacer las necesidades básicas. Entre 1960 y 1975, en los países de la Organización para la Cooperación y el Desarrollo Económico (OCDE) "los gastos sociales aumentaron más aun que los gastos públicos en general, y casi doblaron en su ritmo de crecimiento al Producto Interior Bruto (PIB)", como ha escrito el profesor Demetrio Casado. Dichos gastos pasan de representar un 14% del PIB en 1960 a un 22% en 1975.

LA NUEVA POBREZA

Quizá estas enormes transferencias a los sectores menos favorecidos abonan la difusa conciencia de que poco menos que han dejado de existir. El caso es que, cuando la Comunidad Europea pone en marcha su primer programa sobre la pobreza, en 1975, y realiza una encuesta, en 1976, la mayor parte de la población europea (un 53%) considera que no hay gente en la miseria, o en todo caso, no saben si la hay.

Esta inconsciencia sobre los excluidos es mayor en los países más ricos, como Dinamarca (un 84%) y Holanda (76%). Ignoran una realidad que está a la vuelta de la esquina.

Lo que provoca ahora una nueva atención sobre la cuestión es que "los mecanismos tradicionales de lucha contra la pobreza cada vez sirven de menos", considera el sociólogo Jordi Estivill. Surge la nueva pobreza o el *cuarto mundo*, poniendo en cuestión algunos de los tradicionales presupuestos básicos del Estado del Bienestar, que pretendía una redistribución más igualitaria de la renta y una cobertura universal de las necesidades básicas de la población.

A las categorías de *pobres tradicionales*, formadas por ancianos, minusválidos, inmigrantes, minorías étnicas y analfabetos, que configuraban el tipo indigente del pobre mendigo, la nueva pobreza les añade otras. Es una especie de modernidad de lo antiguo.

El nuevo pobre nace con los efectos de la crisis económica de los setenta. "En muchos casos son nuevos pobres personas que han tenido recursos, plena salud, capacidad profesional y un buen nivel de vida, y que recibieron buena educación, y que sin embargo ahora apenas tienen recursos. Los nuevos pobres típicos son los parados de larga duración y las madres solteras, figuras que antes no existían y ahora sí", explica Vila.

La nueva pobreza es nueva porque ha aparecido de nuevo, pero en algunas de sus manifestaciones coincide con la tradicional: escasez de recursos, malas condiciones de vida.

El cuarto mundo es cosa diferente de la antigua marginación de los desheredados de siempre,

Josep Rocamora, de 83 años, trabajó 70 años de su vida. Ahora debe siete meses de alquiler y está a punto de desahucio.

MARCEL LI SAENZ

que forman un más o menos nutrido lumpen callejero deambulando por los bajos fondos. A diferencia de esa, la nueva pobreza pocas veces aparece, muchas veces esconde, no proviene de una causa sino de múltiples razones, es difícil de aprehender y de combatir.

Es una serpiente de siete cabezas que nace por los nuevos procesos de urbanización, los movimientos de inmigración, el declive de las zonas más industrializadas, la ruptura económica de los años de crisis, que provocan la creciente exclusión de los mecanismos de integración social de amplios colectivos.

Estos colectivos son los grupos de jóvenes aquejados por el absentismo y el fracaso escolar, las gentes de edad aisladas en los cascos antiguos o en las zonas periféricas de las metrópolis, las familias numerosas monoparentales —muchos hijos y sólo el padre o la madre—, los jóvenes que crean una familia sin disponer de empleo, o determinados núcleos de trabajadores emigrantes de baja calificación que llegaron tarde a los paraísos del desarrollo y que, ahora, a lo mejor vuelven a sus pueblos de origen.

Otra característica de este nuevo fenómeno es la gran dificultad de expresión social de las necesidades. "Un trabajador de la Olivetti tenía en los años sesenta vehículos sindicales que encauzaban su protesta, pero el viejo con enfermedad crónica tiene como máxima ayuda a la vecina", arguye Jordi Estivill. Los nuevos marginados están muchas veces más dispersos, apenas se les escucha, porque apenas hacen ruido.

La nueva pobreza genera también curiosos fenómenos de desplazamiento. "Los nuevos pobres ocupan el puesto de los antiguos, obligando a estos a dirigirse hacia actividades cada vez más marginales, hasta rozar la delincuencia", indica Ramon Nicolau, coordinador de los Servicios Sociales del Ayuntamiento de Barcelona.

“Surge ahora la nueva pobreza, englobando a gentes que antes tuvieron recursos y ahora los han perdido por culpa de la crisis”

“Estoy dispuesto a pagar al empresario que me haga un contrato de 15 días, para poder acogerme a la Seguridad Social” (Antonio Arjona, pobre)

Siempre hay un peor. Los nuevos pobres resultan más preparados cultural o profesionalmente que las viejas capas de marginados tradicionales. Estos se defendían en angostas trincheras de una inestable economía sumergida de subsistencia. Los recién llegados, *parvenus* de la nueva amargura, van ocupando fácilmente esos recodos, y los tecnifican.

Es el caso de los recogedores de cartón que con una flamante camioneta expulsan a un viejo gitano y su solitaria y elemental carretilla. También es el caso de algunos sectores de la prostitución, que, invadidos por nuevas profesionales de mejor preparación, más amplia cultura o físico más agradable, "son desplazados del hotel a la esquina", como comenta un graduado social. Un caso arquetípico de nueva pobreza —largo desempleo, falta de vivienda, emigración— es el de Antonio Arjona.

— "Estoy dispuesto a pagar a quien me dé un contrato de 15 días" para garantizar el seguro de desempleo, dice Antonio Arjona. En las, malagueño de 50

años. Tiene cotizados cinco meses y medio, desde septiembre de 1984, y desde entonces busca un empresario que le dé de alta en la Seguridad Social.

Antonio Arjona obtiene su último contrato temporal en abril de 1984 en el restaurante *El bajondillo*, del Paseo Marítimo de Torremolinos. Cae en el par tras la crisis turística provocada en 1985 por las amenazas de ETA. Malvive gracias a la economía sumergida hasta junio de 1986, cuando abandona la Costa del Sol para probar fortuna en Barcelona. Le echan de la pensión cuando debe diez noches y duerme en la calle "hasta las cuatro y media de la madrugada, hora en que me metía en el metro".

Desde hace dos meses se alimenta y duerme a costa de una organización católica que dispone de un comedor popular cuyos cubiertos, unos 160 diarios, costea la Administración. También le pagan la pensión, mediante un vale, durante tres días a la semana. Los otros días mendiga.

ANDALUCÍA Y BARCELONA

Aunque se habla más de la pobreza urbana, "la pobreza en España es mayoritariamente un fenómeno rural", indica el estudio de Ruiz-Castillo, pues "mientras en los municipios de menor tamaño reside el 51,2% de la población, su contribución a la pobreza del conjunto nacional oscila entre un 76,4% y un 77,4%".

Andalucía, que ha sido paradigma de subdesarrollo, empieza a registrar algunos cambios notorios. Entre las organizaciones agrarias, buenas conocedoras de los focos de pobreza rural, cunde una cierta euforia ante las consecuencias de la integración española en la Europa comunitaria, "sobre todo para la agricultura de montaña, el olivar y el ovino". Claro que persisten los focos de necesidad. Los subsidios por

el empleo comunitario alcanzan mensualmente a 194.000 andaluces. "Pero las grandes inversiones que se realizan a partir de este programa, aunque lentamente, están cambiando el clima, algo mejora y ningún foco empeora", comenta el viceconsejero de Agricultura de la Junta de Andalucía, Joaquín Castillo. Los estallidos estacionales, sin embargo, relativizan los optimismos. La pobreza rural es la verdad estadística, frecuentemente olvidada. Pero aunque la pobreza sea sobre todo rural, su gravedad se nota más en las ciudades, sobre todo a partir de 50.000 habitantes. "En un pueblo se tolera menos que tengas un primo que se muere de hambre", comenta un trabajador social. La pobreza tiene su caldo de cultivo en el anonimato, en el aislamiento.

Un caso grave, urbano. En el corazón geográfico de una gran ciudad hay hambre. La Asociación de Vecinos del Casc Antic, el tradicional barrio barcelonés que incluye a la Ramba, denuncia desde hace unos meses la existencia literal de hambre en la zona, y ha puesto en marcha una campaña de búsqueda de alimentos que ha llegado a recoger 25 toneladas de víveres.

— "Con la jubilación no llego a final de mes", dice Josep Rocamora Alfaro, de 83 años, que ha trabajado durante 70 años. Rocamora ha vuelto a comer galletas gracias a la campaña. Es uno de los 350.000 pobres de la capital catalana. Vive de una pensión que sólo le permite una comida caliente al día. Debe el alquiler desde hace siete meses: 6.552 pesetas.

"El número de desalojos judiciales en Casc Antic", manifiesta Prudenci Sánchez, presidente de los vecinos del barrio, "es de un diario, lo que dobla la media ciudadana".

Cada establecimiento del casco antiguo, donde hay censadas 32.000 personas, tiene una docena de clientes de *toda la vida* que llenan ahora la cesta de la compra diaria con el estróbilo. Hay

Antonia Tortajada, cocinando a la luz de una vela. Vive con sus dos hijos y una nieta y carecen por completo de ingresos.

MARCEL L. SAENZ

no puedo, mañana te pago".

— "Esta cuenta no la sobramos", dice Angela Boix, quien trabaja desde hace 46 años en una tocinería familiar. La tendera se refiere a una factura de 6.000 pesetas fechada en junio de 1986. "Es de un matrimonio que tiene seis hijos, todos parados". Las farmacias del barrio violan su propio estatuto colegial. Fian, a escondidas, a las madres que acaban de parir y no pueden pagar la leche maternizada.

¿BENEFICENCIA?

La campaña trasciende el marco del casco antiguo barcelonés y se convierte en escenario de lucha política. El alcalde Pasqual Maragall, en un hecho sin precedentes, convoca una *cumbre* entre vecinos y responsables municipales para buscar soluciones.

Los responsables de la Generalitat son invitados, pero excusan su asistencia. Los vecinos conocen que el Ayuntamiento proyecta invertir, de forma inmediata, 300 millones de pesetas para generar 500 empleos temporales para jóvenes. Josep Maria Culler, *conseller* de Economía y candidato convergente a la alcaldía, se sube entonces al carro de la pobreza: "La Generalitat", dice, "destinará 100 millones anuales para luchar contra la marginación social en la zona".

Beneficencia o política social? "Hay que buscar soluciones organizadas, porque si el problema de la pobreza no es de toda la sociedad, se queda en el de unos cuantos, de los que no tienen y de aquellos a quienes les duele muy directamente que haya a quien no tiene", indica Mercedes Pérez Salanova, responsable del programa de vejez de la Diputación de Barcelona.

Contrariamente a las expectativas tecnocráticas, el crecimiento económico por sí solo no elimina la pobreza, dados los desequilibrios sociales y regionales

“
Las distintas administraciones meten cuchara en la política de asistencia social, originando una gran descoordinación: urge un plan global de lucha contra la pobreza

España dedica al gasto social un 18,5% del PIB, menos que los otros países de la Europa comunitaria, salvo Portugal

en la distribución de la riqueza y del bienestar. Tampoco las políticas sociales específicas consiguen resultados completos.

España dedica al gasto social, en proporción, menos que todos los países de la Europa comunitaria, a excepción de Portugal: un 18,5% del Producto Interior Bruto. Eso representa todavía un menor esfuerzo si se tiene en cuenta que nuestro país ocupa un lugar destacado en las clasificaciones del número de hogares pobres, que alcanzaría el 14,4% del total, según Ruiz-Castillo.

Es decir, estando en pobreza muy por encima de la media —14,4% sobre 11,4%—, gastamos en política social muy por debajo del promedio: el 18,5% del PIB para un promedio del 24,3% en los países de la OCDE, aunque el crecimiento mayor se ha dado con los gobiernos democráticos.

La gran diferencia entre España y el resto de la Europa comunitaria radica en las cantidades destinadas a enseñanza, sanidad y demás políticas sociales. Los porcentajes dedicados se acercan sólo a la mitad de los que tie-

nen, como promedio, los otros países. En cambio, en cuanto a prestaciones económicas directas estamos al mismo nivel, por la extensión del seguro de desempleo y de otras prestaciones a colectivos más amplios.

En algunos países, sobre todo en Estados Unidos y en Gran Bretaña, las políticas liberales tratan de congelar o recortar las pensiones mínimas asistenciales, lo que empeora la condición del marginado.

Y esta es ya grave en EEUU, que concentra 33,7 millones de pobres (cuatro millones más que la Comunidad Europea, sin contar España y Portugal), un 14,4 de la población del país, según datos de la Oficina Federal del Censo referidos a 1984.

Pero la verdad es que también hay desajustes. Por ejemplo, en Canadá, en algunos casos —como el de un padre de familia de cinco hijos— resulta más cómoda la pensión asistencial que la búsqueda de un empleo de peon.

España no sigue el camino ultraliberal, pero la política asistencial está lacerada por muchas insuficiencias del pasado: no hay una pensión de carácter universal para cualquier ciudadano por el hecho de serlo.

Lo que más se le parece, y lo que constituye la principal arma directa contra la pobreza, es la pensión asistencial, otorgada por el Fondo de Asistencia Social (FAS), que totaliza 60.000 millones de pesetas anuales y atiende a 350.000 ancianos. La pensión del FAS se compone de 14 pagas a razón de 15.120 pesetas. Se otorga a los mayores de 69 años que no tienen ingresos.

Estas pensiones han crecido a mayor velocidad que el conjunto del presupuesto. "Con base 100 en 1972, el índice de crecimiento fue de 2.626 en 1985, mientras que el del gasto total de la Administración central fue de 1.776", según cálculos del profesor de Sociología Gregorio Rodríguez Cabredo, de la Universidad Autónoma de Madrid.

Pero no llegan, evidentemente, a todas partes. Para lograrlo, el ministro de Trabajo, Manuel Chaves, prometió el pasado diciembre ante el Congreso "la implantación de un nivel no contributivo de prestaciones, que garantice una renta mínima a todos los ciudadanos que carezcan de recursos ante determinadas contingencias", aunque no fijó plazo para este compromiso.

DISPERSIÓN

Otra línea de actuación es la integración en el segundo programa europeo (1985-89) ahora en marcha. Las comunidades autónomas han redactado 415 proyectos de acción contra la pobreza.

El Gobierno presentará una parte de estos a la Comisión europea, que elegirá una quincena para financiarlos a cuenta del presupuesto comunitario, ueniéndolos a los 65 ya aprobados en el marco del segundo programa.

Pero hace falta flexibilidad y coordinación, y la intervención administrativa adolece de falta de ambas. El problema es que "todo el mundo mete cucharada, pero nadie coge el plato, nadie toma toda la responsabilidad, nadie dispone de todo el presupuesto, nadie recibe toda la presión popular", se lamenta Ramón Nicolau, desde el Ayuntamiento de Barcelona.

Por eso todos los esfuerzos deberían sumarse, para evitar su dispersión. "Urge un plan global de lucha contra la pobreza", formula el sociólogo Jordi Estivill. "Global en dos sentidos: porque debe aunar y coordinar los esfuerzos de todas las administraciones, y porque debe afrontar la pluralidad de causas —empleo, vivienda, enseñanza, falta de servicios sociales— que caracterizan a la nueva pobreza". "Como el que realizo en Francia el gobierno de Raymond Barre", apunta Luis Vila.

Les municipals i el quart món

Joan GOMIS

Sembla que un dels temes de les eleccions municipals serà, si més no a Barcelona, el de la pobresa, i això és positiu, perquè es tracta d'un dels nostres problemes més greus. No gosaria dir pas, però, que aquest fet correspongui a una preocupació realment autèntica de cap dels partits en el seu conjunt, tot salvant totes les excepcions individuals a cadascun dels partits que la justícia mani salvar. Però, en el seu conjunt?

Una experiència d'alguns anys me'n fa dubtar. Una experiència de tractar amb els nostres partits polítics dels problemes del quart món a Catalunya, que suma pobres i marginats tradicionals amb pobres i marginats nous que en bona part provenen de l'atur. Una experiència que significa una sèrie de gestions: jornades d'estudi, sessions de debat, entrevistes, insistències públiques i privades... Em sap greu, però no he detectat —salvant totes les excepcions individuals, etc.— cap sensibilitat notable sobre aquests problemes en cap dels nostres partits.

Si, de cara a les eleccions municipals i tant de bo que més enllà, sembla que se n'ocupen més, deu ser perquè la realitat del quart món és ja indefugible, està al carrer i als mitjans de comunicació, perquè hi ha hagut alguna campanya ciutadana ben oportuna que els ha espavilat... No vull dir pas que els nostres polítics no posin rostre consirós quan es parla del tema; tots hem tingut la nostra educació occidental: les benaurances, els enciclopedistes francesos, les barbes il·lustres de Marx... Però allò que la realitat demostra que interessa veritablement són altres problemes i aquests molt fàcilment passen davant. O no serà així en el futur immediat?

Hí ha unes qüestions cabdals: És que el sistema econòmic no és capaç d'alliberar recursos per atendre aquestes situacions dramàtiques de força centenars de milers de persones a Catalunya i de prevenir que en el futur no augmentin? Si no és capaç, cal proposar continuadament i perseguir decididament reformes radicals de sistema. És que sí que allibera recursos suficients per parar, si més no, els pitjors cops en aquest camp, però resulta que les prioritats polítiques per assignar els recursos són unes altres a les Corts, al Parlament de Catalunya i a l'Administració local?

Deia l'altre dia, en un acte dedicat al quart món, que tractar de col·laborar a moure les nostres institucions i els nostres partits en aquests temes sembla tractar d'arrossegar un elefant. I no és pas que les nostres institucions no facin coses en aquests problemes, i no és pas que no hi hagin en aquests departaments i àrees, persones competents i preocupades. Però evidentment la totalitat de l'acció és absolutament insuficient, i el quart món augmenta sense que hi hagi un plantejament global de resposta conjunta i proporcionada a la importància d'aquests problemes.

I no s'hi val a dir que bona part de la societat tampoc no està sensibilitzada sobre ells, perquè em pensava que una de les funcions dels polítics i dels partits era de ser agents de sensibilització. Però tampoc s'hi val a desesperar-se, puix que la desesperació està reservada en bon dret als membres del quart món. Insistirem doncs, perquè l'elefant es mogui.

Joan Gomis és president de Justícia i Pau

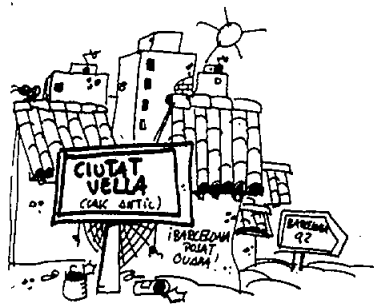
Aquí hi ha gana

Faig referència a la informació publicada en aquest diari el dia 22 proppassat, amb el títol *Vintró pensa que Cullerell no governarà*, en la qual es diu: «Eulàlia Vintró va fer una valoració positiva de la tasca feta pels Ajuntaments d'esquerres i va criticar durament la campanya feta a la Ciutat Vella sota el lema *Aquí hi ha gana* perquè, va dir, 'Es indigne utilitzar els problemes dels ciutadans per fer operacions electorals de beneficència i tranquil·litzar les consciències».

Com a membre de l'equip gestor de la campanya esmentada, *Aquí hi ha gana*, he de manifestar que no crec possible que la senyora Vintró hagués pronunciat aquestes paraules, ja que no s'ajusten a la realitat. Ben altrament, el que devia dir la regidora comunista era que condemnava la utilització que feien determinats partits polítics de la nostra campanya per a fins electorals.

Atesa la confusió que ha provocat aquesta informació a l'opinió pública, confio en la publicació d'aquest escrit. **Pilar Mercadé (Barcelona).**

Nota de redacció: tal i com l'AVUI va informar als responsables de la campanya *Aquí hi ha gana* quan van fer constar telefònicament el seu descontentament pel text publicat, una falla tècnica va fer desaparèixer la paraula utilització de la frase «va criticar durament la utilització de la campanya feta a la Ciutat Vella», que és el que Eulàlia Vintró va dir exactament.

Sobre la gana

Ara es diu que s'està manipulant políticament la gana. Només faltava això. Aviat haurem de renunciar al propi pensament perquè els socialistes puguin continuar amb les seves operacions de marketing polític. És clar, tota la vergonya de la Ciutat Vella, que ha estat abandonada tots aquests vuit anys pel govern actual de l'Ajuntament, els molesta en època electoral. Però la democràcia té això de bo, que quan ho fas bé pots continuar tenint la confiança dels electors i quan és al revés has de deixar que es passin a l'oposició.

Estic completament d'acord amb en Josep M. Espinàs que la gana és un concepte eminentment polític per definició pròpia. I que els partits d'esquerres són els que ara no voldrien que es parlés de tot això perquè els va malament ideològicament, ja que no sembla pas que defensin gaire els pobres, ans al contrari. **Lluís Gasull (Barcelona).**

problema ve quan aquesta entremaliada i capriciosa vida amb el nom de societat a l'Estat i li estira el dels pantalons dient-li: Papà, nena gana.

estores el papà-Estat se la amb indolència, es fica les a les butxaques i ensenya el l'inrevés. La nena es posa a protesta, comença a trenses, intenta comprovar si les que estan efectivament i, amb un sanglot a la gola, e el papà ha canviat i que ja l'estima. L'escena acaba una sonora bufetada i la torna a la llar.

evident que aquell Estat ment i previsor de fa uns ha convertit en la riota del. Es va vendre l'herència per ants barrils de petroli i ara a és seva per arribar a fi de això és el que discuteixen s dies a l'hotel Sarrià els ants de les Jornades de sobre l'Estat del Benestar: tell de luxe format per es personalitats d'aquí i de e estan disposats a fer la a entre el benestar i l'atur, el mateix que dir entre el i el malestar.

inventor de la teoria general nia el pas a l'Estat del ur va ser l'irritit Keynes, i sap que no queda bé par-Keynes en català sense r permís a Josep M. Bri- i model va arribar fins al. Semblava que les econo-pitalistes disposaven d'un de política econòmica sus-

ÀLBUM DE CROMOS

Joan Barril

La brúixola del benestar

JOAN GUERRERO/JOAN MANUEL BALIELLAS

Broggi, Castells, Bricall, Hankel i Mas en plena feina.

ceptible de fer front a un creixement continuat sense tensions d'atur ni d'inflació. D'altra banda, aquest sistema semblava permetre una sèrie persistent de millores de caràcter social a través de l'oferiment de serveis col·lectius a la població, atesos per via pressupos-

tària".

Doncs d'això res. O ben poca cosa. Andreu Mas recorda que la taxa natural de l'atur s'ha desnaturalitzat i que les solucions neoliberals s'estan posant les botes basant-se en uns quants arguments a quin més curtós. Un:

Els escandinavaus de Barcelona compleixen 60 anys

l'atur no és greu. Són els treballadors que volen viure del subsidi. Dos: no és un problema del capital físic sinó del capital humà, que no vol adaptar-se. Tres: mai més no haurà de absorbir l'atur i ens hi acabem amb una constatació impla-

cable: "No es tracta de buscar la solució en respostes solidàries. El mercat de treball s'ha partit entre els que tenen feina i els que no en tenen, entre els que són dins i els que són fora. I lògicament la plena ocupació no és un objectiu prioritari dels que ja són dins". En

altres paraules, que hi ha menys benestar que aspirants a gaudir-ne. Sobretot aquí.

Més amunt, nord enllà, on diuen que la gent és literalment sensacional, la cosa és diferent. Els escandinavaus són els últims beneficiaris d'un benestar idíl·lic sustentat en una pressió fiscal que escanya però que no ofega. Abans d'ahir, als salons del Ritz, la colònia escandinava de Barcelona -600 suecs, 400 danesos i 300 noruecs, aproximadament- feia festa grossa per commemorar el seixantè aniversari de l'associació que els aplega. La seva presidenta, Kirsten Juhl, va fer d'amfitriona a una munió de vikings alts, rossos, felços, acomodats. La gran majoria dels nòrdics barcelonins han descobert la via matrimonial a Catalunya. Per exemple l'enginyer Ole Thorson, responsable tècnic de la circulació viària de la ciutat i amable introductor a l'*smøerbroed*, el plat nacional escandinau, que tractat literalment vol dir pa amb danesa, per exemple, s'acosta al seu Estat i diu "papà, nena gana" i se li dona pa amb mantega i tothom content. Una sanitat pública eficaç, una educació pública de nivell i unes llibertats garantides convertixen una reunió escandinava en una peixera tropical, i un tros de pa amb mantega en l'orçull d'una civilització sense altres deficiències que la manca de sol. Uns tant i altres tant poc. També de sol.

NOTICIA EN BROMA

El cantant Bob Geldof

Geldof, que aquí també hi ha gana

◆ Bob Geldof, el mundialment famós promotor de Live Aid i d'Sport Aid, els grans espectacles que va organitzar per recollir fons per combatre la fam a l'Àfrica, serà rebut avui per l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, tal com s'informa a les planes de Mirador. No obstant, i davant els intensos rumors que s'han escampat per la ciutat sobre els "veritables motius" de la visita del cantant pop, fonts municipals han insistit a aquest Diari que l'entrevista no té res a veure amb la campanya *Aquí hi ha gana*, que van organitzar alguns col·lectius de veïns del barri de Ciutat Vella.

Alimentos de la CEE para el Casc Antic

■ Barcelona. — Los promotores de la campaña *Aquí hi ha gana* han recibido a través del Gobierno Civil 2.000 kilos de leche, pasta de sopa, harina y queso, remitidos por la Comunidad Económica Europea. Los alimentos serán repartidos en un local privado, cedido por un vecino del Casc Antic. Los vecinos están a la espera de que el ayuntamiento les ofrezca un local para poner en marcha el centro alimentario que proponen.

Los derechos del hombre y del hambre

LA reciente campaña de una agrupación de vecinos de la Ciutat Vella, con el hiriente slogan de "Aquí hi ha gana", ha hecho más patente la escasa sensibilidad de Maragall y el Ayuntamiento ante las bolsas de miseria de algunos barrios de Barcelona. Y frente a este escándalo, que contrasta con tantos fastos —oficiales o no— y el culto al consumo, no cabe disimular, ni practicar la política del avestruz que, a menudo, practica el municipio.

Ante todo, conviene no colgar sambenitos a quien no corresponde y delimitar, dentro de lo posible, las competencias de cada institución. Si la Cruz Roja se ha de cuidar de los extranjeros y la Diputación de ámbitos especializados, la Generalitat recibe fondos del Estado y gestiona, entre otras competencias, el FAS (Fondo de Asistencia Social) para los que no cobran ninguna pensión. Mientras corresponde al Estado la competencia sobre extranjeros, en su mayoría en situación ilegal (me refiero a los marginados), pero han de ser, con demasiada frecuencia, atendidos por instituciones de la Iglesia.

En cambio, son competencia municipal las atenciones primarias, a las que destina a profesionales: educadores de calle, asistentes sociales, psicólogos, trabajadores familiares... Pero cuando hay un desahucio urgente o hay que pagar la luz o el agua o una familia tiene literalmente hambre, no es el Ayuntamiento, sino que son los vecinos o, en general, instituciones privadas los que han de afrontar esa ignominia social en una sociedad tantas veces opulenta. Es verdad que el Ayuntamiento dispone de dos

comedores sociales abiertos y la Generalitat de tres (uno en convenio), herencia de otros tiempos. Pero faltan más...

En conjunto, y pese a la sensibilidad de buena parte de los profesionales, a sueldo del municipio, en la cuestión social —que son los que más padecen esta situación—, se nota una planificación deficiente y el hecho, a diario, que desde el mismo Ayuntamiento envíen a otras instituciones casos de extrema necesidad, cuando las atenciones primarias, urgentes o no, corresponden al municipio. ¿Por qué Maragall no hace un convenio con instituciones dedicadas a los marginados? Tiene uno con Sant Joan de Déu. ¿Por qué el Ayuntamiento ha cerrado —dándole otro destino— el albergue de Vall-doncella para indigentes y transeúntes? ¿Por qué era una estructura demasiado cara? ¿Por qué, con una población cada vez más envejecida, ha reducido plazas en la Unidad Geriátrica Municipal?

SI el municipio ha hecho esfuerzos en la lucha contra el barraquismo y en el buen funcionamiento de dos centros de asistencia primaria, podría, por ejemplo, abrir más guarderías, sin horario fijo, para acoger a los hijos de madres con responsabilidad familiar directa y que tantas veces sufren indigencia física, cultural y espiritual. Y no se comprende cómo sólo hay una "farmacia" municipal, en la calle Viladomat, donde facilitan medicamentos gratuitos a los que tienen la cartilla de beneficencia municipal, con el trastorno que representa para personas mayores desplazarse desde los barrios hacia el centro de Barcelona. Y, por

otra parte, tampoco tiene sentido que las asistencias sociales de distrito no dispongan de recursos inmediatos para atender necesidades concretas y de emergencia...

ES verdad que ha bajado la conciencia social del país y que el "Cuarto Mundo" está haciendo implacables avances en Barcelona. Y que un sociólogo cristiano ha dicho, sin ambages, que "vamos hacia una sociedad sin ética". Pero no puede tolerarse que nuestro municipio dedique tan poco presupuesto a los servicios sociales, como se ha anunciado hace poco, en una sesión que han tenido los concejales.

Bueno es que empiece a reunirse, después de la denuncia demolidora de los vecinos, una comisión mixta de la Ciutat Vella para una política coordinada de rehabilitación del barrio. Pero no olvidemos que los derechos del hombre no son reivindicativos por los que viven en la marginación, cuya característica es no tener portavoz, pero sí pobreza espiritual e indefensión.

Un regeneracionista castellano, Julio Senador Gómez, publicó un libro, "Los derechos del hombre y los del hambre", y eso fue en 1978. Me he permitido usar su título para el de mi artículo porque no ha perdido actualidad. Y en él escribía una frase lapidaria: "Por muchas leyes democráticas y constituciones liberales que se inventen, ¿a qué queda reducida la libertad política del muerto de hambre?" Mucha atención a la miseria olímpica.

ALBERT MANENT

Al marge de la campanya «Aqui hi ha gana»

La Ciutat Vella rep 1500 litres de llet de la CEE

Donaran més productes a Barcelona en una segona fase per casa

La setmana que ve es lliuraran casa per casa

AIVUI

BARCELONA — El barri de la Ciutat Vella de Barcelona va rebre ahir part dels aliments que la CEE ha lliurat a la ciutat per col·laborar en l'eradicació de les zones de misèria. Així, els promotors de la campanya «Aqui hi ha gana» han vist recompondre el seu esforç amb gairebé mil cinc-cents litres de llet i altres productes per al seu barri. Aquests aliments corresponen a la primera fase de lliurament de productes excedentaris de la Comunitat destinat a Barcelona, que s'incrementaran en una segona fase que es farà ben aviat.

Pel que fa a la Ciutat Vella, on s'ha dut a terme una de les campanyes de conscienciació popular més importants dels últims temps, de moment ha rebut de la CEE 1.476 litres de llet, 360 quilos de pasta de sopa i 610 quilos de farina. La llet es va recollir ahir al matí en un magatzem de Mercabarna i la resta de productes s'aniran a buscar demà al matí a un magatzem de la Creu Roja. Tot i

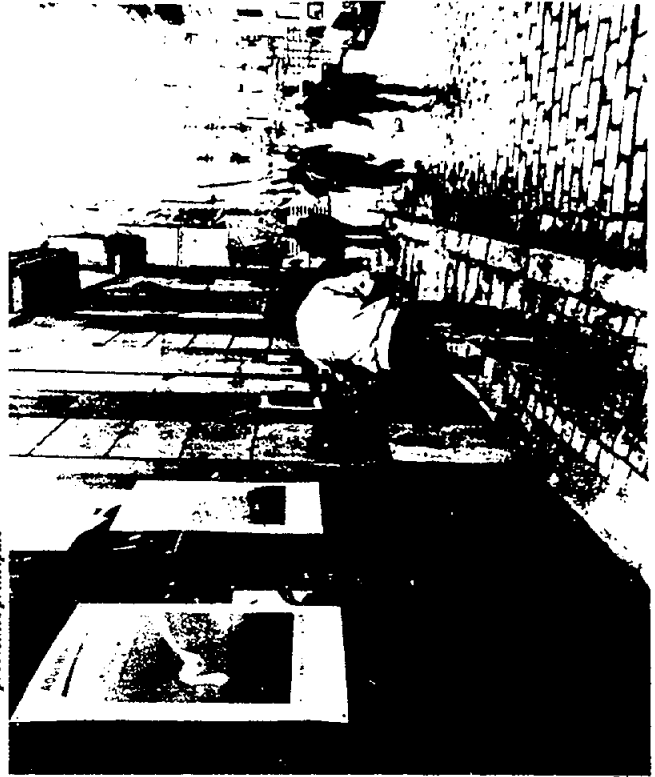
que encara no se'n sap la data concreta, els proxims mesos es rebran els productes de la segona fase de lliurament d'aliments, entre els quals hi haurà mantega. La resta de barris barcelonins afectats per la misèria també han rebut la seva part d'aliments de la Comunitat, mitjançant la col·laboració de les diferents entitats de barri, el Govern Civil, l'Ajuntament de la ciutat i la Creu Roja.

Falta de local

Els promotors de la campanya de recollida d'aliments per a la Ciutat Vella van presentar a l'Ajuntament de Barcelona un projecte sobre un centre alimentari per organitzar i estructurar totes les tasques referents al repartiment de menjar. La idea va ser acceptada pel consistori i, segons han manifestat els responsables de la campanya a l'AVUI, se'ls va prometre un local i la seva posterior instal·lació. Ara per ara, aquest local encara no està enllestit, fet que

Tot Barcelona i especialment la Ciutat Vella es va omplir de cartells cridant a la solidaritat amb una zona molt necessitada, on la pobresa i l'elevat nombre de vells és un dels problemes principals

Una campanya contra la misèria

Durant la setmana del 2 al 8 de febrer passat, la Ciutat Vella va posar de manifest que al barri «hi ha gana». La pobresa, la misèria i les necessitats més bàsiques caracteritzen aquest barri barceloní. Un barri on el quaranta per cent dels seus habitants està a l'atur i que té l'índex de vells més elevat de la ciutat. La proposta de recollir aliments i diners va tenir molt d'èxit, i així el primer dia de campanya es van recollir cent quilos d'arròs, vuitanta litres d'oli i moltes llaines i paquets de pasta. Un dels portaveus dels qui van dur a terme aquesta operació ha manifestat a l'AVUI que si no haguessin estat per aquesta campanya, poiser «ara no haurien rebut aquests aliments de la CEE».

AL MARGEN

EDUARDO ÁLVAREZ PUGA

País rico, país pobre

NOS discriminan. El elitista grupo de los Diez, compuesto por los países más ricos de Occidente, ha rechazado por segunda vez el ingreso de España, solicitado por nuestras autoridades económicas. La incorporación al club exigiría un desembolso inicial de 52.000 millones de pesetas. Nuestros gobernantes se han llevado una rabieta. Sin embargo, estadísticas fiables denuncian que 6,3 millones de conciudadanos nuestros viven en un submundo de miseria y hambre; el 14,4 por 100 de los hogares españoles sufre un estado de extrema necesidad.

Por el contrario, España es el país europeo que, si exceptuamos a Portugal, menos presupuesto dedica a gastos sociales, a pesar de tener unos niveles de miseria muy superior a la media de los países miembros de la OCDE. En Barcelona viven 350.000 pobres de solemnidad, gentes que carecen de lo más indispensable. La Asociación de Vecinos del Casc Antic denunció la existencia de bolsas de hambre física en su zona y se ha movilizado para atender a estas necesidades apremiantes.

A Pasqual Maragall

Jo vull dir al senyor Maragall que en les últimes eleccions municipals vaig votar els socialistes. Em pensava que resoldrien alguns problemes, si més no.

He seguit l'escàndol de la situació en què es troba la Ciutat Vella, en la qual els veïns han hagut de fer una campanya coneguda amb el lema de *Aquí hi ha gana*. D'altra banda, els socialistes s'han gastat milionades de diners a fer nous despatxos de luxe a l'edifici del districte de la plaça del Bonsuccés, segurament per posar-hi més polítics que s'estiguin quatre anys més sense fer res, en lloc de destinar aquests diners a ajudar les famílies necessitades i a serveis socials per aturar la misèria. Crec que això és una vergonya i un malgastament de diners públics.

Si el senyor Maragall posa a les llistes del seu partit persones que hagin participat en aquestes actuacions d'oblit dels pobres de la Ciutat Vella, jo no els votaré. I em sembla que com jo molts més. **Xavier P. Fernández** (*Barcelona*).

20 d'abril del 1.987

POLÈMICA I FAM ABANS DE LES ELECCIONS

Les «ganes» de Ciutat Vella

Centre comercial, d'una banda; nucli de pobresa i marginació, de l'altra. Ciutat Vella té ganes de redefinir el seu paper en el conjunt de Barcelona i de millorar la qualitat de vida dels seus habitants.

R. Blasco/R. Lanoz X. Montagut

Carrer de Canuda número 26, a Ciutat Vella. Un pis menjador, es l'hora de dinar i unes 25 persones fan cua per aconseguir alguna cosa per portar-se a la boca. A la majoria d'ells, ara per ara, només els preocupa satisfer allò que se'n diuen necessitats bàsiques: menjar i dormir. De moment, poden fer un àpat —avui, un plat de macarrons, una hamburguesa amb enciam i una taronja—, però ningú els garanteix un llit on jeure.

La situació que pateixen aquestes persones ha estat denunciada per la campanya «Aquí hi ha gana: operació Aliment Solidari», organitzada per l'Associació de Veïns del Nucli Antic. La campanya també ha volgut sensibilitzar l'opinió pública i evidenciar davant les institucions el problema de la marginació social a Ciutat Vella.

El districte de Ciutat Vella és el centre històric de Barcelona i una de les zones més comercials de la ciutat. Amb una població censada en 120.000 persones i amb un 46 per cent de desocupats, que dobla la mitjana de Barcelona, el barri viu un procés de degradació i marginació social molt avançat.

Mònica, de 17 anys, pateix a casa seva el problema de l'atur. Avui és disabte i la noia espera el torn per emportar-se la bossa de menjar que li donen al centre del carrer de Canuda. Mònica viu amb els seus pares i amb quatre germans més en un pis del barri de Santa Caterina, una de les zones més degradades del nucli antic. «A casa meva ningú no treballa, el meu pare fa cinc anys que no té feina, anem tirant amb les coses que fan la meva mare i el meu germà gran», ens explica Mònica. L'Obra de Déu, una institució de beneficència, els ha facilitat un habitatge amb el pagament de l'entrada.

Mònica va cada dia al menjador, un local de grans dimensions, sostres alts i àmplies sales. Un pis típic de família adinerada, on ara, però, unes 300 persones, no gens adinerades, demanen cada dia un plat per dinar. L'ocre a les parets, el verd a cadires i taules, els grans finestrons abocats a la foscor del carrer, el terra descolorit i brut; tot plegat, crea una atmosfera lúgubre que és, potser, el mirall de les seves vides.

Aquest és un dels tres menjadors comunitaris que hi ha actualment a Barcelona. L'entitat privada «Orientación Católica y Profesional del Dependiente», fundada l'any 1952, dirigeix el menjador de Ciutat Vella. «Per acce-

DOMÈNEC UNIBERT

dir al menjador gratuïtament, cal presentar el carnet d'atur i un certificat conforme es cobra una pensió de menys de 20.000 pessetes. Qualsevol altra persona pot fer el dinar per 200 pessetes», comenta G. Borrull, l'encarregat del centre.

Manca de recursos

L'entitat rep una subvenció de la Generalitat que cobreix les despeses de 140 coberts diaris. Aquests diners formen part de la partida pressupostària que destina el govern català en matèria de Serveis Socials a la ciutat de Barcelona. Els veïns consideren que els recursos que aporten tant l'Ajuntament com la Generalitat són insuficients. «Aquesta manca de recursos», segons Pilar Mercader, responsable de la campanya «Aquí hi ha gana», «fa que el procés de degradació a Ciutat Vella sigui més ràpid que el procés de rehabilitació». El regidor del Districte I, Pau Cernuda, explica que «hi ha un Pla d'Actuació Integral de Ciutat Vella, aprovat a finals del 85, però falten recursos econòmics per aplicar-lo». Per la seva part, el director general de Serveis Socials de la Generalitat, Joan Nualart, manifesta que el govern català «ajuda l'Ajuntament en el que pot, tenint en compte els pocs recursos de què disposa». En canvi, el president de l'Associació de Veïns del Casc Antic, Prudenci Sánchez, afirma que «no té sentit programar una política global d'actuacions sense dotar-la econòmicament».

Els «clients» del menjador es pregunten també on van a parar els pressupostos que destinen les institucions a la gent necessitada i qui els administra.

Els últims deu anys, la forta crisi econòmica ha «reconvertit» persones amb un nivell adquisitiu suficient en indigents. Aquest és el cas de Manuel Pallau, de 57 anys, casat amb una dona de 34. Ell és paleta de professió i, de tant en tant, «faig una cuina, un lavabo i arreglo unes goteres. A més, cada dimarts vaig a donar sang, em donen 1.500 peles i amb això anem fent». Manuel, vestit amb un anorac blanc, bufanda, jersei verd i pantalons marrons, aspecte demacrat, amb bigoti i barba de fa uns dies, no para de gesticular i serrar: «no tenim pis, la meua dona i

jo dormim al carrer. Només vull un sostre per dormir. Tenim dos nens que estan a la Protecció de Menors i la meua dona està embarrassada».

Manuel, com els altres indigents que visiten el menjador comunitari, no vol sentir parlar de campanyes de solidaritat amb els pobres, com la d'«Aquí hi ha gana». Senzillament, no hi creu. Aquesta campanya, però, en plantejar-se el problema de la degradació de Ciutat Vella, ha obligat les institucions a donar una resposta a les necessitats d'aquesta gent. L'Ajuntament va prendre la iniciativa d'abordar la situació, després de reconèixer públicament el fracàs de la política municipal a Ciutat Vella.

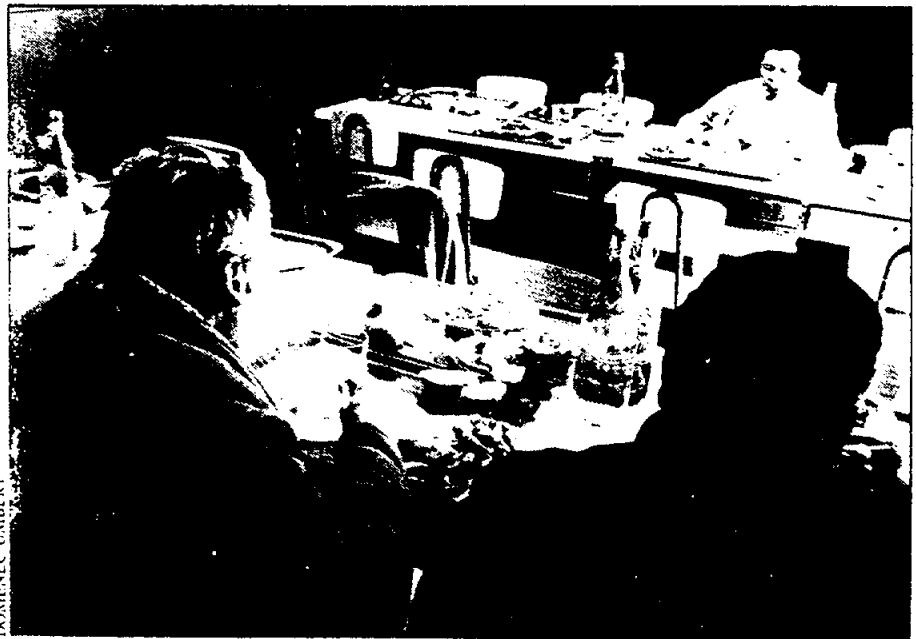
L'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, va convocar una reunió amb totes les parts implicades —associacions de veïns dels barris, representants municipals i de la Generalitat— com a conseqüència de les campanyes de

Finances de la Generalitat. Josep Maria Cullerell, va anunciar que la Generalitat aportava cent milions de pessetes per lluitar contra la marginació social a la zona. L'Ajuntament va respondre tot seguit amb una altra partida de cent milions. A finals de l'any passat, però, tant l'Ajuntament com la Generalitat afirmaven no tenir cap partida pressupostària destinada a la recuperació de Ciutat Vella.

Els veïns temen la instrumentalització i la utilització del problema del centre històric de la ciutat durant la «cursa» electoral i neguen haver organitzat la campanya «Aquí hi ha gana» pensant en la proximitat de les eleccions.

«La campanya», explica una de les seves promotores, «ha recollit durant un més 25 tones d'aliments i més de sis milions de pessetes, dipositats en un compte corrent que continua obert. Amb els diners recollits volem crear un menjador comunitari al barri del nucli antic».

Mentrestant, a l'únic menjador, per ara, de Ciutat Vella mitja dotzena de persones treballen a diari a la cuina i serveixen les taules, enmig d'un continu moviment, amunt i avall, d'individus que maten el temps i lluiten perquè el temps no acabi amb l'esperança

Uns recursos insuficients fan el procés de degradació més ràpid que el de rehabilitació.

núncia dels veïns i per la pròpia convenció dels responsables municipals.

«Cursa» electoral

Davant la proximitat de les eleccions municipals, el candidat a l'alcaldia de Barcelona per Convergència i Unió (CiU) i actual conseller d'Economia i

de continuar malvivint. Uns joves amb la indumentària punk més genuïna demanen als encarregats del menjador què cal fer per menjar gratis; un jove de color, de Ghana, xapurreja quatre paraules en espanyol i desconfia de tot i de tothom... Pel llarg passadís del pis, una trentena de persones són assegura-

des, alguns amb el cap entre les mans, d'altres xerrant de les seves dèries... «No som delinqüents. Jo no he robat mai i tampoc no he parat mai la mà per demanar. El meu caràcter no accepta la caritat», assegura un d'ells.

A la taula del fons d'una de les sales, quatre homes de mitja edat fan petar la xerrada amb poca convicció. L'expressió de les seves cares denota cansament i amargor. Parlen poc i fluix, sempre els mateixos temes, els mateixos problemes, les mateixes angoixes. Tots quatre dormen al carrer la majoria de les nits.

«L'Obra de Déu», comenta el de més edat, «ens dona uns cupons per dormir en una pensió tres dies a la setmana —dimarts, dimecres i dijous— però després hem de tornar a dormir en un portal o en el banc d'una plaça». Tots quatre no tenen familiars i aparenten més de 50 anys. Un d'ells, però, és, en realitat, molt més jove: «Tinc 35 anys i en fa set que no treballo», explica amb veu indecisa. «No tinc família —afegeix—, sóc de pares desconeguts, vaig estar a la Maternitat fins els quatre anys i d'allà vaig passar a les Llars Mundet, on vaig viure fins els 24. He fet de vernissador durant vuit anys, ara estic invàlid i no em donen la pensió perquè em falten dos anys de cotitzar». Ara, espera la resposta a una sol·licitud que va fer a l'ONCE per poder vendre números dels cecs.

Model de ciutat

Mentrestant, però, associacions de

veïns i de diferents institucions que actuen directament sobre Ciutat Vella debaten sobre la regeneració dels barris del cor de Barcelona. D'una banda, els veïns creuen que la «reconversió» hauria de millorar les condicions de vida dels habitants del barri; de l'altra, les institucions serien favorables a una substitució de la població mitjançant operacions públiques o privades que fessin interessant tornar a viure a Ciutat Vella a capes mitges urbanes amb una suficient capacitat adquisitiva.

Aquesta polèmica deriva en la concepció de model de ciutat. L'Associació de Veïns creu que «s'ha triat un model de desenvolupament de la ciutat que implica una sèrie de prioritats que canalitzen la major part dels recursos públics cap a altres tipus d'actuacions, entre d'altres, les dels Jocs Olímpics».

Els responsables municipals rebutgen una possible contradicció entre els recursos destinats als Jocs Olímpics i els que s'inverteixen a Ciutat Vella. Els veïns contesten que l'administració fa una política d'obres de gran infraestructura de cara al 1992 i descuida els problemes de degradació del centre històric de Barcelona.

Les associacions de veïns també es queixen de la falta de coordinació en les actuacions de les diferents administracions. La causa és que cap institució té competències exclusives en matèria de Serveis Socials. El regidor de Ciutat Vella, Pau Cernuda, és el responsable de totes les actuacions de l'Ajuntament en el districte i planifica

tots els serveis municipals. A la Generalitat, però, no hi ha un interlocutor que coordini les accions de les diverses conselleries.

Una de les reivindicacions prioritàries dels veïns és la creació d'un centre de salut que tingui en compte les característiques específiques de la zona. «L'únic ambulatori que hi havia a Ciutat Vella va ser tancat per la Generalitat durant la campanya «Aquí hi ha gana» i ara hem d'anar a centres de fora del barri», diu Prudenci Sánchez, president de l'Associació de Veïns del Nuclei Antic. El centre de salut hauria de facilitar tractaments sobre drogodependència, malalties cròniques, planificació de la natalitat i geriatria».

La població de Ciutat Vella és, en bona part, gent gran que viu sola i sense recursos econòmics. Pilar és una dona que voreja els 70 anys i viu en un pis que no passa dels quinze metres quadrats. Un llit plegable i una taula són tot el mobiliari que hi ha a l'única habitació de l'habitatge. La dona només menja una vegada al dia: el dinar del menjador del carrer de Canuda. «Sóc vídua des de fa molts anys i ara fa quatre mesos que no sé res de la meua filla. No tinc cap pensió i m'han tallat l'aigua, la llum i el gas», explica Pilar.

Aviat seran les tres de la tarda, i això significa que els pobres del menjador s'hauran d'enfrontar novament amb la realitat, el menjador tancarà les portes i els marginats tornaran al carrer. El seu principal objectiu serà des de llavors trobar un racó on passar la nit. □

Les nostres injuntes ja s'han acostumat a la democràcia. A la foto veiem una nena de sis anys que ha après a fer discursos electorals

SECCIÓ BROMA
AVUI 21 abril 87

L'ou com balla

● **Estupefacció a Mònaco.** Dos mossos d'esquadra, detinguts quan intentaven precintar el casino de Montecarlo.

La setmana passada van precintar Montecassino, a Itàlia.

● **El Comitè Olímpic** ha demanat a la policia que intensifiqui la recerca del piròman que crema cotxes, ja que és l'home indicat per encendre la torxa del 92.

● **Finalment, i després de moltes deliberacions,** TVE ha decidit no realitzar la desconnexió. A canvi d'això promet subtítular en català els programes de màxima audiència.

● **Fonts pròximes a la Crida a la Solidaritat** han declarat que aquesta organització començarà una nova campanya de sensibilització lingüística consistent a pintar de rosa tots els que diguin barbarismes o tinguin defectes vocals en la pronúncia. De moment, aquest dimecres s'espera amb expectació veure l'Àngel Cases tenyint de rosa.

● **Augmenta espectacularment la lectura de llibres en català,** però no les vendes, ja que l'augment de lectors coincideix amb l'augment de robatoris de llibres en català.

● **Malgrat les pressions** de les dues superpotències, el Comitè Olímpic Internacional ha desestimat la petició d'admetre com a disciplina olímpica la cursa d'armaments.

● **L'última ofensiva irani** al sud de Bàsora no ha aconseguit conquerir cap posició enemiga. De

tota manera, fonts del govern de Teheran diuen que la seva intenció no és guanyar ofensives sinó fer-ne moltes per poder constar al *Guinness*.

● **Un grup d'invidents,** pertanyens a una expedició alpinista a l'Everest, han coronat amb èxit el Nevado del Ruiz.

● **Alts comandaments de l'OTAN** i el Pacte de Varsòvia s'han reunit aquest cap de setmana a Ginebra per intercanviar còmics d'*Hazañas Bélicas*. Es preveuen dures negociacions.

● **La campanya** *Aquí hi ha gana*, que es limitava al barri antic de Barcelona, s'aplicarà també a la gent que mengi en restaurants on el servei sigui lent.

● **La direcció general de Joventut** de la Generalitat està fent gestions perquè el Carnet Jove pugui ser usat a saunes, relax, sales X i d'altres establiments d'interès pedagògic.

● **El programa de màxima audiència** de TVE *Despedida y Cierre* serà traslladat a les nits de dijous per contrarestar la influència del *Vostè jutja*.

● **Nicaragua.** Fort revés de la contra, per la qual cosa ara s'haurà d'anomenar *a favor*.

● **El Parlament de Catalunya** ha posat en marxa una sèrie de mesures per revifar les comarques deprimides. La primera consistirà en actuacions de pallassos, saltimbanquis, bufos i nans, a veure si superen la depressió.

Fonts socialistes van explicar al DdB que Lluís Armet, el nou del·lí de Pasqual Maragall, anirà a l'Ajuntament de Barcelona a fer una funció de política institucional i serà la persona encarregada de la coordinació entre la Casa Gran, la Generalitat i el govern central. Armet no deixarà la seva responsabilitat al Parlament, com a portaveu com tampoc ho faran els altres dos diputats que s'incorporen a la llista, Mafa i Santiburcio. Pel que fa a Francesc Reventós, sembla que la seva feina podria ser la d'un supercoordinador de diverses àrees municipals. Jordi Parpal, que aniria el tercer, es consolida com un dels puntals de l'equip de Maragall.

Pel que fa a les baixes previstes, destaca la de Jordi Vallverdú, actual vice-president de la Diputació de Barcelona, que, segons algunes fonts del PSC, anirà a ocupar un càrrec important a l'organització olímpica, mentre que altres sectors asseguren que no entra a la llista per discrepàncies amb Maragall. Pau Cernuda, regidor de Ciutat Vella és un altre dels que salta, després de la polèmica sobre aquest barri.

L'altra baixa important és la d'Antoni Dalmau, president de la Diputació de Barcelona, que ara es presenta per Igualada.

A part d'aquests canvis, la proposta de candidatura manté en els primers llocs amb moltes possibilitats de sortir Serra Martí, Albert Batlle, Joan Clos, Francesca Masgoret, Joan Torras, Guerau Ruíz Pena, Xavier Valls, José Antonio García España, Germà Vidal, Josep Espinàs i Núria Gisbert.

NOTICIA DE BROMA

Coses del Centre "Dramàtic" i Social

◆ Si hi ha pessimistes, aquests són els del Centre Democràtic i Social (CDS) de Barcelona. Es pot llegir al *Manifest per la ciutadania* presentat als mitjans de comunicació com a ideari per les pròximes eleccions municipals: "(...) la campanya *Aquí hi ha gana* el que posa de manifest és, d'una banda, l'abisme que separa la Barcelona oficial, de les grans i costoses realitzacions urbanes, amb la Barcelona real -la del Barri Antic i la perifèria, margina- nats- i, per altra, la realitat més *dramàtica*: el que eufemísticament s'ha anat dient "bosses de pobresa" o "bosses de misèria" és una cosa pitjor: la Barcelona de la fam. Barcelona no pot quedar impassible davant aquesta *dramàtica* situació, i per això, el CENTRE DRAMÀTIC I SOCIAL considera indispensable i urgent atendre aquesta realitat (...)"

Sembla evident que les situacions d'indigència a Barcelona són bastant preocupants, però d'aquí a rebatejar el Centre Democràtic i Social de Barcelona per Centre *Dramàtic* i Social ja sembla excessiu, tot i que no cal descartar que hi hagi hagut un lamentable error de redacció.

La comisión gestora del ARI se reunirá por primera vez la próxima semana

La inversión pública para rehabilitar Ciutat Vella ascenderá a 70.000 millones, el doble de lo previsto

El próximo jueves, siete de mayo, se celebrará la reunión constitutiva de la comisión encargada de gestionar las actuaciones urbanísticas incluidas en el Área de Rehabilitación Integrada (ARI) de Ciutat Vella, en Barcelona. Esta comisión, según una orden del departamento de Obres Públiques de la Generalitat publicada en el DOGC el pasado día seis, estará integrada por representantes de la Generalitat, el Ayuntamiento barcelonés, el Patronato Municipal de la Vivienda, la Cámara de Comercio y las asociaciones de vecinos de la zona.

La comisión del ARI de Ciutat Vella deberá gestionar la realización de las 238 actuaciones urbanísticas previstas para rehabilitar este distrito. Estas actuaciones requieren inversiones públicas que suman 70.000 millones de pesetas, según declaró a este diario el actual gerente, y probablemente futuro secretario de la citada comisión, Pere Serra. Según Serra, la inversión pública arrastrará actuaciones privadas que podrían valorarse en otros 30.000 millones de pesetas.

Subvenciones

La orden de constitución de esta comisión gestora se produce cinco meses después de que la Generalitat publicara el decreto sobre delimitación del ARI para Ciutat Vella que el Ayuntamiento barcelonés había solicitado oficialmente el 5 de diciembre de 1984.

La declaración de ARI para Ciutat Vella supone que las actuaciones de rehabilitación que se realicen en esta zona podrán acogerse a los beneficios establecidos por el Gobierno central en julio de 1983 y que consisten, básicamente, en la aplicación de subvenciones parciales a los intereses. Las inversiones públicas necesarias para iniciar la recuperación del distrito más degradado de Barcelona correrán a cargo de las diferentes administraciones, básicamente Ayuntamiento y Generalitat.

Incremento de costes

Los 70.000 millones de inversión pública que requerirán las actuaciones previstas en el ARI de Ciutat Vella constituyen una cifra considerablemente superior a los 35.000 millones que, por el mismo concepto, se esti-

Dos años después de que se solicitara a la Generalitat la designación de Área de Rehabilitación Integrada (ARI) para Ciutat Vella, la comisión gestora del ARI se reunirá el jueves. Esta comisión gestionará 70.000 millones de inversión pública.

GILBERTO PUG

El freno a la degradación urbanística de Ciutat Vella será coordinado por las administraciones públicas

siones han sido planificadas para ser realizadas a lo largo de quince años.

Según Pere Serra, gerente nombrado por Pasqual Maragall para coordinar las actuaciones urbanísticas de Ciutat Vella, el montante previsto para inversiones ha sufrido un considerable aumento debido a que ha habido un treinta por ciento de incremento de los costes de construcción durante 1986. Al referirse a los 35.000 millones que se han barajado hasta ahora como cifra aproximada de inversiones necesarias, Pere Serra dijo que "se fue muy optimista en la evaluación de los costes de inversión".

En este mismo sentido, el gerente del ARI destacó el "alto coste que supone realizar actuaciones de rehabilitación en un

tejido vivo, como es el caso de Ciutat Vella".

Las actuaciones urbanísticas previstas por los responsables que han diseñado el ARI de Ciutat Vella suman un total de 238. El barrio del Raval, con 118 actuaciones pendientes, es el que más notará la aplicación de esta fórmula jurídica. En la zona del Barri Gòtic se han previsto 26 actuaciones, mientras que para el Casc Antic se han diseñado 63 y para la Barceloneta, 31.

Una cabeza visible

"La labor de la comisión gestora debe derivar más en una labor política de seguimiento, de estudio y de debate —manifestó Pere Serra—, ya que es la comisión donde se asumen compromisos de todas las partes que la

integran. De esta forma, se convierte en el organismo que debatirá básicamente la política de inversión que se lleva a cabo en Ciutat Vella en cuestiones urbanísticas".

La aplicación ejecutiva de las medidas recaerá en el Ayuntamiento por lo que ya se han realizado algunas manifestaciones en el sentido de que la actual oficina del ARI se convierta en un órgano especial, con autonomía económica, similar al que se constituyó para coordinar todas las actuaciones en el Poblenou destinadas a la construcción de la Villa Olímpica.

En la actualidad, las cuestiones referidas al ARI se reparten entre diversas áreas y estamentos municipales como son las direcciones de servicios de Gestión Urbanística, Disciplina Urbanística, Proyectos Urbanos y Planificación, Patronato Municipal de la Vivienda, el Consejo de Distrito y el área de Servicios Sociales. "En esta situación —afirmó Pere Serra—, se puede conceder una licencia de rehabilitación sin pasar por la coordinadora que a mí se me ha encomendado".

Aunque caben diferentes fórmulas, parece ser que este órgano estaría encabezado por un teniente de alcalde específico, de forma similar a lo que ocurría hasta ahora con Pau Cernuda, aunque éste se encontraba en una situación de comisionado por parte del alcalde.

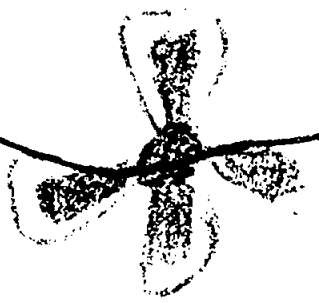
La no incorporación de Cernuda en la lista socialista para las próximas elecciones municipales del 10 de junio ha hecho pensar a Pasqual Maragall en otros nombres, entre los que se encontrarían los de Jordi Borja, especialmente, y Josep Maria Serra Martí, ambos con rango actual de teniente de alcalde y que se

Acuerdos para solucionar la degradación social del distrito

La coordinación de todas las actuaciones relacionadas con el distrito de Ciutat Vella, aunque las urbanísticas ya tienen una comisión gestora específica, depende de la comisión integral creada recientemente por orden del alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall. Esta comisión, que se reunirá el próximo día 12 por tercera vez desde que fuera creada el mes de marzo último, ha concretado ya la creación de un centro alimentario (29 millones) así como la aplicación del Quinto Plan de Empleo Juvenil casi íntegramente a este distrito (unos 40 millones). Otras de las cuestiones que preocupan especialmente a la comisión son las relacionadas con la drogodependencia.

ciones públicas junto con los de las asociaciones de vecinos de la zona. Algunos de estos últimos han expresado sus dudas con respecto a la operatividad de este órgano y han criticado la falta de asignación económica de algunos proyectos.

En este sentido, no se descarta la realización de una campaña similar a la que desarrollaron los vecinos bajo el lema "Aquí hay hambre", que impulsó la creación de esta comisión. Fuentes municipales afirman que esta campaña "fue útil para que los ciudadanos, tras la euforia olímpica, se dieran cuenta de que esta es una ciudad con serios problemas estructurales, básicos, pero la forma en que se llevó a cabo contribuyó a que se alejaran más

LA FAM A BARCELONA

LA LLUITA PER LA FAM
=====

Ja se que molts no creuan amb la fam,
i daltres la viuen i daltres que la provoquen,
i daltres que lluiten perque no existexi.

AL AMOR A QUI LI FALTA
=====

Molts nens disfruten amb els seus pares,
i daltres que no en tenen, no poden disfrutar,
el amor en la alegria,
i disfrutar es viure amb els teus pares,
peró si no tens pares no vius feliç.

* * * * *

Neus Hernandez

1988

NOTICIES I ARTICLES CONSEQUENCIA DE LA CAMPANYA

GENER - ABRIL

La misèria és el que més preocupa els concursants de «Faci d'alcalde»

Un grup proposa crear un «mejorador cívico» a Magoria o a Can Manega per a persones en situació difícil

Maria Fawé
BARCELONA — Els barcelonins que es presenten al concurs *Faci d'alcalde*, convocat per l'Ajuntament de Barcelona, estan preocupats sobretot per la misèria, l'atur i la delinqüència juvenil. I les propostes estan encaminades a pal·lar aquests problemes socials.

Quan només falten quinze dies perquè s'acabi el terme de presentació d'ídies, l'Ajuntament té notícies que hi ha cent vintanta projectes que s'estan elaborant, alguns dels quals potser no arribaran a consolidar-se. La majoria dels propòsats que l'Ajuntament coneix són amb vista a la solució de problemes socials. Fins ara no se sap que hi hagi cap projecte gaire original que suggereixi una nova manera de governar la ciutat, per exemple, o de millorar els transports, la neteja o la imatge de la ciutat.

Restaurar fanals

La proposta més imaginativa fins ara és una cooperativa d'extersos que proposen un pla per restaurar els fanals de la ciutat.

De les cent vintanta propostes, trenta-cinc s'estan elaborant a Sant Andreu, trenta-tres als Nou Barris i vint-i-cinc a Sant Les Corts i Santarà són els barris menys engrecats amb el concurs, amb sis i vuit projectes respectivament. Però les Corts, en canvi, ha estat el barri més mutiner.

Un vici d'aquest barri i un altre de l'Eixample han estat els primers que han lliurat a l'Ajuntament els seus programes, amb tota la documentació pertinent.

«Els pla americà»

Juan López, que té una botiga de fotografia a Sant

Andreu, presentarà un projecte per crear un club juvenil.

«Com un centre cívic, però en pla bé, en pla americà». Somia per al seu club tallers de fotografia, d'informàtica, d'electrònica, de música. I també vol muntar una emissora de ràdio i fer un programa per informatzar les botigues del barri. Amb això de les botigues pensa que els joves s'hi podrien guanyar un sou i no jugar només amb les màquines. I també vol organitzar una borsa de treball. Ja té mirat un local de planta rústica ha calculat que per posar en marxa els tallers més barats li calen uns dos milions de pessetes. «No, no sóc de l'Associació de Veïns. El projecte, el presento sol. A mi em preocupa la qüestió social».

Unes set-centes mil pessetes li caldran a l'Arxau Històric de Sant Andreu, que vol fer un vídeo sobre la *Grues* i el *desevolupament de la comunitat rural de Sant Andreu del Palomar a l'èdifici romànic*. El guionista és diu Joan Busquets i ja ha trobat gent disposada a col·laborar-hi desinteressadament.

També és d'aquest barri la revista *Sant Andreu*. Espèc, que es presenta al concurs per millorar la seva promoció i sobretot per introduir-se a les escoles. Aquesta revista abasta el territori dels Nou Barris. Ja fa un any que surt, té publicitat i edita, en català o en castellà, de trenta-dues a quaranta pàgines.

Santiago Martínez, de la Ciutat Vella, no s'ha esperat a guanyar el concurs de l'Ajuntament. Ell acutirà perquè els diners sempre són una ajuda. Però la galeria d'art que el proposa ja s'obre demà. Ocupa la part del davant del seu taller de serigrafia, que és al carrer dels Salvador, número 18. La galeria es dirà *Arabad* i es farà amb vista a la gent que comença.

A la primera exposició, però, hi haurà només noms de primers

ballarins joves en situació d'atur.

L'Associació Juvenil Della del Besòs, que ja funciona, presentarà un programa de prevenció i reinserció social de preses, alcohòlics i toxicòmans. I projecten formar cooperatives de treball, una arca sociocultural i una línia de salut

La Flor de Maig

Els de l'Ateneu La Flor de Maig del Poblenou suggeriran tres idees: alfabetització d'adults en català, una ludoteca i el pla *Arabad*. Per a la ludoteca, que ja funciona, els cadern

dues-centes mil pessetes per millorar-la. Per al pla *Arabad* en demanen quatre-centes, mil vefin diem projecte. Ajudaria perquè té relació amb la sortida del llibert i pensen en tres tipus de situacions: la de les dones separades, la de les que han avariat i les mares soltes.

«No», explica Manuel (Mèl) Uts meigs de CCYO ja han ofert el seu suport al pla i ara estan buscant advocats i psicòlegs. També s'ha presentat al concurs la cooperativa La Fontana de Matuïnes, que el mes de desembre va inaugurar un botiga celler, i l'Associació Catalana de l'Espai, que vol crear un ob

del barri. Tapies, Guinovart, Bros, si...

Menjador cívic

Montserrat López, Alvaro Fernández i Rosa Elvira, que volen muntar un menjador cívic, fa dos anys que hi donen visites i també s'han presentat al concurs. El seu menjador, que voldrien que s'instal·lés a Magoria o a Can Manega, està especialment dirigit a les mares soltes, a la gent en atur, als joves i portarien menjar a la gent gran que no es poden moure de casa. S'hi farien diners i sopars i hi tre-

La Casa Gran dóna 40 milions de premis i s'espera ajuda de «sponsors»

BARCELONA — L'Ajuntament ha prestat quaranta milions de pessetes per premiar els millors projectes que es presenten al concurs *Faci d'alcalde*, i ajudar que es la realitat. I ha sis empreses, entre elles una carca, que estan disposades a fer de *sponsors*.

Les bases del concurs diuen que les empreses o els propietaris seleccionats rebran una ajuda econòmica que oscil·la entre els dies cents mil pessetes i un milió. I aquests diners s'han d'invertir en la realització de l'activitat proposada. El pagament es farà elxto, amb un 40 per cent en comptat el primer, un 30 per cent quan es presentin un informe que justifi

que les realitzacions previstes per als quatre primers mesos i quan s'han invertit els primers diners lliurats, i un 30 per cent vuit mesos després i quan es presentará l'informe corresponent.

Els seleccionats que obtinguin ajuda o cobrin a l'Ajuntament també podran demanar diners a altres organismes i entitats. L'Ajuntament vetllarà «positiu» que els projectes obtinguin recursos de fons divers

L'objectiu de l'Ajuntament de Barcelona en convocar aquest concurs és «afavorir les iniciatives que es proposen obrir camins per millorar la convivència i la participació ciutadana i donar suport».

AVUI

En la reunión se abordó el problema de Ciutat Vella

Pujol y Maragall analizan el acuerdo sobre el protocolo económico de los JJ OO-92

JOSÉ ANTICH, Barcelona

El presidente de la Generalitat, Jordi Pujol, y el alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, celebraron ayer un encuentro de 30 minutos de duración en el Palau de la Generalitat para hablar sobre la financiación de los Juegos Olímpicos de 1992 y para intentar recomponer sus relaciones personales, deterioradas como consecuencia de la Corporación Metropolitana de Barcelona y de la negativa inicial del Consell Executiu de aprobar los estatutos del Comité Organizador de los Juegos Olímpicos de Barcelona de 1992 (COOB 92).

Además de los estatutos del COOB 92, Pujol y Maragall abordaron el proceso de degradación en que se encuentra el distrito de Ciutat Vella y, tangencialmente, la supresión de la Corporación Metropolitana de Barcelona (CMB).

La entrevista entre Pujol y Maragall, celebrada a instancias del primero para limar divergencias, concluyó sin acuerdos evidentes y sin que ambos políticos fueran capaces de fijar una nueva fecha para un encuentro más prolongado, en el que profundizar los temas ayer iniciados. De las declaraciones efectuadas por Maragall al término del encuentro también se desprende que éste concluyó con pocos acuerdos. "Mi encuentro con Pujol ha sido innecesario", señaló. "El acuerdo que ha aceptado finalmente la Generalitat [respecto a los estatutos del COOB 92] no supone ninguna variación con el plan que inicialmente se había acordado", manifestó Maragall tras la reunión.

Interrogado sobre las posibles causas de las reticencias de la Generalitat al protocolo económico y al reparto del hipotético déficit generado por los juegos, lo que provocó la negativa inicial del Consell Executiu a aprobar los estatutos del

causas de la demora. El Consejo de Ministros aprobó anteaer los estatutos del Comité Organizador de los Juegos Olímpicos de Barcelona de 1992, pocas horas después de que Generalitat y Administración central alcanzaran *in extremis* un acuerdo sobre el protocolo económico y sobre el reparto del hipotético déficit que generen los juegos.

Pujol dió finalmente su aceptación al protocolo económico, después de recibir garantías sobre el rigor financiero de los gastos de los juegos. El control queda garantizado con la creación de la figura del *controller*. La persona que acceda a ese cargo deberá ser consensuada por las diferentes administraciones (ayer Pujol y Maragall no pusieron sobre la mesa ningún nombre) y su misión será garantizar que todo lo que se gaste se ajuste al presupuesto oficial entregado al Comité Olímpico Internacional (COI) en 1985, que asciende a 106.721 millones de pesetas.

Pujol también aceptó el reparto inicialmente previsto para cubrir el hipotético déficit que ocasione los juegos (los primeros 9.500 millones los asume la Administración central y, a partir de esa cifra, el 20% corre a cuenta de las administraciones

Pujol y Maragall, al inicio de su entrevista.

ALBERT RAMIS

aunque limitó su participación a unos 4.200 millones. Ello significa que el reparto del hipotético déficit que pagarían las diferentes administraciones está establecido en 20.000 millones. Maragall restó ayer importancia a la inclusión de esa cantidad como déficit máximo alegando que "es una cantidad a la que no se llegará".

Ciutat Vella

Pasqual Maragall entregó a Pujol un compendio de la documentación cruzada en los últimos tres años entre ambas administraciones sobre la problemática del Distrito I. Según

bación del plan de Área de Rehabilitación Integrada (ARI). El ARI es la iniciativa más importante emprendida conjuntamente por Generalitat y Ayuntamiento y prevé una inversión cercana a los 35.000 millones de pesetas en los próximos 15 años.

El alcalde anunció el viernes la creación de una comisión interdisciplinaria que se encargará de buscar soluciones a la degradación que sufre actualmente Ciutat Vella.

Maragall no realizó ningún comentario respecto a su conversación con Pujol sobre la supresión de la CMB, que en las próximas semanas será debati-

La opinión de los famosos

EL PERIÓDICO ha pulsado la opinión de algunas personalidades cuya labor profesional se desarrolla en distintos ámbitos para conocer su opinión sobre la cuestión del ciudadano que pasa hambre. Y les ha preguntado: ¿Cree usted que en España

existen casos en los que resulta incompatible respetar las leyes con el dar de comer dignamente a los hijos? En estas situaciones, si es que se dan, ¿qué es lo prioritario para usted: respetar las leyes o alimentar a los hijos?

■ **MIQUEL ROCA**. (Político, abogado). "Puede darse un caso de necesidad que ya se apreciará particularmente, pero quiero hacer constar que en ningún caso yo concebiría como fórmula general, que no sea la vía de excepción, el reconocimiento de que alguien pueda superar la ley para satisfacer necesidades de los demás. Otras cosa es, insisto, el que desde la vía de la aplicación penal no

vea en ello una circunstancia eximente o atenuante; esto son los jueces quienes lo tienen que valorar, pero, evidentemente, yo recomendaría respetar la ley".

■ **AMANDO DE MIGUEL**.

(Sociólogo.) "No cabe la menor duda de que ese supuesto se hace real en muchas ocasiones, aunque no sea siempre con tintes tan dramáticos (el llamado *hurto famélico* de los penalistas). El respeto a todas las leyes es un valor secundario frente al de la supervivencia, que es ley de vida. Si yo no pudiera dar de comer a mis hijos dignamente, estoy seguro de que asaltaría un banco. Por fortuna no tengo necesidad de tales heroísmos".

■ **MERCEDES MILÀ**. (Periodista.) "Yo recomendaría ante todo dar de comer dignamente a los hijos".

■ **FABIÁN ESTAPÉ**. (Catedrático de Economía Política y Hacienda Pública.) "Primero comer, después filosofar".

■ **CARLOS BARRAL**. (Escritor y senador.) "Temo que una vez una sociedad existe, su juricidad es absolutamente prioritaria y, por lo tanto, respetar la ley es lo principal".

■ **JORDI SOLÉ TURA**.

(Catedrático de Derecho Político.) "Efectivamente existen casos de incompatibilidad. Nuestras leyes están hechas por una sociedad muy clasista y en gran parte todavía provienen del pasado. Por consiguiente, unas leyes que consideran a todos los ciudadanos iguales, pero que en la práctica no lo son, acaban produciendo a veces situaciones de injusticia. Y si esa colisión de valores se produce, efectivamente lo segundo, dar de comer dignamente a los hijos, pasa por delante de todo".

■ **VÍCTOR MANUEL**.

(Cantautor.) "Bueno, yo entiendo perfectamente el robo para comer. Entiendo perfectamente la desesperación de la gente que no tiene trabajo y que se ve forzada a hacer según qué cosas. Eso está generado por el mal gobierno, y nuestra Constitución ya lo dice, que todo el mundo tiene derecho al trabajo. Entonces, la gente que no tiene acceso a eso de alguna forma tiene que conseguir llevar pan a su casa. Ante eso me parece absolutamente lícito violar las leyes".

■ **JUAN Mª BANDRÉS**.

(Presidente de Euskadiko Ezquerria.) "Si a un hombre trabajador en paro se le acaba el subsidio de desempleo y llega a una situación de extrema penuria y en la que no tiene ninguna posibilidad de que alguien le ayude, yo creo que prima evidentemente dar de comer a los hijos y comer él y, desde luego, eso tendría prioridad al respeto de las leyes. Las propias leyes, para casos muy extremos, ya admiten la exención de responsabilidad. Lo que pasa es que la jurisprudencia dice que un hombre en esas circunstancias podría robar un pan, pero no, por ejemplo, 50.000 pesetas. Yo pienso que puede robar un pan y 50.000 pesetas pa-

ra poder comer".

■ **LLUIS Mª XIRINACHS**.

(Sacerdote, ex senador.) "Yo diría que una de las vergüenzas, quizá la vergüenza más grande de la Humanidad, sobre todo en un país democrático, es que haya pobres, es que haya gente miserable que no pueda dar de comer dignamente a sus hijos. Esto es una vergüenza, y antes de hacer una fuente luminosa en Montjuic o de gastar cinco céntimos en hacer una piedra de la Sagrada Familia, tendríamos que eliminar los pobres, es decir, dar un sueldo de vida a la gente. La gente, por vivir, tiene derecho a un mínimo. Esto, además, económicamente es factible, y la impresión que tenemos los que estudiamos esto es que la miseria está promovida, o sea, conviene que haya pobres, y por esto lo hay, porque los que mandan quieren que haya pobres, pobres miserables, que se mueran de hambre, porque lo necesitan.

Jóvenes, pobres y marginados como excusa política

■ Ya van dándose cuenta. Poco a poco. Cuesta que estos intelectuales de aquí reaccionen. "Estamos ante un cambio de tonante de la sociedad española, con causas justificadísimas, ante el que el Gobierno debería obrar en consecuencia y no refugiarse sólo en la creencia de que se trata tan sólo de episodios maliciosos y corporativos", ha escrito, por ejemplo, Jaime Lorés a propósito de las protestas sociales de estos días. Muy bien. Se dan cuenta de que hay un cambio, una mutación, y acto seguido se pide auxilio al Gobierno (al central, ¿no cuenta el autonómico?), como si el Gobierno fuera el mago Merlin.

La gente, las tertulias ciudadanas, miran estos cambios con preocupación. Efectivamente, "da la impresión de que el Gobierno central cree que la gente protesta por protestar", afirma un profesor universitario hablando de los jóvenes. Y, ayer mismo, ante el televisor, la intervención del presidente de la Generalitat Jordi Pujol exhorta con claridad la postura de la derecha ante la pobreza y los marginados. Para los conservadores, "la solución de estas cosas es la beneficencia", dicen trabajadores sociales.

Las soluciones que, por ahora, ofrecen los políticos españoles (que aspiran a la modernidad) a las protestas sociales oscilan entre "el no dar importancia excesiva" al malestar o el "ofrecer un paternalismo benéfico asistencial que enriquece aún más los problemas y, de paso, sirva para hacer electoralismo", según opinión de un sociólogo barcelonés. En alguna parte ha leído que "los jóvenes, las mujeres, los marginados, los pobres son una excusa para que los políticos demuestren sus buenos sentimientos ocasionales".

Lo que no aciertan a explicar ni intelectuales ni la mayor parte de los dirigentes es por qué protesta la gente, por qué cambian estas cosas. Y en esas estamos, preguntándonos todos el porqué y mirándonos los unos a los otros por si alguien, visto que los dirigentes sólo ponen cataplasmas, tuviera una explicación.

Empiezan a aflorar en Barcelona los primeros estudios científicos sobre la reciente protesta juvenil y el proceso de marginalización social

Estudiar las causas profundas de este malestar

■ Seguramente, estos fenómenos se pueden explicar de muchas formas. Alguien ha hecho, en Barcelona, el primer esfuerzo de artar algunos cabos por lo que respecta a la reciente protesta de los jóvenes. En un borrador de proyecto encargado a un grupo de expertos en análisis sociológicos por el área de Servicios Sociales de la diputación de Barcelona se efectúa un interesante análisis de la situación.

Se habla en ese trabajo de un bloqueo generacional ("sobredosis atípica de población potencialmente activa") que lleva a copar trabajos y puestos de mando a la gente de 30 a 40 años. Lo cual crea la tendencia a "mantener y acumular los derechos y poderes de los que ya los tienen y privar de ellos a los que se pudieran incorporar". La coyuntura "de carestía y unas perspectivas inciertas" da como resultado el "aumento de las diferencias individuales" y "la sustitución de la cooperación

(generacional) por el antagonismo".

Las diversas y múltiples razones que generan estas adversas consecuencias para los jóvenes pueden resumirse, de acuerdo con este estudio, así: "Existencia de una sociedad competitiva que transforma la capacidad de intercambio en rechazo, el compartir en poseer y a los vecinos en extraños o adversarios. Y a menudo identifica lo que es diferente con lo indeseable o malo. Estos factores provocan una falta de solidaridad con la sociedad a la que pertenecen, lo cual provoca marginación y soledad."

'Pasotismo' y falsos valores, síntomas preocupantes

■ En ese trabajo se afirma: "Esta sociedad inamovible aparece a los jóvenes como una pared insalvable (...) y la única salida parece ser el azar o la catástrofe que despierta el conformismo (o pasotismo) del tipo *no hay nada que hacer*." Se habla de que "el superconsumo de las últimas

décadas ha creado falsas expectativas y necesidades que, por no responder a motivaciones básicas humanas, provocan desencanto. Se sustituye así el valor de uso por el valor de intercambio. Se consolida la apatía".

Más razones: "Hay una presión de los medios de masas hacia una uniformización forzada, (...) una transmisión de modelos formales, lo cual lleva al ahogo de valores lícitos e ideales deformados y la promoción de falsos prestigios, (...) nuevas mitologías (*gurus*, horóscopos, fetichismos, etcétera), (...) la confusión interesada entre lo esencial y lo anecdótico, lo auténtico y lo falso. Consecuencia de ello son la insensibilización (...) y la violencia gratuita (como consecuencia de la represión del deseo de realización del joven)."

El diagnóstico de estas causas subyace otras muchas: "Pérdida de la racionalidad y la entrega al fanatismo, (...) huida de los compromisos y de cualquier responsabilidad, (...) indefinición de horizontes y precariedad de orientaciones para adquirir conocimientos vitales y profesionales, (...) desnutrición intelectual, (...) robotización del trabajo e intuición de los conocimientos básicos que tradicionalmente transmitió la sociedad, (...), miedo e inseguridad producido por esta cultura, (...) primacía de la salvación individual frente a la colectiva...", entre algunas otras.

El trabajo, que está ahora en manos de los técnicos de la diputación, propone una serie de 46 actuaciones concretas basadas en diversos puntos que implican la "responsabilización de los jóvenes y de todos los sectores sociales", sensibilizando a la sociedad para que "ceda protagonismo a la juventud, con un espíritu abierto".

Algunos de esos puntos son el desterrar la creación de guetos y grupos cerrados; el promover los encuentros, la conservación de la memoria histórica y la capacidad de expresión de los jóvenes y "el fomentar la capacidad de cuestionar las propias ideas y también las de los demás", la autenticidad, la corresponsabilización, la solidaridad y "un buen uso de lo que somos en el sitio donde estamos (...). Huyendo de lo superfluo y liberando energías en lo que es rentable para el ser humano". Lo que no dice el estudio es si los adultos (empezando por los poderes públicos) vamos a digerir este necesario cambio en nuestras vidas.

Taula rodona de Justícia i Pau sobre el «quart món»

Els partits veuen bé un pla consensuat per a ajuts d'emergència als miserables

Les inversions d'aquest any per a obres socials són de 1.744 milions

*Hi ha prop
un milió
de persones
obres a
Catalunya*

*L'atur no
minvarà,
sinó que més
aviat anirà
en augment*

L'Ajuntament de Barcelona vol fer un cens de tots els miserables, pobres i marginats de la ciutat, però no té prou pressupost per acabar-lo

J. Subirà
BARCELONA — Sis partits parlamentaris de Catalunya han manifestat el seu acord a elaborar un pla consensuat per proporcionar ajuts d'emergència a pobres i miserables. A iniciativa de l'entitat Justícia i Pau, els representants d'aquests partits van exposar els punts de vista respectius pel que fa a la marginació social i la pobresa. Segons dades de la Generalitat, hi ha un milió de pobres a Catalunya.
Joan Esteve Oriol, diputat d'AP; Rafael Hinojosa, diputat de CDC; Jordi Casas i Salet, dirigent d'ERC; Rosa Barenys, diputada del PSC (PSC-PSOE); Alfred Luchetti, diputat del SUC; i Francesc Borrell, president de la UDC, van ser els participants en la taula rodona moderada per Joan Gomus, president de l'entitat convocant.

No es pot aturar l'atur

Els sis polítics van coincidir en les seves exposicions que l'atur és una de les causes principals de la misèria del quart món. És a dir, de la gent més oblidada dels països rics. També van acceptar que la marxa de la societat occidental més aviat farà créixer l'atur que no pas disminuir-lo. Les noves tecnologies aniran deixant sense feina cada vegada més gent.

Per Aliança Popular, els millors gestors d'accions contra la marginació social són els particulars i els professionals. Mentrestant no es troben solucions generals, els aliancistes ofereixen informació als particulars perquè coneguin el seus rets i els facin valdre.

El representant de CDC va recordar que la Generalitat destinà aquest any mil set-cents quaranta-quatre milions a iniciatives socials. I que d'aquí a un any estarà llesta una llei del Parlament per establir les prioritats d'acció contra la pobresa extrema. Per la seva banda, el que parlava en nom d'ERC va opinar que totes les mesures concretes són bones mentre se cerquen solucions més generals.

Recomanacions de la CEE

La representant dels socialistes va recordar les recomanacions de la CEE respecte al quart món. Estableixen prioritats com ara regenerar barris pobres de les ciutats o zones perifèriques.

Ella, però, no s'ho acaba de creure: «Si fos així, hi hauria més soroll al carrer».

Ensenyar a pescar en lloc de donar peix

El parlamentari comunista va esmentar un refrany xinès. Aquell que cal ensenyar a pescar en lloc de donar un peix a qui té gana. Però hi afegia que els seus fills li havien preguntat què passa si es mor el famolenc mentre se li ensenya de pescar. Per això es manifesta «moderadament pessimista». El president d'UDC va anunciar que el seu partit convocarà totes les formacions polítiques per parlar d'aquesta qüestió. Ho farà el dia 11 de juny, després de les eleccions, per no fer electoralisme. Com a regidor de Barcelona va fer saber que l'Ajuntament no té prou pressupost per acabar un cens de tots els pobres de la ciutat que ja ha començat.

El debate de la pobreza

ES lamentable que se haya politizado el tema de la pobreza en Barcelona. Pero visto desde otro ángulo es beneficioso. Porque para los políticos sólo parece existir lo que se politiza. Gracias a este desgraciado procedimiento el tema ha pasado de sumergido a público. Los políticos han caído en las redes que les obliga políticamente a dar una solución al problema. Lo grave es que este problema viene de muy lejos y tampoco la ciudadanía, alejada de la política, había tomado conciencia de él. La politización ha servido, a pesar de todo, para que la ciudadanía se sintiera aludida. Uno tiene la impresión de que Barcelona es hoy una ciudad que siente algo de vergüenza de sí misma, porque la eclosión de la pobreza le ha tocado el talón de Aquiles de su dignidad. La ufana ciudad olímpica de hace unos meses anda hoy algo contrita y humillada.

Pero en determinados círculos de opinión está estallando cierta polémica. Por una parte se leido que preocuparse por el tema de la pobreza es de derechas, porque significa aupar la desacreditada y pasada de moda beneficencia. Por otra parte he tropezado con la afirmación de que este tema sólo es propio de los católicos conservadores. Esto hace sospechar que se está reduciendo el lamentable espectáculo de que antes de derecha se arrimen al ascuá de la pobreza y gentes de izquierda desprecien altanamente este tema.

Este país anda un poco con los cables cruzados. Las palabras de Hernández Mancha, por ejemplo, al justificar su moción de censura eran en cierto sentido un pintoresco apropiarse de cierto discurso que tendría que ser de la izquierda, desde la derecha más pura y dura. Su uso de los actuales conflictos sociales para atar al Gobierno crea la delirante situación de que esta derecha impávida intente hacerse el portavoz de las quejas de una ciudadanía movilizada que, en principio, está escorada hacia la izquierda. La conclusión de que la izquierda política de nuestro país está regalando numerosos espacios de su zona propia a la derecha comienza a parecer fastidiosamente diáfana. Quizás estemos cayendo en la paradoja de que la izquierda lo suficientemente desarmada mentalmente como para no saber qué hacer ni qué pensar ante temas tan obvios y transparentes como la pobreza, o la marginación, si es que esta segunda palabra suena mejor, por un lado / las fuertes demandas sociales por otro.

Cuando en realidad en la Europa moderna el tema de la lucha contra la pobreza tendría que ser un tema no politizado, porque forma parte del consenso básico de la democracia. En nuestra área es imposible separar el concepto de democracia del concepto de fraternidad, si se quiere entendido tan sólo en el sentido laico del término. Es esta unión indisoluble entre democracia y fraternidad la que genera la aparición de los estados y las sociedades refundadas después de la dolorosa experiencia de la Segunda Guerra Mundial.

Por tanto, desde esta óptica el problema de la pobreza no es un problema de beneficencia,

PEDRO MADRUGA

queza idéntico en buena ley a la política de rentas o a la política salarial. Este servicio del Estado a la fraternidad es uno de sus fundamentos legitimadores y la lucha contra la pobreza forma parte del entramado íntimo del Estado del bienestar, como lo forma la educación o la asistencia sanitaria. El abandono de la pobreza a su destino fatal significa la expulsión de sus víctimas de la sociedad y la privación de sus derechos democráticos. La impavidez negligente ante la pobreza rompe el consenso fundamental de nuestra sociedad y en consecuencia deslegitima sus instituciones.

ALGO debe haber sucedido para que numerosos sectores de la izquierda se sientan desbordados e ineficaces, y en consecuencia aparentemente insensibles, ante una pobreza que les ha pillado por sorpresa y les ha dejado literalmente desconcertados hasta convertirlos en inoperantes. Y es que por desgracia muchas veces los esquemas mentales heredados pesan más que la fuerza hiriente de la misma realidad viva y cotidiana. Nuestra izquierda se había formado con la creencia de que la riqueza colectiva era inagotable y que sólo se precisaba del obrero reivindicativo para que ésta fuera redistribuida según sus cánones de justicia. Y todavía no ha reaccionado de la sorpresa morrocotuda que ha significado para ella el hecho de que el obrero reivindicativo haya sido sustituido por el marginado, silencioso y agobiado, en la vieja escala de los llamados explotados por la sociedad.

El obrero reivindicativo tenía unos caracteres dinámicos y regeneradores desde el ángulo de la izquierda tradicional que no tiene el actual marginado. Nadie se atrevería a bautizar la lucha de éste por su desesperada supervivencia como motor de la historia. Mientras, por

poder, nace del hecho que habían llegado a él con la pretensión de redistribuir una riqueza que se daba por supuesta y se hallan en la inhóspita necesidad de administrar cierta escasez y de lanzarse a la desconocida aventura de tener que luchar para poder crear riqueza para todos. En este sentido nuestra izquierda es conversiva y todo el mundo sabe los males que aquejan a los conversos, sobre todo cuando más estrepitosa y gigantesca y súbita ha sido su conversión. Por esto sectores de nuestra izquierda se encuentran bloqueados ante la urgencia de compaginar la creación de riqueza con el dispendio de la mínima en el pozo sin fondo de la marginación. Pero, por suerte, la evidencia les desmonta enseguida la posible coartada de pensar que la marginación puede esperar años en su desespero hasta que la creación de riqueza haya producido sus óptimos frutos para todos.

PORQUE está naciendo, a pesar de las buenas voluntades que se ponen en la creación de riqueza, el convencimiento de que ésta ya no será superabundante como para destruir "ex opere operato" la pobreza, y que el pleno empleo, factor elemental en la lucha contra la marginación, es una utopía más que amenazada. Una sociedad, y unos poderes públicos, que viven tan sólo en la mitología casi de la producción de riqueza para generar el optimismo que facilite la lucha contra la escasez, se encuentran cada vez más con la dura realidad de que deben compartir esta actitud con la aparentemente contradictoria de gastar una riqueza escasa en la falsa hipótesis de la improductiva lucha contra la marginación. Pero lo que parece improductivo económicamente es productivo no sólo a nivel ético sino a nivel social y democrático. Porque dejando de luchar contra la marginación la sociedad pierde su fundamento consensual básico y los poderes públicos su legitimidad en tanto que contradicen este fundamento.

Debe resituarse el concepto de marginación en el discurso político y social de la izquierda. Porque es muy lamentable que se sacuda las pulgas de encima con el viejo tópico de que no quiere adquirir tics benéficos de derechas dinamitando la razón de ser del estado del bienestar que considera aún como propio. O atribuyendo despectivamente la preocupación por la pobreza tan sólo a católicos conservadores generando un progresismo sólo en el terreno cultural y político. Extraño progresismo ausente en la idea de justicia que era un patrimonio histórico de la izquierda a la que tantos hombres y mujeres de nuestro país dedicaron sus vidas. Porque nos engañaríamos todos si andáramos con la boca llena de las palabras modernidad, progreso y revolución tecnológica y las llenáramos de contenido olvidando que se producen en unas sociedades donde la marginación se está haciendo endémica con todas sus consecuencias. Y que una sociedad consistentemente moderna y progresiva es arcaica y reaccionaria si, impávida, deja que la pobreza

a la vora de...

La pobresa política

Josep M. ESPINÀS

Jaume Lorés ha publicat a *La Vanguardia* un article molt interessant, *El debate de la pobreza*, que comença així: «És lamentable que s'hagi polititzat el tema de la pobresa a Barcelona. Però és beneficiós vist des d'un altre angle. Perquè per als polítics sembla que només existeix allò que es polititza».

Seguint el suggeriment de Lorés, voldria precisar que sempre que es parla sobre la pobresa —i sempre que *es calla* sobre la pobresa— és fa política, perquè la pobresa és un tema polític per definició, i ho és de manera permanent; amb independència que en un moment determinat pugui aparèixer una utilització del tema pobresa que tingui interès per a uns polítics o uns partits concrets.

No es tracta, doncs, que una acció ocasional *polititzi* el tema de la pobresa; la pobresa ja és un *fet polític*. De la mateixa manera que l'armamentisme és un fet polític, el *polititzi* o no amb les seves campanyes els armamentistes i els antiarmamentistes; i la privació de recursos d'expressió —a un ciutadà, a un grup, a un poble— és també un fet polític per ell mateix, i la denúncia d'aquesta injustícia no és *polititzar* res.

La pobresa ha estat sempre un tema polític, i ha estat una de les bases del programa d'actuació dels partits d'esquerra. La línia elemental del pensament de dreta és que sempre hi haurà pobres, mentre que la ideologia d'esquerra ha proclamat l'esperança en la desaparició dels pobres i ha promès dur a la pràctica la fraternitat social. Però s'ha produït un fet que Lorés analitza exactament: la nostra esquerra s'havia format en el convenciment que la riquesa col·lectiva era inesgotable i que només calia l'obrer reivindicatiu perquè la riquesa fos redistribuïda d'acord amb els seus cànons de justícia. I encara no ha reaccionat davant l'enorme sorpresa que ha significat per a l'esquerra que l'obrer reivindicatiu hagi estat substituït pel marginat, silenciós i afeixugat, en l'antiga escala dels «exploitats per la societat».

I incapaç, l'esquerra —almenys per ara i en aquest país, en l'àmbit on governa— d'incorporar els marginats a l'Estat del benestar, pot arribar a semblar que preocupar-se dels pobres és fer política de dreta. La desorientació, com es pot veure, ja és extraordinària. I la confusió immensa. La dreta defensant *políticament* els marginats, i l'esquerra —em penso que continuo d'acord amb la reflexió de Lorés— *passant* del tema. Per aquest camí, els pobres es faran cada vegada més de dreta, i em sembla que ja hi ha alguns indicis d'aquesta sorprenent novetat.

És una confusió que em sembla greument estèril, i terrible per als protagonistes de la marginació, perquè em sembla que la dreta no voldrà enfrontar-se profundament amb el problema dels pobres, i l'esquerra no *sap* com fer-ho. Segurament perquè, com diu Lorés, «està prou desarmada mentalment per no saber què fer ni què pensar davant d'aquest tema».

Els *liberals* alçant la bandera dels pobres que històricament tenia color socialista, i els socialistes que diuen que ara se senten *neoliberals*...

I tots units en la defensa d'aquesta imatge de l'Estat del benestar que deuen ser els Jocs Olímpics....

Un centro pionero dedicado a niños desatendidos que se hallan en situación de riesgo

El centro de día materno-infantil del distrito de Ciutat Vella, se abre en Barcelona, atiende de hace tres meses a los niños y niñas de los barrios Gòtic y Raval.

Un estudio realizado sobre el último reveló que, en 1983, el 10 por ciento de los niños nacidos en una zona se encontraba en situación de "medio y alto riesgo" y el 15 por ciento en "situación de riesgo", es decir, niños nacidos en familias que difícilmente cuentan con medios para atenderles adecuadamente.

No es una guardería

Diariamente las madres acuden con los niños al centro. Durante las horas que permanecen en él, visitan, bañan y dan de comer a los pequeños, aconsejadas por los educadores. No se trata de una guardería; tampoco se intenta únicamente entretener a los niños. Esta concepción original, precisa-mente, uno de los principales inconvenientes con que se encuentran los educadores, ya que en algunos casos los padres de los niños afectados acuden al centro pretendiendo encontrar ayudas económicas o un lugar donde dejar a los pequeños mientras ellos se "buscan la vida".

El centro pretende ayudar a los padres a cuidar mejor a sus hijos, ofreciéndoles una formación pedagógica, aunque también proporciona a las familias afectadas recursos materiales cuando resulta necesario. "Se trata de incidir en la formación de niños con dificultades, mostrándoles un medio sano y adecuado a su realidad, al menos durante unas horas al día", explica Marina Currià, jefe de servicios personales del consejo de distrito de Ciutat Vella.

Mejorar la calidad de vida

Con el tratamiento que recibe el niño en la sección materno-infantil, la madre se da cuenta de que su hijo necesita ropa, limpieza y ali-

mental a los niños de corta edad considerados en "situación de riesgo", es decir, niños nacidos en familias que difícilmente cuentan con medios para atenderles adecuadamente.

La Casa de la Font, un centro materno-infantil que funciona como experiencia piloto

mentación adecuadas. Ella misma, para cambiar su actitud, ha de experimentar esas situaciones; no basta que la asistencia social se lo diga.

Sobre la situación de desarraigo en la que se encuentran estos niños, los educadores del centro coinciden: perteneciente a las clases sociales marginales no está preparada para hacerse cargo de la educación de sus hijos: "No es que se desentiendan de los pequeños; lo que ocurre es que los padres se limitan a ofrecerles lo mismo que han recibido ellos en su niñez".

El centro materno-infantil funciona desde las nueve y media de la mañana hasta las ocho de la tarde, de lunes a viernes. Los niños acuden durante cuatro días a la semana, alrededor de cinco horas diarias, y los padres lo hacen entre el treinta y el cincuenta por ciento

del tiempo en que el niño está en el centro.

La actitud de las madres ante sus hijos pequeños o recién nacidos es mucho más protectora que si los niños tienen de siete a catorce años. La mayor parte de las veces que el centro de servicios sociales de la zona se ha puesto en contacto con familias para incidir en el "buen cuidado" de los bebés no ha recibido actitud alguna de rechazo por parte de los padres afectados, sino al contrario. En cambio, cuando ha tratado de intervenir en casos de niños mayores, las madres han reaccionado incluso violentamente: "Mi hijo es muy listo y, como yo, ya se espabilará a base de palos", dice una señora de su hijo de siete años, que no va a la escuela y que ha sido detenido repetidas veces por la Policía.

"No se trata de un curso. Cuando se ve que las relaciones han me-

Una variada oferta comunitaria

La Casa de la Font dispone, además del centro materno-infantil, de un área que funciona como taller de adolescentes, con quince plazas de capacidad y que persigue la formación laboral de jóvenes entre 14 y 18 años a través de trabajos prácticos, especialmente en el sector de carpintería y maquinaria semi-industrial.

El curso pasado, de los doce inscritos en el taller de adolescentes, siete encontraron trabajo estable relacionado con el sector de la carpintería, algunos incluso dentro del mismo barrio, según explica Casimir Macià, responsable de la sección de juventud de la Casa de la Font.

El centro materno-infantil de Ciutat Vella desempeña su función en el tercer piso y en la terraza de la Casa de la Font, mientras que el primer y segundo piso ofrece los servicios de un casal infantil.

El casal infantil realiza múltiples juegos, excursiones, deportes, visitas culturales, etcétera. Al centro acuden entre cuarenta y sesenta niños. Casimir Macià comenta que el casal, aunque presenta las mismas características que cualquier otro centro infantil, se encuentra con unos problemas especiales debido al barrio donde se encuentra.

Asimismo, el taller de adolescentes de la Casa de la Font está experimentando una verdadera muestra de relación multiétnica entre jóvenes. No en vano en estos momentos acuden al centro cuatro árabes, dos sudamericanos y un africano, que junto con el resto de españoles forman un grupo de trabajo de unos doce muchachos. De la convivencia de estos chicos de diferentes culturas y nacionalidades, pero unidos a menudo por el desarraigo social, no se han derivado hasta el momento problemas de relación, sino al contrario.

Trámites y obligaciones

Los inscritos en la sección materno-infantil de la Casa de la Font provienen de los centros de servicios sociales del distrito. Es decir, la asistencia social estudia el caso durante un tiempo no superior a un mes y, si estima conveniente que acuda al centro, inicia la tramitación. Cuando se produce la inscripción, los padres se comprometen a trabajar conjuntamente con el centro y a intentar paliar la situación degradada en la que se encuentra el niño.

països catalans, avui

L'informe anual de la institució ha entrat al Parlament

El Síndic de Greuges constata un augment de marginació

Continua fallant la coordinació administrativa

El 1986 s'han rebut 1.211 queixes

Albert Closas

BARCELONA — L'informe del Síndic de Greuges, que ha entrat al Parlament, constata dos grans blocs de queixes del ciutadà: d'una banda, les que fan referència a problemes administratius (dels Ajuntaments i de la Generalitat), i de l'altra, les que fan referència a les àrees de Sanitat i Treball, íntimament lligades als problemes de xobresa i marginació social. És aquest segon bloc el que ha experimentat al llarg del 1986 un augment que l'informe qualifica de *significatiu*.

Aquest tipus de queixes van representar el 16,7 per cent del total el 1985, mentre que el 1986 han estat del 4 per cent. «Molts escrits adreçats a aquesta institució —diu l'informe en les seves consideracions finals— osen de manifest que la situació de marginació social que afecta molts ciutadans s'agreuja i que es consoliden les diferències socials que fan caure a més necessitats en un cercle viciós i àcticament insuperable si no reben ajuda».

A l'informe del 1985 ja es denunciava l'existència de bosses de pobresa i estructures socials discriminatòries, i la qual cosa s'hi va incloure una observació sobre la necessitat d'una acció decidida dels poders públics. Un any després —diu l'informe del 1986— la situació no ha canviat, i per tant hem de tornar a advertir totes les administracions públiques de la necessitat de prendre mesures específiques

que, comptant amb un finançament adequat i de forma coordinada, puguin anar resolent les mancances socials existents donant preferència als casos més urgents».

En aquest mateix sentit, es lamenta que lleis que han estat aprovades fa poc tant per l'Estat com per la Generalitat, que contempnen solucions per a aquests problemes, no s'hagin posat encara en pràctica per falta dels reglaments que les han de desplegar. D'altra banda, es critica també que tant l'administració local com l'autonòmica «atenguin amb preferència certes realitzacions de prestigi monumental, despeses de propaganda i d'ornamentació» i deixin en segon terme greus problemes de tots tipus.

Informació insuficient

Un altre dels aspectes destacats de l'informe, que es ve repetint cada any, és el de la insuficient informació que dona l'administració al ciutadà sobre els seus drets i els beneficis a què es pot acollir. També s'han donat molts casos en què el ciutadà ha hagut de recórrer al Síndic per comprendre millor l'abast de les respostes que li han donat les administracions, sovint extremament curtes i en un llenguatge massa tècnic.

Encara és més greu la pràctica del silenci administratiu (el fet que una administració no contesti a les reiterades

L'informe del Síndic de Greuges constata que la pobresa i la marginació social de molts ciutadans, que ja es van denunciar el 1985, s'han agreujat aquest darrer any sense que els poders públics hagin fet res per solucionar-ho

sol·licituds del ciutadà), que ja s'ha denunciat en anteriors informes, però que continua produint-se de forma important. També preocupa el retard en l'execució de sentències, que moltes vegades s'allarga sense cap justificació.

Subjacent a tots aquests problemes, hi ha la qüestió de la deficient coordinació entre les diferents administraci-

ons, cosa que perjudica l'eficàcia de les actuacions públiques. Aquest problema afecta particularment l'ordenació dels serveis socials i la protecció del medi ambient. Per cert, aquest darrer aspecte és un dels que ha experimentat també el 1986 un important augment del nombre de queixes o consultes del ciutadà.

El Ayuntamiento invertirá 75 millones en empleo juvenil en Ciutat Vella

EP, Barcelona

El quinto plan de empleo juvenil del Ayuntamiento de Barcelona, dotado con 75 millones de pesetas, será aplicado íntegramente en el distrito de Ciutat Vella, de Barcelona, según se desprende de un programa que está elaborando el Area de Juventud del Ayuntamiento.

Esta iniciativa municipal, que comenzará a aplicarse el próximo mes de junio, podría facilitar salidas laborales a unos 160 jóvenes del citado distrito, el más viejo de la ciudad y escenario además de un plan de rehabilitación integrada (ARI) que pretende mejorar la calidad de vida del citado barrio.

El plan de acción juvenil se llevará a cabo en colaboración con varias organizaciones gremiales de la ciudad, la Federación de Trabajo Asociado de Cataluña y la Federación de Sociedades Anónimas Laborales de Cataluña.

països catalans, avui

Per tal de pal·liar amb fets la injustícia social existent malgrat la recuperació econòmica

Unió convoca els partits a una «ponència social catalana»

**Borrell afirma
que les bosses de
pobresa
augmenten a
Catalunya**

Unió Democràtica de Catalunya vol aportar solucions per a les bosses de pobresa

Antoni Plaia i Mateu
BARCELONA — Francesc Borrell i Mas, president del comitè de govern d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC), ha declarat al diari AVUI que l'objectiu que Unió es va fixar en el seu Congrés del mes de novembre passat, sobre les bosses de pobresa i la marginació social existent al nostre país, ha trobat ressò en aquests últims mesos en els caps de les institucions catalanes, els polítics, les associacions de veïns i també la gent del carrer, que s'han interessat per aquesta problemàtica».

A pesar d'aquest bon acolliment, Borrell considera que cal anar més enllà «perquè això no és suficient. No l'hi ha prou de parlar-ne, cal posar remei a la situació angoixant dels estratègics socials més dèbils». Un capítol, aquest, en el qual inclou els infants, els vells i els parats, «que són els més perjudicats».

Fer front als contrasentits

El líder democristià posa de relleu que «és un contrasentit que, en un moment com ara, en què hi ha una re-ressa econòmica evident a Catalunya, es bosses de pobresa vagin augmentant en lloc de disminuir». És per això que, assenyala tot seguit, «Unió Democràtica, després d'aquesta primera etapa de sensibilització que ha obtingut una bona resposta, vol iniciar una segona etapa encaminada a pal·liar amb fets la injustícia social».

Afirma Borrell: «He pogut comprovar que d'altres partits polítics pensen com nosaltres, però cal que algú prengui la iniciativa».

decitit convocar una «ponència social catalana en què participin les forces polítiques i les institucions del país per tal d'avaluar la magnitud del problema unint i coordinant esforços».

Aquesta ponència social catalana, Unió l'ha convocada per a mitjan juny, després de les eleccions municipals, «ja que volem evitar l'excessiva politització del període de les eleccions municipals que podria malmetre'n els resultats».

Solucionar els problemes més imperiosos

«L'objectiu de la ponència no és pas establir un pla general de serveis socials, cosa que correspon a la Generalitat, sinó coordinar els esforços immediats per donar solució als problemes més imperiosos: la gana, els desnonaments per falta del pagament del lloguer, pagar beques de menjador escolar, els endarreriments en el pagament dels rebuts de l'aigua, la llum o el gas», ha afegit Borrell.

El líder democristià ha resumit l'estat de la qüestió dient que «l'objectiu bàsic de la ponència ha de consistir a conèixer les necessitats més vitals, valorar les i quantificar les i com a

resultat de tot plegat, posar-hi remei, si això és possible».

D'altra banda recorda que els serveis socials públics depenen de tres administracions públiques diferents, que han superposat les seves prestacions «perquè no han sabut o no han pogut posar-se d'acord». Això fa, sempre segons el president del comitè de govern d'UDC, que «es dupliquin molts serveis, que quedin desaprovechats molts recursos i molts esforços i, en canvi, fa també que quedin sense atenció moltes necessitats primàries que demanen una resposta immediata. Ajudar a resoldre aquesta manca de coordinació i sumar esforços és també l'objectiu de la ponència».

No tenen dret a cap pensió

Borrell acaba recordant que a Barcelona hi ha 24.525 vells que no tenen dret a cap pensió de jubilació. Només reben les 15.000 pessetes mensuals del FAS -Fons d'Assistència Social- traspassat a la Generalitat. I també que el 25 per cent de fills de persones en atur no tenen cap mena de beca de menjador. «Un nen que no menja no pot assimilar l'ensenyament».

Ciutat Vella enyorada

El nostre barri de Ciutat Vella és part del patrimoni històric català i un dels més importants de Barcelona. Però sembla com si ens haguéssim proposat que sigui senzillament un niu de porqueria, a pesar del seu valor arquitectònic.

No he viscut aquells anys quan el barri era molt diferent en tots els aspectes. Els carrers i carrerons eren nets i els balcons florits. Aquesta era

una imatge de poble. Aquella tranquil·litat et feia passar unes estones agradables pels indrets del barri. S'hi respirava un ambient de civisme i humanitat.

Han passat els anys i l'abandó del barri ha augmentat tant que fa que em pregunti per què l'Ajuntament i la Generalitat no hi intervenen. Sembla que la misèria, la gana, els vicis i la violència no són un motiu suficient. No hi ha ajuts perquè la gent se'n pugui sortir i així es tendeix a l'alcoholisme, la delinqüència i la mendicitat com a únics recursos personals enfront d'aquesta

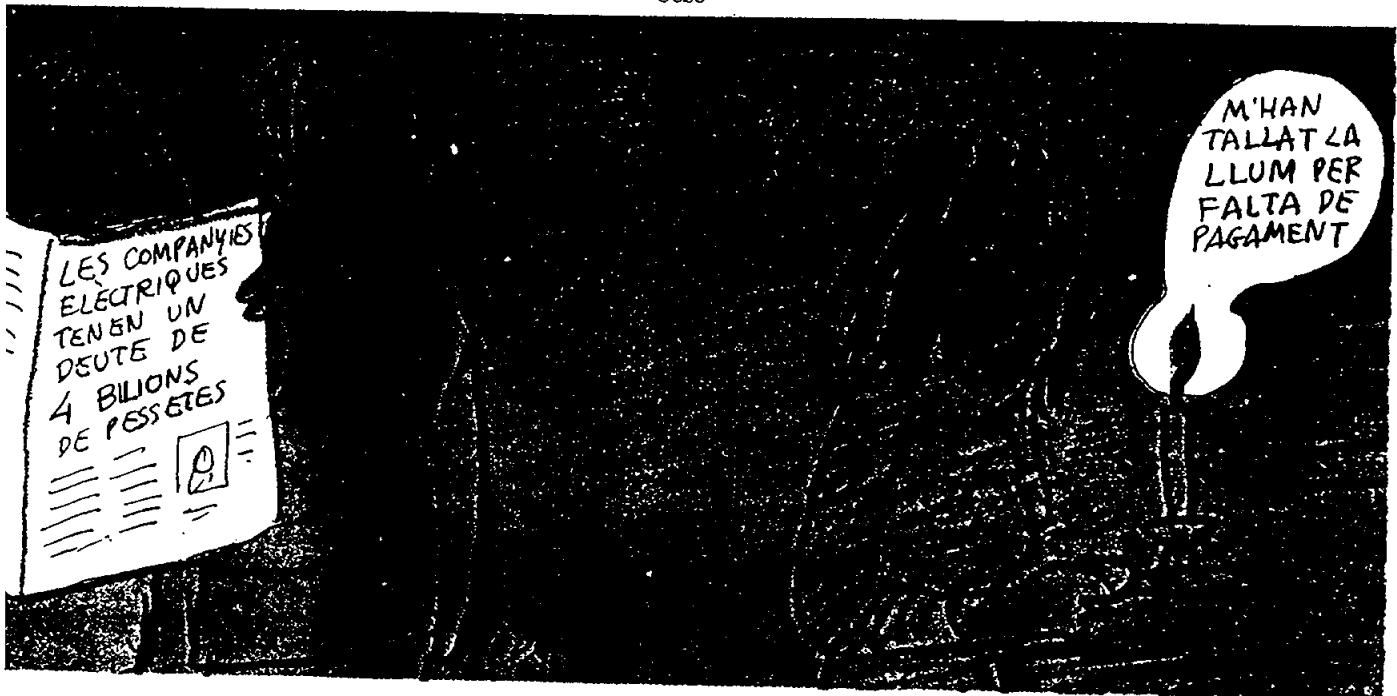
manca de solucions institucionals.

Si continuem immersos en aquesta situació que empitjora progressivament, ens haurem de sentir avergonyits de deixar perdre una part del que som i que volem sentir ben nostre. Tal com abans, volem viure el nostre barri amb dignitat.

M'agradaria que aquestes ratlles fessin reflexionar els governants i els ciutadans sobre això perquè es posés fil a l'agulla i comencés el redreçament de la Ciutat Vella, que és el cor històric de Barcelona. Montserrat Graells (Barcelona).

COM SIRES

Cesc

Pobresa, Quart Món

Francesc CANDEL

El Consell de la Joventut de Barcelona em va demanar un resum de la meua intervenció a les jornades «Iniciatives per la Pau i la Cooperació», que tindran lloc dissabte.

La pobresa ha estat una constant a la història de la Humanitat. Durant aquest segle, concretament als anys seixanta, semblava que se n'havia iniciat l'erradicació. Subsistia, però inadvertidament, anant a menys i introduint-nos a tots als Estats del Benestar. La pobresa quedava relegada al Tercer Món: Àsia, Àfrica, Amèrica del Sud... A partir de 1973, amb la crisi energètica, l'economia del desenvolupament pateix una commoció i un col·lapse que genera tancament d'empreses, limitació productiva i manca de treball. Cada vegada més gent veu minvades les seves fonts d'ingressos i s'incorpora a aquest estament de la pobresa en els seus escalafons més diversos, des de viure amb rendes reduïdes fins a demanar caritat pel carrer.

Curiosament, l'economia industrial ha resorgit, reconfortada amb la moderna tecnologia, que cada vegada produeix més amb menys mà d'obra. L'atur, en lloc de minvar, augmenta, i la classe obrera ha perdut la seva fortalesa. I en aquesta tesitura ens trobem: amb una revolució tecnològica que genera riquesa descomunal per a uns quants i una pobresa progressiva per a unes majories. El Quart Món és aquesta nova pobresa que s'ha instal·lat com un viatge sense retorn als països industrials capitalistes, a Espanya un dels que més... Etcètera, molts etcèteres.

països catalans, avui

Per tal de pal·liar amb fets la injustícia social existent malgrat la recuperació econòmica

Unió convoca els partits a una «ponència social catalana»

Borrell afirma que les bosses de pobresa augmenten a Catalunya

Antoni Plaja i Mateu

BARCELONA — Francesc Borrell i Mas, president del comitè de govern Unió Democràtica de Catalunya (UDC), ha declarat al diari AVUI que l'objectiu que Unió es va fixar en el VII Congrés del mes de novembre passat, sobre les bosses de pobresa i la marginació social existent al nostre país, ha trobat ressò en aquests últims mesos en els caps de les institucions catalanes, els polítics, les associacions i veïns i també la gent del carrer, que s'han interessat per aquesta problemàtica».

A pesar d'aquest bon acolliment, Borrell considera que cal anar més llà «perquè això no és suficient. No hi ha prou de parlar-ne, cal posar remei a la situació angoixant dels estrats socials més dèbils». Un capítol, aquest, en el qual inclou els infants, els vells i els parats. «que són els més perjudicats».

Fer front

als contrasentits

El líder democristià posa de relleu que «és un contrasentit que, en un moment com ara, en que hi ha una renaixença econòmica evident a Catalunya, les bosses de pobresa vagin augmentant en lloc de disminuir». És per això que, assenyalant tot seguit, «Unió Democràtica, després d'aquesta primera etapa de sensibilització que ha obtingut una bona resposta, vol iniciar una segona etapa encaminada a pal·liar amb fets la injustícia social».

Afirma Borrell: «He pogut comprovar que d'altres partits polítics pensen com nosaltres, però cal que algú prengui la iniciativa».

Unió Democràtica de Catalunya vol aportar solucions per a les bosses de pobresa

decitit convocar una «ponència social catalana en què participin les forces polítiques i les institucions del país per tal d'avaluar la magnitud del problema unint i coordinant esforços».

Aquesta ponència social catalana, Unió l'ha convocada per a mitjan juny, després de les eleccions municipals, «ja que volem evitar l'excessiva politització del període de les eleccions municipals que podria malmetre'n els resultats».

Solucionar els problemes més imperiosos

«L'objectiu de la ponència no és pas establir un pla general de serveis socials, cosa que correspon a la Generalitat, sinó coordinar els esforços immediats per donar solució als problemes més imperiosos: la gana, els desnonaments per falta del pagament del lloguer, pagar beques de menjador escolar, els endarreriments en el pagament dels rebuts de l'aigua, la llum o el gas», ha afegit Borrell.

El líder democristià ha resumit l'estat de la qüestió dient que «l'objectiu bàsic de la ponència ha de consistir a conèixer les necessitats més vitals, i donar-hi solució».

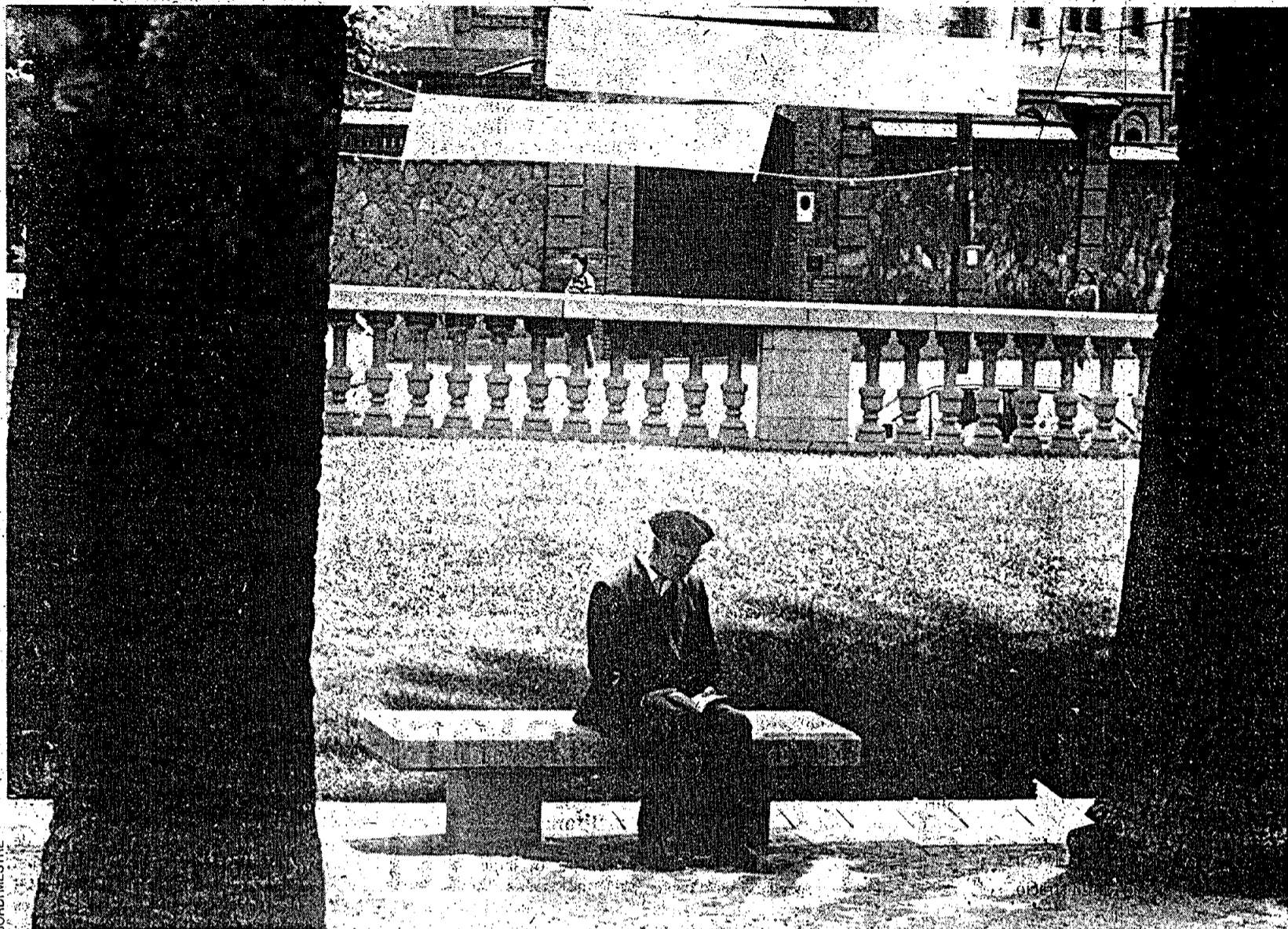
resultat de tot plegat, posar-hi remei, si això és possible».

D'altra banda recorda que els serveis socials públics depenen de tres administracions públiques diferents, que han superposat les seves prestacions «perquè no han sabut o no han pogut posar-se d'acord». Això fa, sempre segons el president del comitè de govern d'UDC, que «es dupliquin molts serveis, que quedin desaprofitats molts recursos i molts esforços i, en canvi, fa també que quedin sense atenció moltes necessitats primàries que demanen una resposta immediata. Ajudar a resoldre aquesta manca de coordinació i sumar esforços és també l'objectiu de la ponència».

No tenen dret

a cap pensió

Borrell acaba recordant que a Barcelona hi ha 24.525 vells que no tenen dret a cap pensió de jubilació. Només reben les 15.000 pessetes mensuals del FAS (Fons d'Assistència Social) transpassat a la Generalitat. I també que el 25 per cent de fills de persones en atur no tenen cap mena de beca de menjador. «Un nen que no menja no pot assimilar l'ensenyament».

Durant el període de campanya es torna a parlar de les greus deficiències socials que hi ha a Barcelona

Els partits es passen la pilota del Quart Món a Barcelona

Socialistes i convergents s'acusen mútuament

Borrell i Vintrotó demanen un consens de partits

ERC vol una regidoria contra la marginació

Laia González
BARCELONA — Els castellans tenen una dita que fa: «Los unos por los otros, la casa por barrer», podríem traduir-ho al català com «Els uns pels altres, el més calent és a l'aiguera», però la primera dita és menys radical perquè deixa un marge per als qui han rentat els plats o han fet els llits. Aquesta és una mica la sensació de molts barcelonins i entitats de la ciutat, consultats per l'AVUI, a l'hora de parlar dels serveis socials, les bosses de pobresa, la vida denigrada... el Quart Món a Barcelona.

S'han fet coses durant aquests últims quatre anys tant des de l'Ajuntament com des de la Generalitat, però hi ha encara tantes «habilitacions» a Barcelona on cal escombrar! i el ciutadà té la sensació, especialment durant aquesta campanya electoral que l'escombra se la van passant del partit que governa a l'Ajuntament al partit que governa a la Generalitat, i viceversa.

Convergència i Unió ha acusat reiteradament els socialistes de dedicar un percentatge massa petit del pressupost municipal barceloní (menys de l'1,5 per cent segons fonts de CiU i més del 2 per cent, segons fonts del PSC) a l'àrea de serveis socials. El mateix president d'Unió Democràtica de Catalunya, Francesc Borrell, ha insistit en diferents ocasions, des del seu càrrec com a regidor, que caldria dedicar el 5 per cent del pressupost a serveis socials, percentatge similar a d'altres ciutats europees, com per exemple Brussel·les. Aquest 5 per cent és la fita a la qual es proposen arribar CiU si governen a l'Ajuntament.

L'actual regidora de serveis socials, la socialista Francesca Masgoret, asse-

gura per la seva banda que la despesa actual pública de serveis socials a la ciutat de Barcelona va a càrrec un 46,8 per cent de l'Ajuntament, un 28 per cent de la Diputació i un 25 per cent de la Generalitat, quan a altres ciutats europees, i cita també Brussel·les, el 25 per cent de la despesa va a càrrec de l'administració municipal i el 75 per cent restant, de l'administració superior.

Des de Càritas es dolien: «Que deixin de comparar-nos amb altres ciutats europees, pensin que som a Catalunya i actuïn com puguin cadascú

des del seu lloc!».

Precisament en una enquesta feta per aquesta entitat i recollida en una publicació de l'ICESB (Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona) del juny del 1985 es llegia que el 94 per cent dels enquestats creia que a Barcelona hi ha gent que passa gana. D'ells, un 18 per cent assegurava que qui havia de prendre les mesures per posar-hi remei és el govern central; un 14 per cent, l'autonòmic; un 48 per cent, tots dos governs; un 2 per cent la iniciativa privada; un 2 per cent, l'Ajuntament; un 12 per cent, cosa de tots i

un 4 per cent no contestava.

L'enquesta no estava feta amb cap pretensió científica però serveix d'orientació per demostrar una tendència del ciutadà a voler que els seus administradors es posin d'acord per resoldre un problema greu, que crema.

Francesc Borrell ha comentat a l'AVUI que Unió Democràtica «no vol fer un debat públic sobre aquest tema abans de les eleccions perquè és fàcil caure en un electoralisme demagògic. Així ho hem convingut amb el president de la Generalitat», però anuncia que «després de les eleccions, Unió convocarà una "ponència social" en què invitarà els partits polítics i les institucions per avaluar la magnitud del problema i assenyalar les línies d'actuació a seguir, tal com es va decidir en el congrés d'Unió celebrat el desembre passat».

Carta de Vintrotó

En un sentit similar s'ha pronunciat Eulàlia Vintrotó, cap de llista d'Iniciativa per Catalunya que amb data del 20 de maig va escriure a tots els caps de llista candidats a l'alcaldia de Barcelona dient-los que com «estic segura que vostè comparteix amb mi la convicció que explotar electoralment un tema com aquest és, si més no, èticament dubtós (...) m'adreço a vostè per tal de proposar una trobada amb assistència de representants de Justícia i Pau i de Càritas, en la qual es tractaria d'acordar un pla d'acció social i el compromís d'aplicar-lo efectivament guanyant qui guanyi les eleccions». Només Fernández Teixidó, cap de llista del CDS va contestar la carta de manera informal.

Justícia i Pau: «No hi ha sensibilitat a cap partit»

L.G.
BARCELONA — «No es detecta cap sensibilitat notable sobre els problemes del Quart Món a Catalunya en cap dels nostres partits, salvant excepcions individuals. Els problemes de la marginació social no són prioritaris a cap partit, encara que a totes les formacions polítiques hi ha alguna persona sensibilitzada a nivell individual». Aquestes afirmacions rotundes han estat fetes a l'AVUI pel president de Justícia i Pau, Joan Gomis.

Aquesta entitat va celebrar el novembre passat les III Jornades sobre el Quart Món a Catalunya. En les seves conclusions es demanava a les institucions públiques catalanes, Generalitat i Administració local, que establissin «un pacte o pla social urgent de coordinació i potenciació de les seves ajudes als sectors més desamparats i necessitats de la societat catalana, pla que prevegi la col·laboració de les institucions i entitats privades que hi treballen».

Es van enviar les conclusions al Parlament, a la Generalitat, Diputacions, alguns dels principals Ajuntaments i tots els partits polítics. Només va contestar el president de la Federació de Municipis de Catalunya, Joaquim Nadal, i el president del Parlament de Catalunya, Miquel Coll i Alerntorn, aquest dient que ho trametria a tots els portaveus parlamentaris.

En una segona tramesa van dir alguna cosa Rafael Ribó, Francesc Borrell, Pasqual Maragall, Jordi Pujol... però no es va concretar res.

«Des de Justícia i Pau demanem a qui surti elegit que impulsi un pacte urgent entre Generalitat, Diputació i Ajuntaments. Ens consta que tots els qui hi treballen reconeixen que es podria coordinar millor».

«Almenys no callar!», manifest de denúncia de set barris

L.G.

BARCELONA — «... Almenys, no callar! (...) la revolució social profundíssima, radical, tampoc no és una utopia des d'aquí...». Amb aquestes paraules de Pere Casaldàliga comença un manifest de denúncia de la pobresa. Un miler de representants de col·lectius dels barris de Ciutat Meridiana, Sant Gervasi, la Mina, les Corts, el Clot i Sarrià, a instàncies d'una comunitat cristiana del Camp de l'Arpa, van adreçar aquest manifest a tots els caps de llista candidats a l'alcaldia de Barcelona. En el document es reclama que en l'escala de valors/prioritats del programa electoral de cada partit «s'estableixi com a primera qüestió a resoldre l'escandalosa situació en què viuen els menys dotats econòmicament». Ningú no ha contestat.

Aquesta prioritat es demana també des de Càritas, on tenen constància dels 450 desnonaments mensuals que hi ha a Barcelona i on, per citar només una dada prou expressiva, des de maig a octubre del 1986 van atendre (en el conjunt de seus que té a Catalunya i les Balears) 1.214 famílies que tenen un total de 3.030 fills, que no tenien cap ingrés fix. «Que no es caigui en el tòpic que, com que no es pot arreglar tot, no s'arregla res», diuen a Càritas.

Finalment també reclamen prioritat per a aquests problemes els organitzadors de la campanya *Aquí hi ha gana. Operació aliment solidari* que, segons paraules de Teresa Pàmies, han impulsat «un concepte de caritat revolucionària». L'Associació de Veïns del Nucli Antic denuncia que Barcelona és una ciutat «que es "posa guapa" i "marxa endavant" però també consolida les desigualtats: la negació de l'accés a béns i drets bàsics d'una part creixent de la població».

Demanen unes olimpíades de la solidaritat per al 1992

L.G.

BARCELONA — Que els Jocs Olímpics 92 esdevinguin també a Barcelona unes *olimpíades de la solidaritat* és un dels projectes de la regidora de Serveis Socials, Francesca Masgoret, que encara no està estructurat. «La idea és que els Jocs no siguin només un *sprint* en l'aspecte esportiu, sinó que, igual com es volen organitzar unes olimpíades culturals, penssem que aquest és un bon moment perquè la ciutat s'eduqui de manera massiva a ser més solidària, i que hi hagi una empremta col·lectiva d'aquesta solidaritat entre barris».

Precisament, Esquerra Republicana de Catalunya exigirà que es facin públics els números del que ha costat la campanya de la candidatura olímpica de Barcelona, ens informa Àngel Colom. «Des de l'actual Consistori s'han fet disbauxes de tipus econòmic en aquest sentit, sense entrar a fons a resoldre la qüestió de la marginació social». D'altra banda, des d'aquest partit es proposa la creació dins l'Ajuntament d'una regidoria especial que només treballi per l'eradicació del quart món a la nostra ciutat, amb una partida pressupostària a tres bandes: municipal, nacional i estatal i que també es preocupi dels estrangers residents il·legalment».

Masgoret reclama, per la seva banda, una conselleria de Serveis Socials dins la Generalitat, perquè considera que hi ha una gran dispersió de recursos entre les direccions generals de Serveis Socials i la del Menor i les oficines de Benestar Social.

La cara oculta de Barcelona

Las instituciones se aprestan a librar batalla contra la pobreza

Los partidos políticos catalanes han iniciado una campaña de actuaciones para combatir los problemas sociales y las bolsas de pobreza existentes en Barcelona. Barraquismo, delincuencia, drogodependencias, marginalidad e incluso hambre física forman parte de una realidad urbana de la que ya se han hecho eco instituciones y organizaciones ciudadanas

Los partidos políticos catalanes no suelen coincidir en sus planteamientos. Tampoco en sus propuestas, ni en sus objetivos, y menos aún en plena campaña electoral. Pero los pasados comicios municipales vieron una rara unanimidad en la importancia que todas las fuerzas políticas otorgaron a las cuestiones sociales. El apartado de bienestar social se convirtió en el capítulo estrella de todos los programas, en el centro de las declaraciones de los políticos, en el eje de la confrontación en los debates. Después de las elecciones podría haber pasado lo que sucede muchas veces en estos casos: la polémica remite, la preocupación pasa, poco a poco, a segundo término.

Y sin embargo, la historia no se ha repetido en esta ocasión. Hace escasamente un mes, antes de que las vacaciones de verano hicieran descansar la mayoría de proyectos en los despachos de sus autores, los dirigentes de los partidos parlamentarios catalanes se reunieron para hablar de la pobreza. De la pobreza en Cataluña en general, y en Barcelona en particular. No se puede decir que fuera una reunión de trámite: los asistentes no eran "segundas filas", ni mucho menos. Los partidos se encargaron de enviar a sus secretarios generales como signo indicativo de la importancia que otorgaban a la cumbre.

Diversos estudios

Los reunidos acordaron encarar a sus mejores especialistas la confección de estudios sobre la marginación, la pobreza, la miseria, en definitiva, sobre la crisis que ha sumergido no sólo a sectores de la economía, sino también a clases sociales y barrios enteros. Los reunidos volverán a encontrarse en septiembre para estudiar formas de actuación que permitan solucionar los problemas que tiene planteados la ciudad. Todo tiene un motivo, y la preocupación de los políticos no ha hecho más que reflejar algo que los barceloneses ven desde hace tiempo. Miles de pobres de solemnidad sobreviven como pueden en el perímetro urbano de la ciudad. La campaña "Aquí hi ha gana", que inició la Asociación de Vecinos del Casc Antic, en el distrito de Ciutat Vella, demostró que hay gente que puede morir de hambre

en Barcelona, que muchos niños padecen desnutrición y graves problemas de salud y desarrollo porque no tienen los alimentos más indispensables.

La cara oculta de Barcelona tiene su prolongación en los barrios de barracas que subsisten en varios puntos de la ciudad (La Perona, Francisco Alegre, Camp de la Bota, Trascementerio...) en los que viven familias que en muchos casos no disponen de ningún tipo de ingresos.

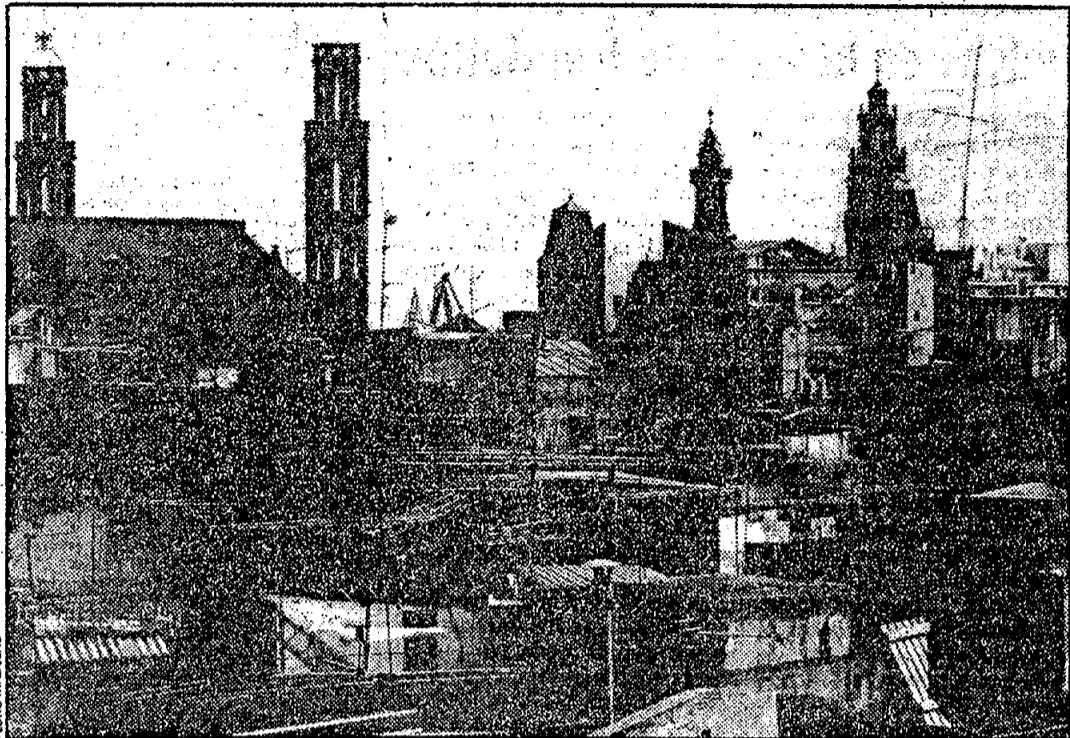
El distrito primero es ejemplar a este respecto. El Raval, el Casc Antic o la Barceloneta engloban las cifras más altas de marginación, de paro y pobreza en el núcleo urbano de Barcelona. Pero no son los únicos barrios que padecen estos males de final de siglo. Nou Barris, Sant Andreu, algunas zonas del mismo Eixample o de distritos como Les Corts, en el que conviven la riqueza más evidente con la más absoluta pobreza, podrían hablar también de los efectos que la crisis de esta tercera o cuarta revolución industrial está teniendo en muchos de sus habitantes más débiles y desatendidos.

Marginalidad y delincuencia no son sinónimos. Ni siempre van unidas. Pero sí es cierto que el camino del desarraigo pasa o lleva muchas veces a actitudes antisociales. Las drogadicciones tal vez sean el mejor ejemplo de cómo se interrelacionan entre sí las diferentes formas de marginación, hasta el punto de que resulta difícil discernir cuál es el efecto y cuál la consecuencia. Es una espiral de la que resulta difícil salir: desarraigo, drogodependencias, prostitución y delincuencia.

El Área de Servicios Sociales del Ayuntamiento de Barcelona ha abordado todos estos aspectos en tres documentos que proponen diversas líneas de acción e instan a la Generalitat a crear una comisión interdepartamental que elabore un plan de lucha contra la pobreza.

Propuestas

La campaña electoral para los pasados comicios municipales demostró que la preocupación por la existencia de bolsas de pobreza en Barcelona puede ser, y es de hecho, una poderosa arma política. Todos los partidos incorporaron a sus programas propuestas destinadas a combatir la pobreza y hacer más igualitaria la vida de los

La campaña "Aquí hi ha gana", iniciada en Ciutat Vella, mostró el interés de los barceloneses por combatir las bolsas de pobreza que existen en nuestra ciudad

barceloneses. En muchos casos, el apartado de Bienestar Social se convirtió en el capítulo estrella, y los candidatos de distinto signo político se acusaron mutuamente de no tener en cuenta los intereses de las clases sociales más desatendidas.

Esta sensibilidad hacia los problemas de bienestar social se ha mantenido tras las elecciones, y se ha materializado en la iniciativa conjunta que todos los partidos parlamentarios se han comprometido a impulsar. Los máximos dirigentes de CDC, UDC, PSC,

AP, PSUC y ERC acordaron elaborar, en un plazo de un mes, varios documentos sobre la pervivencia de bolsas de pobreza en el cinturón barcelonés. Miquel Roca, Francesc Borrell, Raimon Obiols, Jorge Fernández Díaz, Rafael Ribó y Joan Hortalá anunciaron que en septiembre presentarán las propuestas de cada partido. Los máximos dirigentes de las fuerzas políticas catalanas hicieron un llamamiento para que la iniciativa privada se incorpore a estas actuaciones. Unió Democràtica de Catalunya, partido convo-

cante de la reunión, invitó a participar al sector financiero, en concreto a las cajas de ahorro.

País real

Las iniciativas de los partidos políticos se suman a las actuaciones ya iniciadas por las instituciones. Actuaciones que se han sucedido a lo largo de varias décadas y que han puesto de manifiesto la enorme distancia que media entre el país real y el oficial. Un ejemplo: desde hace más de veinte años, no ha habido prácticamente

Acuerdo de los partidos catalanes para combatir la marginación

La campaña "Aquí hi ha gana" reveló la existencia de miseria en Ciutat Vella

ningún consistorio barcelonés que haya resistido la tentación de proclamar que el barraquismo ha desaparecido de la ciudad. Desde luego, en este proceso se han producido éxitos, pero nadie puede entonar aún el "alirón" definitivo.

Algunos de estos éxitos han adquirido un carácter mucho más dudoso a lo largo de estos años. Otros se han revelado como un auténtico fracaso, admitidos como tales incluso oficialmente. Los polígonos de viviendas de La Mina -15.000 vecinos, de los que hay 3.000 no censados- son un enorme muestrario de todos los defectos en que puede incurrir un barrio creado artificialmente. La voluntad y las buenas intenciones no siempre son suficientes.

ANTONI GALLARDO

LA VANGUARDIA

CON

Las Fiestas Mayores y las Ferias de Catalunya

BARCELONA

Día 15: Una de las festes més populars que hi ha a Barcelona és la de Gràcia que va començar ahir a la nit. Doneu-vos un tomb per aquest barri i contempleu els carrers guarnits.

Día 17: La Tauronàquia. Aquest és el títol d'una de les exposicions del Palau de la Virreina.

Día 18: El Torneig de Futbol "Joan Gamper" comença avui, a l'estadi del Nou Camp. Es pot veure Oporto, Ajax, el Bayern de Múnic i el F. C. Barcelona.

Día 20: El famós carrousel de la Guàrdia Urbana, avui a La Fuxarda.

Día 21: La personalitat de la Lola Flores des d'avui i fins el dijumenge 23 al Parc d'Atreccions de Montjuïc.

MARTORELL

Día 15: A tres quarts d'1 del migdia: A la plaça de la Vila, Audició Ballada de Sardanes per la Còblla La Principal de Terrassa.

TORRELLAVIT

Día 15: A les 9 del matí: Curses Populars. A les 12: Santa Missa. A la 1: Sardanes amb la Còblla Triomfal d'Igualada. A les 8 de la tarda: Ball amb el conjunt orquestral Andreu Castel.

Día 16: A les 12 del matí: Santa Missa. A les 8 de la tarda: Havaneres amb el grup Barretina, hi haurà rom cremat. A les 11 de la nit: Ball amb el conjunt Tropical Combo.

Día 17: A les 11 del matí: Tir amb Carabina i Natació. A les 5 de la tarda: Festival Infantil, Cercavila amb el grup Serrill. A les 7: Entrega de Premis dels diferents concursos i proves esportives. A les 11 de la nit: Ball de Comiat amb l'Orquestra Sensació del Vendrell. Campionat d'escacs, ping-pong, futbol-sala, Trofeus LAVANGUARDIA

la Vila, Còblla: La Principal Rapitencia i La Principal de Tarragona. Matí i tarda.

GIRONELLA

Día 15: A la Casa de Cultura de la Caixa a la una del migdia, inauguració de l'exposició i repart de premis del XXV Concurs Nacional de Fotografia Artística i XVIII Concurs Nacional Vila de Gironella. Trofeus LAVANGUARDIA

CASTELLBISBAL

Día 19: 21 h.: Plaça de l'Església, pregó de Festa Major a càrrec d'en Josep Mateu, cronista oficial de la Vila. Lliurament d'una plaça commemorativa del 75è aniversari de la Festa Major d'Agost a Anselm Puig i Solé, que fou testimoni de l'arribada de l'aigua i la llum a Castellbisbal. 21.30 h.: Repicada de campanes. 22 h.: Plaça de J. M. Folch i Torres, Castell de Focs. 23.30 h.: Casal, espectacle teatral Pepe Rubianes, "Sin-palabras". 1.30 h. nit: Piscina, cinema, projecció de la pel·lícula "Rojos" (Reds). Durant tots els dies de la Festa Major hi haurà una tómbola de la Coral La Unió

Día 20: 8 h. matí: Pel poble, matineses graeliers de L'Artús. 11 h.: Església Parroquial, celebració de l'Eucaristia. 12.30 h.: Bar L'Aranya, concert-vermut amb l'Orquestra La Principal de La Bisbal. 18.30 h.: Plaça de l'Església, sardanes La Principal de La Bisbal. 20.30 h.: Plaça del Joc, jazz amb La Vella Dixieland. 20 h.: Pistes poliesportives, 8è torneig de futbol-sala "Vila de Castellbisbal". 20 h.: Partit del 3er. i 4rt. lloc. 21 h.: Gran final. 23 h.: Casal, Ball de gala, La Principal de La Bisbal. 1 h. nit: Piscina, cinema, projecció de la pel·lícula "Campeón".

Día 21: 11 h.: A l'Era, gimcana de motos (proves d'habilitat amb moto). 18.30 h.: Plaça de l'Església, havaneres amb el grup "Berganti", hi haurà rom cremat. 20.30 h.: Pel poble, empaïta-foc, amb la participació dels Diablers de l'Almúnia i els de Castellbisbal. El Drac de Santa Margarida dels Monjos, el Drac de l'Almúnia, el Gegant Vila, la Geganta Seca, els "Cabessuts" de Vilaseca i La

SANT PERE DE VILAMAJOR

Día 15: A les 12 del migdia (en el Poliesportiu de l'Associació de Veïns): Gymkhama motos, trofeus LAVANGUARDIA. A les 5 de la tarda (en la piscina del C. T. Montseny): Campionat de natació. A les 10 de la nit (en el Poliesportiu del C. T. Montseny): Gran Ball Popular, amenitzat pel conjunt musical "Trio Bolero". En el transcurs d'aquest acte s'elegerà la Faldera Infantil, la Faldera Major i el Falder Major.

Día 16: A les 10 del matí (davant dels apartaments): Gymkhama infantil de bicicletes, trofeus LAVANGUARDIA. A les 12 del migdia (davant dels apartaments): Jocs Infantils. A les 5 de la tarda (en el Poliesportiu de l'Associació de Veïns), Gran Festival de "Vaquillas". A les 10 de la nit (en el Poliesportiu del C. T. Montseny): Gran Obra de Teatre.

Día 17: A les 11 del matí (davant dels apartaments): Jocs Infantils. A les 6 de la tarda (en el Poliesportiu del C. T. Montseny): Final Futbol-sala infantil.

Día 18: A les 11 del matí (davant dels apartaments): Jocs Infantils. A les 6 de la tarda: Cursa Atlètica Popular, trofeus LAVANGUARDIA. A dos quarts de 9 (en les pistes de petanca del C. T. Montseny): Final petanca, parelles per sorteig.

Día 19: A les 12 del migdia (en el Poliesportiu del C. T. Montseny): Gran Concurs de Gastronomia i Pastisseria. Sessió de Cinema Infantil, amb un gran berenar. A les 7 de la tarda (en les pistes de tennis del C. T. Montseny): Final de tennis. A les 8 del vespre (en les pistes de petanca del C. T. Montseny): Campionat de petanca, final matrimonial.

Día 20: A les 11 del matí (davant dels apartaments): Jocs Infantils. A les 6 de la tarda (en el bar Frankfurt):

del C. T. Montseny): Gran obra de teatre, "Cena de matrimonis", interpretada per la Companyia d'Actors del C. T. Montseny.

Día 21: A les 11 del matí (davant dels apartaments): Jocs Infantils. A les 5 de la tarda (en el camp de futbol): Gran partit de futbol femení, Nord contra Sud. A les 6 de la tarda (en el camp de futbol): Gran partit de futbol de veterans, Nord contra Sud. A les 10 de la nit (en el Poliesportiu del C. T. Montseny): Gran Festival de Patinatge Artístic, per les alumnes de l'Escola de Patinatge del C. T. Montseny.

GLORIETA

Día 15: A les 9 del matí: Repic General de Campanes i llançament dels cohets d'inici de la Festa Major. A les 10: Amb sortida de la Plaça de la Font, Cercavila a càrrec del grup "La Matinada" de Passanant, amb els Cap Grossos "Marcel·lí i Tereseta" i "L'Esclaiat dels Tomeu". A les 11: A la Plaça de la Font, espectacle infantil amb pallasos, teatre de titelles i jocs per la mainada a càrrec del grup "La Matinada". A la 1.30 del migdia: A l'Església Parroquial de Santa Maria, Missa Solemne, presidida per la Creu Processional Gòtica de Glorieta. A les 5 de la tarda: Exposició Fotogràfica "Glorieta i el pas del temps". A les 8 de la tarda: Gran Ball de tarda amenitzat per Jove Orquestra. A les 12 de la nit: Lluit Ball de nit protagonitzat per Jove Orquestra.

CARRER MONTMANY

(Barcelona)

Día 17: Tarda esportiva. Nit Cinema.

Día 18: Gran sortija. Nit sopar de veïns.

Día 19: Volta ciclista pels carrers de Gràcia. Nit, Sardania i bingo!

Día 20: Tarda: berenar per la mainada i l'actuació del grup "Carrilet". Teatre amb el grup "Els Bojos".

Día 21: Taller de disfresses i ball amb el "Duo Esquits". Nit ball orquestra "Tiovivo".

Día 22: Tarda, jocs infantils. Nit, ball amb la orquestra "Copacabana".

Día 23:

GRAN HOTEL REY DON JAIME

CASTELLDEFELS

Cada sábado Buffet-Barbacoa

en jardines-piscina con orquesta Precio todo incluido: 3.800 ptas.

3 salones para convenciones y reuniones

AVUI - Diari de Barcelona, La Vanguardia, El Periódico 21-22 juny 87

La Corunya / Pilar Piñeiro
Corresponsal

◇ Amb la baixa de l'ex-alcaldessa de Vigo, Emma González Bermello, són ja cinc els diputats d'AP que abandonen el partit els últims dies, produint, com a efecte més immediat, la pèrdua de la majoria absoluta al Parlament autònom que tenia el govern del president de la Xunta, Gerardo Fernández Albor, gràcies al pacte de governabilitat amb Coalició Galega.

La dimissió d'Emma González s'inseriu en el procés de goteig dissenyat per l'ex-vicepresident de la Xunta, José Luis Barreiro, amb l'objectiu de provocar la caiguda del govern i la vertebració d'una nova majoria que aplegaria els diversos grups parlamentaris

ubicats al centre-dreta.

El grup d'escindits pot formar un nou grup parlamentari. Les quatre persones que acompanyen Barreiro es consideren fidels a la seva línia política i provenen de la desapareguda UCD: Dos d'ells, Xavier Suárez-Vence i Fernando Garrido Valenzuela, van ser consellers d'Ordenació del Territori i d'Agricultura, respectivament, al període en què Barreiro era l'home fort d'AP i del govern autònom a Galícia.

Ara s'obre un procés d'incertesa a l'espera de la definició pública del projecte polític de Barreiro, i són moltes les especulacions sobre els possibles suports que obtindria l'ex-vicepresident per part del PL-PDP i de Coalició Galega.

El nou setmanari *El Independiente* quan falten ja pocs dies per la autonòmics i quan tot és encara esp

La publicació esmentada divu s'ha fet entre els votants madrilen rable al fet que les diverses forx majoria aclaparadora d'entre els cent - voldria que l'acord fos amb tament. Pel que fa a la Comunitat tendència és idèntica.

Per la seva banda, encara és dans aliancistes que ara desitgen CDS: per dues dècimes -i això ta percentatge no arriba el 90 per cent.

També a una part majoritària respectivament - els semblaria ad banda que són xifres més petites, sols mitjançant algun tipus d'ente: govern de Madrid. En canvi, els vi *tenaire*, es decanten per AP.

A propòsit del caràcter subst reveladora. A més, aquest sonde *Rodríguez Sahagún*, sobre la qual dies al corrent.

AQUÍ HI HA GANA!

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA

"EL BARRI ANTIC AVUI"

LLOC:

del 22 al 29 de juny
GALERIA BEASKOA - c/. Montcada, 16

de l'1 al 15 de juliol
CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA
c/. Paradís, 10

HORARI:

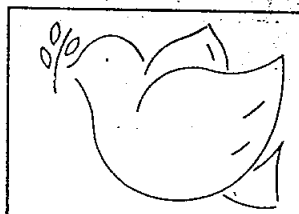
de 18 a 21 hores

ORGANITZA:

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL CASC ANTIC
c/. TANTARANTANA, 8

El pont del Corpus es cobra 51 morts

◇ Madrid. - El pont del Corpus Christi s'ha saldat, fins a la tarda d'ahir, amb 51 morts i 46 ferits greus en accidents de circulació. D'encà que dimecres es va iniciar el pont, s'han registrat 45 accidents de circulació a totes les carreteres de l'Estat. El dia de major sinistralitat va ser dissabte, amb un total de 16 accidents, 18 persones mortes i 25 ferits, 18 d'elles de gravetat. Les causes més freqüents d'aquests accidents van ser la velocitat inadequada i la distracció dels conductors dels cotxes.

La Asociación de Vecinos denuncia la carencia de los derechos básicos de subsistencia

La creación de un centro alimentario intentará detener la progresiva degradación del Casc Antic

La creciente marginación del Casc Antic de Barcelona se está convirtiendo en una situación cada vez más preocupante, principalmente por la falta de medios económicos para solventarla. A raíz del éxito de la campaña "Aquí hi ha gana", la Asociación de Vecinos del Casc Antic pondrá en marcha un centro alimentario dedicado al sector con un nivel de vida más precario.

Evidentemente, siempre han existido sectores de la población con problemas de subsistencia, pero, según la Asociación de Vecinos del Casc Antic, la situación de su barrio está alcanzando niveles verdaderamente preocupantes.

A la vista de que las instituciones "no parecen dispuestas a llevar a cabo acciones concretas que erradiquen de una vez las enormes bolsas de pobreza existentes", dicha asociación está decidida a poner en marcha una serie de proyectos que poco a poco reduzcan el sector marginal del Casc Antic.

Este es el objetivo del nuevo centro alimentario que se pondrá en funcionamiento el próximo mes de octubre y estará dedicado a mejorar la calidad de vida de varias familias del barrio.

La Asociación de Vecinos de este barrio del distrito de Ciutat Vella ya promovió el pasado mes de febrero la campaña "Aquí hi ha gana: Operació Aliment Sol·lidari" con el fin de concienciar a

El local estará situado en el número 3 de la calle del Bou y tiene una superficie de 200 metros cuadrados. Ocho personas se encargan de llevar a cabo las tareas del centro, entre ellas dos asistentes sociales que se encargarán de estudiar cada situación familiar.

El personal del centro impartirá unos cursillos de cocina básica a diez familias con problemas de subsistencia, que se llevarán además los alimentos cocinados por ellos mismos. Además, elaborarán cinco menús para distribuir a domicilio a personas impossibilitadas o de la tercera edad.

Pilar Mercader señala que "no se trata de un comedor de beneficencia, ni de ofrecer caritativamente alimentos al primero que los pida. Pretendemos que la gente participe de algún modo en las actividades del centro y que se establezca una mayor solidaridad entre los vecinos. De este modo, también se podría paliar en cierto modo la soledad que sufre parte de esta gente".

El centro distribuirá además diariamente alimentos crudos para unas sesenta personas, elegidas entre las que carecen de unas mínimas condiciones para subsistir y no hayan obtenido plaza para asistir a los cursillos.

"El Casc Antic —señala Pilar Mercader— se encuentra en una situación de verdadera urgencia.

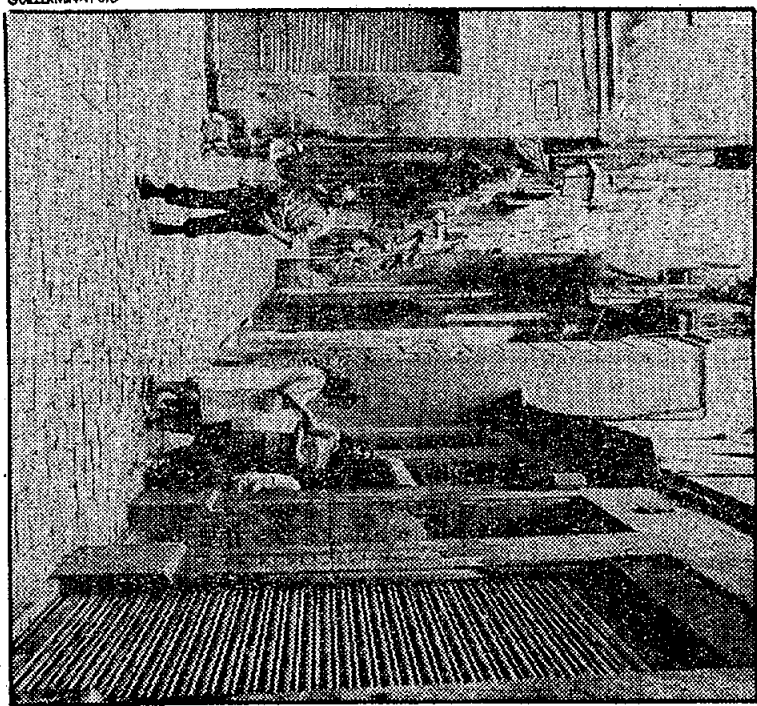
En esta ciudad, tan próspera, tan olímpica, es vergonzoso que existan zonas donde la gente ronda por las calles en busca de alimentos".

"La punta de un iceberg"

Actualmente, sigue Pilar Mercader, la pobreza no la causan los desastres naturales, epidemias o situaciones similares. "En nuestra ciudad, el hambre es la punta de un iceberg que esconde el progresivo proceso de marginación de amplias capas de la población", dice.

Ciutat Vella es la zona que registra el más elevado índice de paro de la ciudad: un 40 por ciento de su población. La falta de vivienda —se calcula que en el distrito I se produce como mínimo un desahucio diario por impago de alquiler— y la interrupción de los suministros domésticos —también por falta de pago— contribuyen a agravar la situación de muchos núcleos familiares.

Las situaciones de depauperación se acentúan aún más, reconoce el área municipal de servicios sociales, en el caso de los ancianos sin familia —Ciutat Vella tiene en este caso la mayor cantidad de la ciudad— y de las minorías raciales árabes y africanas. También esta zona sufre una alta tasa de tuberculosis y mortalidad infantil y la

El Casc Antic, una verdadera isla de pobreza creciente

esperanza de vida es casi diez años inferior al resto de Barcelona.

La Asociación de Vecinos del Casc Antic denuncia el hecho de que, tras las obras vistosas y grandilocuentes, a las que se dedica en ocasiones un elevado presupuesto, se consolidan los "guetos" de la Ciutat Vella, poblados por gente con graves problemas y que además sufren la insolidaridad de los sectores ciudadanos que se creen ajenos a esta parte marginal de Barcelona.

La creación de este centro no pretende quedarse en "un mero paternalismo simbólico" sino un

principio que estimule la promoción de iniciativas de carácter solidario y apoyo mutuo. La intención de la Asociación es "no sólo realizar una acción caritativa, sino una llamada a la población en general para que sea consciente y exija a las instituciones la consecución de unos mínimos derechos de subsistencia, eliminando de una vez las desigualdades más evidentes". Así pues, la Asociación confía en que su ayuda sirva para que la queja de "Aquí hi ha gana" no deba repetirse en el futuro.

ALICIA JASANADA

Carácter experimental

La Generalitat de Catalunya y el Ayuntamiento de Barcelona han concedido un importante apoyo económico —29 millones de pesetas— para que el centro entre en funcionamiento cuanto antes.

Pilar Mercader, portavoz de la campaña "Aquí hi ha gana", afirma que el centro atenderá a unas cien personas, seleccionadas entre las que tienen un más bajo nivel de vida. En principio, el centro tiene carácter experimental, por lo que funcionará diariamente durante un año, aunque se convertirá en permanente si cubre las expectativas creadas.

Barcelona, siempre

Los bomberos de la Generalitat incrementan

EL PERIÓDICO
4 jul. 87

las cosas de la vida

FOTO

s del Raval denuncian ojo la falta de policía

CEREZUELA/GONZÁLEZ

El barrio se
plantea nuevas
medidas para
reclamar su
seguridad

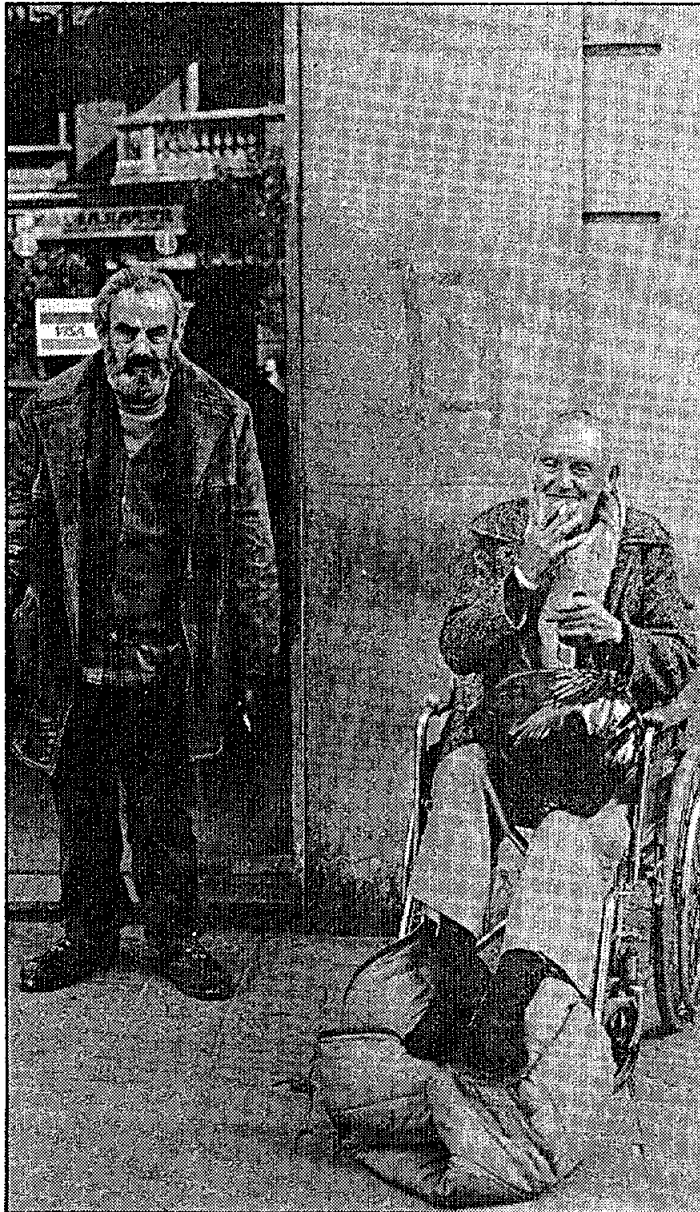
La dotación de la Guardia Urbana del barrio ha disminuido en un 70 por ciento. De no resolverse a corto plazo lo que los vecinos consideran falta de protección, la asociación adoptaría nuevas medidas de presión.

Gobernador 'non grato'

Entre otras, el barrio se plantearía la posibilidad de declarar persona *non grata* al gobernador civil de Barcelona, Ferran Cardenal. También se llevarían a cabo acciones como la recogida de todo tipo de enseres que se encuentren en la calle y su traslado a la sede del distrito.

Mientras tanto, la asociación de vecinos del Raval espera el nombramiento del nuevo concejal del distrito de Ciutat Vella, para exponerle sus reivindicaciones. "No obstante, —manifiesta Pep García— pensamos ejercer una fuerte oposición contra el nuevo concejal." Caso de que las negociaciones en el distrito y en el gobierno civil no dieran resultados positivos, los vecinos se plantearían acciones más drásticas, como la ocupación de la sede del distrito y la suspensión de todos los actos de las fiestas de la Mercè. El único que se realizaría sería un entierro simbólico del barrio.

Algunos comerciantes del barrio han relacionado la supuesta desaparición de la vigilancia en el barrio con la presencia de incidentes policiales entre los elementos más conflictivos en la zona.

■ LA CARA DE LA MISERIA DEL CASC ANTIC. — Hasta el próximo día 15 se exponen en el Centre Excursionista de Catalunya (calle Paradís, 10) las fotos realizadas por Manuel A. Cerezuola y Luis González durante la campaña *Aquí hi ha gana*, organizada por la asociación de vecinos del Casc Antic durante los pasados meses de enero y febrero. Los fotógrafos captaron con total realismo la miseria y el abandono que las entidades del barrio denunciaron con sus reiteradas

Queda desierta la subasta del Centro Cultural de los Ejércitos

■ Barcelona. — La subasta del centro Cultural de los Ejércitos fue declarada desierta ayer al no presentarse ningún licitador a la misma. El centro, que se encuentra situado en el número 15 de la barcelonesa plaza Catalunya, salió a pública subasta con una valoración inicial de 1.500 millones de pesetas realizada por la dirección general de Infraestructura del ministerio de Defensa. La cifra de licitación había sido fijada en una sesión de trabajo del Consejo de Ministros.

Un matrimonio engendra un niño para donar la médula a su hermana

■ Roma. — Un matrimonio de la ciudad italiana de Pavía engendró un hijo para poder hacer un posterior trasplante de médula ósea a su otra hija, que estaba enferma de leucemia. Según el científico que realizó el trasplante en el año 1984, ambos hermanos se recuperaron perfectamente y viven en la actualidad. Este sistema se empleó porque era la única forma de encontrar un donante de médula que no fuese rechazada por la enferma.

Un marchante confiesa que subastó un Goya falso

■ Bonn. — Hans Jurgen Wichert, un tratante de arte alemán, ha confesado que hace cinco años engañó a todo el mundo al subastar un falso cuadro del pintor español Francisco de Goya en Godesberg. El marchante ha confesado que el cuadro, un retrato del monarca Fernando VII, era falso, pero que tampoco existía el cliente que simuló pagar muchos millones por la obra. Mediante este sistema, el tratante consiguió fama y mucha clientela importan-

Sociedad

Expertos en drogas piden colaboración a los medios de información

■ Barcelona. — Los técnicos responsables de los servicios asistenciales de todas las instituciones que atienden a los toxicómanos en Catalunya —diputaciones, Generalitat y ayuntamientos— reclaman una actitud mucho más activa de los medios de comunicación para ayudar en la difícil tarea de la rehabilitación de los drogadictos.

Expertos en la lucha contra las drogas y responsables de los medios de comunicación de Barcelona debatieron ayer la incidencia de la prensa, radio y televisión en la prevención de las drogodependencias y en la ayuda a la rehabilitación de los drogadictos.

La jornada de trabajo estaba organizada conjuntamente por el consejo de seguridad urbana del ayuntamiento de Barcelona y por el Col.legi de Periodistes de Catalunya. En el transcurso de las discusiones los responsables de los servicios sociales criticaron el tratamiento "siempre negativo" que recibe el problema de la toxicomanías en los medios de comunicación.

Visión optimista

"Es importante difundir una visión más optimista de los avances en la rehabilitación de drogadictos y evitar los estereotipos que igualan a los adictos a las drogas con los delincuentes, la inseguridad ciudadana y la muerte", explicó Rodolfo Royuelos, psicólogo y experto en este tema.

Según Juan Colomar, otro de los miembros del consejo de seguridad urbana de Barcelona, es importante que las campañas institucionales y los medios de comunicación incidan más directamente en las tareas de prevención y dejen de primar la rehabilitación.

Los técnicos sanitarios lamentaron que los medios de comunicación "sólo se interesen por las noticias negativas". Para ellos, este tipo de informaciones influye muy negativamente en los jóvenes afectados.

"Ningún periódico ha publicado un reportaje sobre el Vaquilla desintoxicado. En cambio, todos publicaron grandes informaciones de este mismo delincuente común cuando se amotinó en la cárcel Modelo para reclamar una dosis de heroína", se lamentaron los técnicos.

Barrios

Un comedor popular paliará el hambre en el Casc Antic

La consecución del centro era un objetivo de la campaña "Aquí hi ha gana"

JAVIER BELMONTE

■ Barcelona. — El centro alimentario del Casc Antic empezará a funcionar en septiembre. La asociación de vecinos dispone ya del dinero necesario para poner en marcha el comedor popular surgido de la campaña *Aquí hi ha gana* y para garantizar su funcionamiento durante un año.

La asociación de vecinos invertirá los siete millones de pesetas recogidos en efectivo durante la campaña del pasado febrero, más otros 29 aportados como subvención por la comisión que ayuntamiento y Generalitat crearon a raíz de la protesta ciudadana por la degradación en el barrio.

La lucha continúa

Para la asociación de vecinos, la subvención oficial del centro alimentario no supone el fin de los problemas del barrio, ni de la movilización popular para exigir soluciones a las diferentes administraciones implicadas.

"No podemos caer en la trampa de pensar que esto se ha acabado, como no se acabó por el hecho de que miles de ciudadanos aportaran alimentos durante la campaña. Se trata sólo de un primer paso y seguiremos adelante con la campaña de denuncia y sensibilización sobre la miseria en el Casc Antic hasta forzar la voluntad política para solucionarla", asegura Pilar Mercader, de la operación *Aliment Solidari*.

Programa global

Ayuntamiento y Generalitat han asumido el proyecto de centro alimentario diseñado por los vecinos. El comedor popular no se limitará a dar de comer a la gente necesitada del barrio, sino que servirá de punto de partida para un programa global de servicios sociales a las personas que

PEPE BAEZA

Toda Barcelona se volcó en febrero en la operación *Aliment Solidari*

acudan a él.

La peculiar dinámica de la marginación en el Casc Antic hace que la gente que ha perdido sucesivamente su trabajo, los subsidios, el derecho a atención médica y servicios como la luz o el agua, cuando no la propia vivienda, difícilmente acuda —por vergüenza o por desconocimiento— a los servicios de atención social de las instituciones. En la asociación de vecinos están convencidos de que esa espiral puede romperse a partir de la función de captación que ejerza el centro alimentario.

El centro alimentario distribuirá a domicilio comida cocinada a aquellas personas que no puedan

desplazarse, ofrecerá alimentos para preparar en casa, impartirá cursos teóricos-prácticos de dietética y cocina y organizará campañas en el barrio sobre la relación entre alimentación, higiene y salud en general.

Empleo fijo

La cobertura inicial será de unas 100 personas en el propio centro y 10 familias en sus domicilios. Otras 55 personas recibirán alimentos para que los preparen en casa. Voluntarios aparte, el centro alimentario dará empleo fijo a siete personas, que serán seleccionadas conjuntamente por vecinos y ayuntamiento.

Compran locales del barrio para venderlos cuando mejor

■ El centro alimentario del Casc Antic estará situado en un local de la calle Bou de Sant Pere, cerca del palacio de la Música. Lo que no esperaban los miembros de la asociación de vecinos es que, una vez conseguido el apoyo institucional para sacar adelante el proyecto de ayuda para personas que vivan en el barrio en precarias condiciones socio-económicas, encontrar un local se convertiría en todo un problema.

La búsqueda de una sede para el centro alimentario ha revelado que, a raíz de la protesta vecinal contra la marginación y las iniciativas municipales para rehabilitar el Casc Antic, la especulación se ha cebado en un barrio en el que ya casi nadie invertía.

En los últimos meses diversas empresas y particulares han comprado a bajo precio locales comerciales no utilizados o muy degradados. Los compradores no tienen previsto instalar en ellos ningún negocio. Simplemente, los adquieren a la espera de que el barrio mejore, los inmuebles se revaloricen y, entonces, venderlos más caros. Cuando la asociación se ha interesado por bajos con las dimensiones adecuadas para albergar el centro alimentario se ha encontrado con precios astronómicos.

Cifras que conmueven

La campaña *Aquí hi ha gana* conmocionó a la ciudad, que conoció datos de la marginación que hasta entonces pasaban desapercibidos. Además de las situaciones de hambre, el Casc Antic denunció que el paro alcanza en el barrio tasas que rozan el 40 por ciento de la población, que los desahucios son el pan de cada día, que se repiten las muertes de ancianos en estado de inanición, que los casos de tuberculosis superan tres veces la media de la ciudad y que sólo en dos meses se habían detectado 132 casos de niños con esa enfermedad.

Es proporcionarà menjar a qui participi en cursos d'educació sanitària

S'inaugura un centre alimentari al Barri Vell de Barcelona

16 El districte de Ciutat Vella es degrada amb el pas del temps

BARCELONA — L'Associació de Veïns del Casc Antic de Barcelona obrirà d'aquí a pocs dies un centre alimentari experimental, que proporcionarà menjar a aquelles persones, la majoria del districte I, que es troben en aquests moments en una situació extrema de falta d'aliments.

El projecte per a la creació d'aquest centre el va presentar l'associació de veïns i el va aprovar l'Ajuntament de Barcelona a través de la comissió especial de Ciutat Vella. El centre alimentarí s'instal·larà en un local del carrer Nou de Sant Pere, al número 3, i està previst que es convertirà a més a més en un lloc de trobada per a persones que es troben soles a la ciutat o que tinguin problemes. Ciutat Vella, que està format per quatre barris — Barri Antic, Gòtic, Raval i Barceloneta —, és un districte que segons les associacions de veïns i el mateix Ajuntament viu des de fa molts anys un creixent i preocupant procés de degradació social i urbanística, que es tradueix molt freqüentment en evidents casos de marginació social. A més té l'índex d'atur més elevat de tota la ciutat. Un índex que arriba al quaranta per cent.

Pressupost

El centre té un pressupost d'uns dos-cents milions de pessetes, que aportarà la comissió especial de Ciutat Vella.

ROBERT

Els veïns del Barri Antic només esperen els diners per inaugurar el centre d'alimentació

L'Associació de Veïns del Casc Antic, que ha estat la promotora del centre, calcula que el manteniment d'aquesta casa d'aliments costarà vint-i-nou milions de pessetes anuals, sense comptar els sous de les persones, concretament vuit, que hi treballaran diàriament. Pilar Mercader, portaveu de l'associació de veïns, va dir que «per a la seva inauguració només falta

rebre els dos-cents milions de pessetes necessaris per poder tirar endavant el condicionament del local i contractar el personal adequat». L'Ajuntament, per la seva banda, ha precisat que l'entrega d'aquestes pessetes no s'ha pogut fer a causa de la prioritat que s'ha donat a la campanya electoral i al fet que el fins ara regidor Pau Cerruda no repetirà en el càrrec, ja que no

figura a la llista socialista.

Pilar Mercader també va explicar que amb aquesta iniciativa «no es pretén crear un menjador de beneficència, ni tampoc oferir caritatívament aliments al primer que passi pel carrer». Només s'entregarà menjar, continua Pilar Mercader, «a la gent que es tingui disposada a participar en les activitats educatives que s'organitzaran».

S'incendia un mercant indi: prop de Sant Sebastià

SANT SEBASTIÀ — La tripulació del mercant de bandera índia *Indian Grace* va poder apagar l'incendi que s'havia produït al vaixell, ahir a primera hora de la matinada quan aquest navegava a unes dues-centes milles al nord de les costes basques. El foc es va iniciar en una de les botigues del mercant quan van fer explotar les càrregues d'explosius que hi havia. (*Europa Press*)

Absolen set joves acusats d'insultar la policia

TARRAGONA — El jutjat de primera instància i instrucció número 1 de Tarragona va absoldre ahir set joves acusats el 17 de juny d'insultar l'autoritat durant un incident amb la policia estatal. La sentència nega que els joves s'haguessin posat d'acord per insultar simultàniament dos policies que el 21 de març circulaven tranquil·lament amb moto per davant d'un bar on els nois celebraven l'arribada de la primavera. (*Efe*)

Dos romanesos demanen asil polític a Girona

GIRONA — Dos romanesos han demanat asil polític a Espanya adreçant-se a la guàrdia civil de Colera, a l'Alt Empordà. Els dos estrangers, que tenen 34 anys, han manifestat el seu desig d'anar als Estats Units o al Canadà si la seva demanda no és acceptada pel govern espanyol.

Els reclusos de Tarragona no podran fer un cycle cultural

TARRAGONA — La presó provincial de Tarragona ha organitzat un cycle de conferències per als reclusos, ja que no han aconseguit un suport econòmic de les institucions per celebrar unes jorna-

CATALUNYA

L'Ajuntament doblarà els diners que dedica a serveis socials

La comissió de govern aprovarà dimecres un pla de 9.000 milions pels pròxims quatre anys.

Barcelona / Manuel Vilasero

◇ La comissió de govern de l'Ajuntament de Barcelona de dimecres que ve aprovarà un Pla de Serveis Socials pel període 1987-91 que pràcticament duplica la despesa municipal en aquest camp. En el Pla s'expressa la necessitat que la Generalitat i l'Ajuntament establexin un conveni en virtut del qual cada institució es responsabilitzi d'una part del finançament dels serveis socials a Barcelona.

En aquestes moments encara no està decidida definitivament la quantitat que el consistori dedicarà al nou pla. Un alt càrrec municipal ha manifestat al DdB que la comissió de govern estudiarà dues propostes alternatives. La que té més possibilitats de ser aprovada hi destinaria prop de 9.000 milions i l'altra estaria al voltant dels 6.000. La primera està avalada per l'àrea de Serveis Socials i es basa en els estudis que els tècnics d'aquest servei han realitzat els darrers mesos.

Si finalment s'aprova el pla que contempla la dotació econòmica de 9.000 milions, l'Ajuntament invertirà en serveis socials durant el quadrienni 1987-91 un 120% més que fins ara. Aquests diners es destinarien a potenciar i augmentar una bona part dels serveis que ara ja funcionen i a crear centres d'acollida, casals infantils i programes d'atenció a velles i nens en situació greu.

El pla específica també que amb aquests diners compromesos per l'Ajuntament no n'hi ha prou. Cal millorar la coordinació entre les diferents administracions que tenen competències de serveis socials i que aquestes es complementin també a fer un esforç econòmic. L'Ajuntament demana que

la Generalitat pagui el 40% de la despesa pública necessària per serveis socials a la ciutat de Barcelona, la Diputació el 30% i l'Ajuntament l'altre 30% restant. En aquesta perspectiva, a la Generalitat li correspondria invertir 3.200 milions l'any 1991 i Diputació i Ajuntament 2.400

cada un. Amb aquests diners l'àrea de serveis socials considera que quedaria cobert el 70% de la despesa pública necessària per fer front a les necessitats socials de la ciutat. Per coordinar aquests esforços es proposa també la creació d'una comissió mixta integrada per la

Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament, que a més pugui "acreditar, ordenar i racionalitzar els serveis socials gestionats per institucions de caràcter privat". La distribució sectorial que proposa el Pla prioritza sobretot l'atenció a la gent gran (35% del pressupost) i dedica la resta a la

CIU només demanava 500 milions

◇ L'atenció a les bosses de misèria es va posar d'actualitat quan la campanya *Aquí hi ha gana: operació d'aliment solidari* va posar al descobert les deficiències del sistema de serveis socials de la ciutat. Després, el grup municipal de Convergència i Unió i l'àrea de

Serveis Socials van decidir presentar una moció conjunta al ple del dia 12 de febrer en què feien unes propostes de coordinació institucional molt similars a les que dimecres aprovarà la comissió de govern. Però la moció va ser retirada perquè els regidors conver-

gents van exigir com a condició prèvia que Maragall posés sobre la taula, unilateralment, 500 milions de pessetes.

CIU va convertir en cavall de batalla la concessió dels 500 milions. Al següent ple va presentar una moció que va ser refusada i, davant la negativa, militants de CIU van organitzar una recollida de firmes. Ara, finalment, Maragall posa sobre la taula una xifra que significa augmentar en 1.300 milions l'any el que es destinava a serveis socials. Més del doble del que demanava CIU.

La història d'un cop de timó anunciat

◇ Pasqual Maragall va reconèixer recentment que la política de serveis socials a Ciutat Vella ha estat equivocada. En la presentació del

programa electoral socialista per les properes eleccions municipals Pasqual Maragall ja va anunciar també que un dels eixos d'actuació durant el proper mandat serà la política dirigida a fomentar el benestar social. Maragall va advertir que no és cert que fins ara no s'hi hagi prestat atenció, sinó que abans calia donar prioritat a la consolidació urbanística i promoció econòmica de les ciu-

tats. "Abans de redistribuir la riquesa cal crea-la", va dir.

La regidora de serveis socials, Francosca Masgoret, ha repetit també darrerament que la falta d'un únic centre decisiu i d'una política clara de subvencions a la Generalitat generen greus problemes. El pla municipal proposa en aquest sentit substituir el sistema de subvencions pel de conveni únic i demana que "la direcció general de Serveis Socials de la Generalitat sigui l'interlocutor únic per totes les qüestions de serveis socials".

infància (14%), a l'atenció rita (24%) i els disminuïts (20%). La resta es dedi a crear serveis de reinserció atenció a la drogaddicció.

Una decisió meditada

L'aprovació d'aquesta una assignatura pende l'actual consistori i ha resultat d'una llarga reflexió de govern municipal ha portat finalment a una tació substancial en la seva ca de serveis socials. La pr la reflexió ha estat llarga és que el pla s'havia de pr ja en les dues comissió govern anteriors i el mateix qual Maragall va ordenar selminés dels corresps ordres del dia per poder fe debat més profund. M ha optat per aquesta via d xió sense presses malgr alguns regidors han adver aquesta mesura, press gan ten pocs dies per l'inici de l panya, pot ser interpretada purament electoral.

En aquestes moments, les dades de què disposa l'àrea Serveis Socials de l'Ajuntament Barcelona hi ha 55.000 pe grans manades d'entorn f i entre 25.000 i 30.000 ne viuen en estat de pobresa, dels quals són ja delinqüents. Pel que fa a la drogaddicció que 5.300 persones, d'entr 31 anys són consumidors d ma i uns 148.973 són alcohòlics.

ika>>

campanya de les municipals a Barcelona va ser un bon exemple de com entregar vots a cabassos als socialistes.

Un altre sector dóna prioritat a la relació amb el PCC amb l'objectiu de la reunificació comunista. Per aquest sector, interessa no provocar tensions al si de Comissions Obreres, al mateix temps que es confia en la regeneració de l'espai comunista i el retorn de les glòries passades.

Un tercer sector minoritari propugna la creació d'una esquerra nacional sobirana sense lligams orgànics amb grups espanyols i amb una estreta relació amb les esquerres nacionalistes de l'Estat. En aquesta opció la marca comunista s'aniria difuminant per donar pas a una concepció moderna de l'esquerra.

Finalment el PCC ha explicat repetidament que IC s'ha d'entendre com un front d'esquerres on actuarà sempre un sòlid partit marxista-leninista que n'assegurarà la direcció obrera.

Amb aquesta macedònia de projectes s'ha d'entendre que, malgrat la fraseologia del president de la Federació —que correspon en línies generals a la concepció del sector del PSUC partidari de l'esquerra nacional i de l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra—, el futur d'Iniciativa és més que obscur. El projecte que es predica no té al darrera prou gent per portar-lo a la pràctica, si no és de forma desnaturalitzada. Aquest és el problema de fons que ha significat la primera crisi d'Iniciativa.

Per desgràcia, l'altra força que es qualifica d'esquerra nacional, l'Esquerra Republicana de Catalunya, no sembla tampoc que acabi de trobar el nord, després d'una campanya electoral on ha practicat el verbalisme més inconsistent per demostrar que oferien un producte d'esquerra. Els atacs verbal a en Pujol o l'autoafirmació que representaria el vot verd no són garanties perquè l'electorat situï l'opció a l'esquerra. Al contrari, si no hi ha una actuació prèvia que ho avaluï, fuites verbals com aquestes no aporten cap vot i en fan fugir molts.

En resum, doncs, el panorama de les forces de l'esquerra nacional és per ara bastant penós i això fa que en les propores autonòmiques la bipolarització pugui causar més estralls. En qualsevol cas, a l'esquerra li convé, en comptes de prendre tantes iniciatives sense fonament o desencertades, reestructurar a fons el seu comportament i la seva ideologia. Abans de la iniciativa, segur que convé

Una exposició alliçonadora

M' agradaria tenir persuasió per convèncer la gent que anés a visitar una exposició que se celebra fins al 15 de juliol al Centre Excursionista de Catalunya, al carrer Paradís, nom curiós per exposar misèries. Perquè aquesta exposició, que dies abans es va celebrar en una galeria del carrer Montcada, exposa testimoniatges de misèria.

Joan GOMIS

Els organitzadors són els ja famosos de la campanya *Operació Aliment Solidari: aquí hi ha gana*. L'Associació de Veïns del Barri Antic va aconseguir, amb ben pocs mitjans però amb decisió i intel·ligència, causar un impacte a l'opinió pública, aconseguir que els personatges de les institucions accedissin, després de reaccions inicials de disgust, a negociar. Van aconseguir recollir i potenciar altres esforços que diverses entitats i persones havíem fet sense obtenir el ressò que ells assoliren.

No penseu pas que us trobareu amb una gran exposició espectacular. Les coses que es mouen al voltant de la misèria són modestes: pocs mitjans, voluntarisme. Es tracta d'una exposició de fotografies prou expressives de la Ciutat Vella, intel·ligentment ordenades i amb un guió escrit molt encertat que diu tot allò que ha de dir —encara que amb algunes faltes de català, però cal valorar el fet d'emprar la nostra primera llengua. Com a mostra, aquests textos diuen que al barri un 40 per cent de la gent està aturada i que l'esperança de vida hi és deu anys inferior a la de la resta de la ciutat.

L' *Operació Aliment Solidari* va aconseguir que es formés una comissió d'institucions, que van prometre dos-cents milions de pessetes, 29 dels quals per a un centre alimentari que han projectat els veïns. El refrany castellà diu amb sàvia i dolguda experiència popular que «las cosas de palacio van despacio», i dels dos-cents milions promesos a parts iguals per la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona encara no se n'ha vist res, i la gent continua tenint gana o patint desnonaments sense que les lentituds dels palaus els serveixin de cap consol.

Esperem, però, que l'impacte aconseguit per aquests amics no resti oblidat dins l'allau d'iniciatives que diuen que són més importants. Demanem una altra vegada a l'Estat, a la Generalitat i a l'Administració local que coordinin i potenciïn les seves accions contra el Quart Món a la Ciutat Vella barcelonina i a molts d'altres llocs de Catalunya. I si alguns ens diuen que tant o més important que atendre els efectes és atacar les causes, endavant!; encara que no acabo de veure pas que els nostres partits tinguin el coratge i la imaginació per a aquestes reformes profundes que significarien atacar de debò les causes.

Aneu a veure aquesta exposició. Modesta en els seus elements, modesta en els seus propòsits. Però els meus estimats amics dels dos cantons de la plaça de Sant Jaume, i tots els altres dirigents catalans, em permetran que els digui que aquesta gent modesta ha donat a tothom, i als nostres poders polítics també, una lliçó. La lliçó capital que allò que importa primer